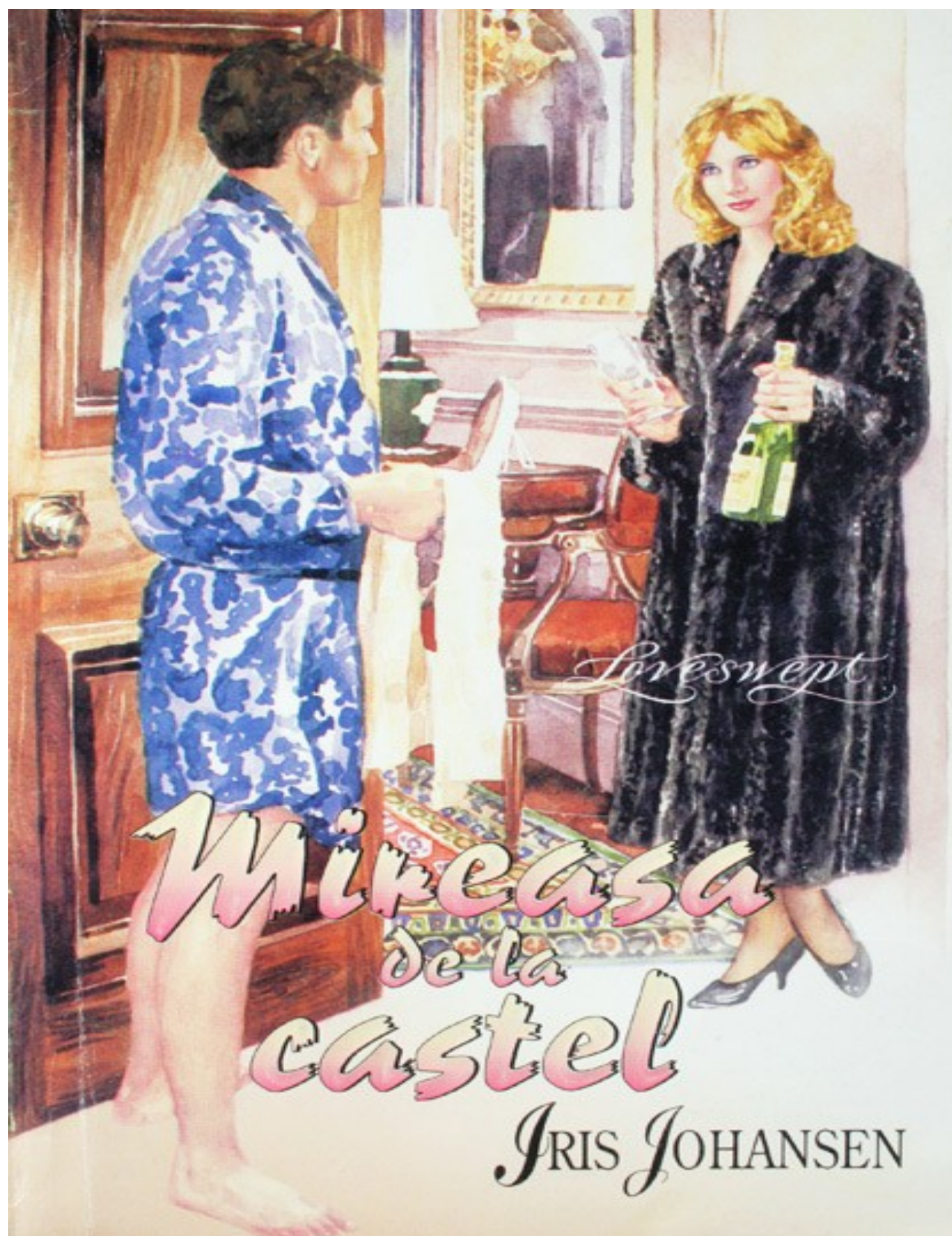

Loveswept

Mikeassa de la Castel

IRIS JOHANSEN

Iris Johansen Mireasa de la castel

Winter Bride by Iris Johansen

Traducere de Laurenția Gorneanu
București
ISBN 973-95058-3-0

Un Lancelot bronzat, dur, cutezător...

Jed Corbin s-a strecurat în castelul de pe insulă noaptea, hotărât să dezlege misterul femeii care moștenise ceea ce ar fi trebuit să fie al lui. Dar nu s-a așteptat câtuși de puțin să culce la podea o prințesă captivă, nici să simtă acea dorința uluitoare pentru aceasta pisică sălbaticii îmbrăcata în hermina și catifea!

Ysabel Beliort avea motivele ei disperate pentru care a acceptat să întruchipeze fantezia unui bărbat, dar acum era dispusă să dea tot ce obținuse, în schimbul ajutorului lui Jed pentru a se întoarce acasă, la San Miguel. Cuprinși în vârtejul primejdiei și dorinței, incapabili să reziste pornirilor inimilor și trupurilor lor, Jed și Ysabel luptă unul împotriva altuia și împotriva răului care planează asupra lor pentru a obține ceea ce urmăresc - dar se vor iubi oare pentru totdeauna?

Capitolul 1

Jed Corbin avea o față care reținea atenția și o voce profundă pe care o folosea ca pe un instrument muzical, revărsînd, cu aceeași simetrie, note pline de umor, de duritate, de hotărîre energică. Nu seamănă cîtuși de puțin cu Arnold, constată Ysabel, cu mare ușurare.

- Este timpul să mergi la culcare acum! Ordinul a venit din afara bibliotecii unde se afla Ysabel. Ți-am făcut o ceașcă de ciocolată fierbinte și ți-am pus-o pe noptieră în camera ta. Ce faci... Betty Starnes s-a oprit în ușă, privind șocată fața bărbatului de pe ecranul mare al televizorului. Jed, murmură ea.

Degetul Ysabelei s-a îndreptat instinctiv spre întrerupătorul de pe telecomandă, înainte să-și dea seama că nu mai trebuie să-și ascundă interesul pentru Jed Corbin.

- Erai aici înainte ca el să piece, nu? Așa arăta cînd l-ai cunoscut? Ysabel s-a aplecat înainte, absorbită să prindă expresiile care se succedau pe fața mobilă a ziaristului.

- Nu, avea numai douăzeci și doi de ani, iar părul îi era negru, nu argintiu... Iar acum are o expresie mai dură. Betty și-a smuls privirea de pe televizor pentru a se uita acuzator la Ysabel. Nu ar trebui să faci ochi dulci acestui pui de diavol. Știi că domnului Arnold nu i-ar fi plăcut lucrul acesta.

- Astă-seară transmite din Paris. Pare să fie foarte competent! Și adăugă cu detașare: Tocmai am prins canalul ăsta. Îi era oare teamă să-i spună adevărul lui Betty? se întrebă ea. Nu era treaba menajerei faptul că Ysabel hotărîse, în mod intenționat, să-l urmărească în

seara asta pe

Jed Corbrn, dar deprinderile formate de-a lungul anilor erau greu de schimbat peste noapte.

A încercat să ignore valurile de dezaprobare lansate de femeie și a închis sonorul televizorului. Așa era mai bine. Vocea fascinantă a lui Jed o tulbura și nu o lăsa să se concentreze. O reacție perfect naturală, se gândi ea imediat. Nu i se permisese niciodată să-l urmărească la televizor, dar, din ceea ce a citit în ziare, a înțeles că avea același efect asupra a milioane de alți oameni care-l priveau.

Jed Corbin era unul dintre cei mai buni ziariști din Statele Unite și, deși și-a făurit reputația îmbinând practicarea unei ziaristici sănătoase cu un curaj care-ți taie respirația, farmecul lui fizic, de-a dreptul fascinant, trebuie să fi fost un atu valoros pentru el. Douăzeci și doi de ani, spusese Betty. Asta înseamnă că acum are numai treizeci și șase de ani și că; în mod categoric, a albit prea devreme. Era greu să ți-l imaginezi cu părul negru sau cu vreo urmă de blîndețe în expresie. Fața bronzată purta urmele experienței, iar ochii lui, de un albastru-luminos priveau spre ea cu un cinism obosit. Îmbrăcat într-un pulover tricotat, crem și un sacou sport din tweed, se deosebea

de ziaristul elegant, ci] o expresie de profundă preocupare, pe care Ysabel îl urmărea cu regularitate la televizor, la fel cum un tigru se deosebește de o pisică.

- Competent? Singurul lucru la care se pricepe Jed Corbin este să provoace necazuri. Betty s-a îndreptat spre televizor, trupul ei înalt, puternic, tremurînd de indignare. A închis aparatul. Nu pot să cred că tu ai făcut asta. Ți s-a spus că programul acestui om nu trebuie privit niciodată în această casă. Nu au trecut decît două zile de cînd sărmanul domn Arnold a fost înmormîntat și

deja îi încâlci ordinele.

- Betty, aş vrea să văd... Ysabel a tăcut cînd a văzut expresia plină de hotărîre de pe faţa femeii. Menajera va trebui să înveţe că situaţia s-a schimbat, dar Ysabel era prea obosită ca să se certe acum cu ea. Ultimele şase luni de viaţă ale lui Arnold au epuizat-o şi trebuia să se cruţe pentru bătăliile importante. Foarte bine, zise ea ridicîndu-se supusă şi îndreptîndu-se spre uşă. Apropo, i-am telefonat în după-amiaza asta lui Lyle Townsend, dar secretara lui mi-a spus că o să mă caute el. Vezi să-mi faci legătura, chiar dacă am adormit.

- De ce l-ai sunat?

întrebarea a fost pusă cu acea curiozitate brutală, obişnuită la Betty, dar Ysabel a ignorat lipsa ei de politeţe.

- Este avocatul lui Arnold. Vreau să-l rog să vină mîine la castel ca să discutăm despre testament.

- Cunoşti testamentul. Ți l-a citit chiar în această cameră, imediat după funeralii.

Ysabel şi-a reprimat cu grijă iritare. Învăţase să-şi controleze furia, să-şi ascundă adevăratul caracter şi nu era momentul să le dezvăluie.

- Aş vrea să mai revăd cîteva clauze, cu el. Îşi dorea ca Betty să accepte pur şi simplu cuvintele ei, fără să mai pună întrebări. Nu-i era uşor să mintă. Dumnezeu ştie că viaţa ei, în această casă, ar fi fost mult mai uşoară dacă ar fi putut să mintă cu mai multă dezinvoltură.

- N-ar trebui să-ţi baţi capul cu asemenea treburi. Domnul Townsend va avea grijă de totul în ceea ce te priveşte, aşa cum a făcut şi pentru domnul Arnold.

- Dar este de datoria mea să am cel puţin o idee superficială despre proprietăţile lui Arnold, zise ea, impunîndu-şi să zîmbească.

- Poate că da, acceptă bodogănind Betty. Bine, am să-

ți fac legătura.

- Mulțumesc. Ysabel își reprimă sarcasmul din voce. Se îndreaptă spre scările din piatră care duceau la etajul al doilea al castelului. Noapte bună, Betty.

- Să bei ciocolata fierbinte. Ai nevoie de ea ca să dormi.

Ysabel știa că lui Betty puțin îi păsa dacă ea doarme sau nu. Ciocolata nu era decît un alt mod de a-și impune voința față de Ysabel. Arnold și-a învățat bine menajera cum să-și impună tirania.

- Da, firește.

În timp ce urca scările, Ysabel observă că rochia ei atingea piatra cenușie. Cît de mult ura aceste rochii lungi, pe care Arnold a insistat să le poarte în ultimii șapte anii. Rochiile deveniseră un simbol al supunerii ei, în aceeași măsură ca și prezența sfidătoare, arogantă, a lui Betty. Dar temnița ei era pe sfîrșite. În curînd se va putea concentra pe deplin asupra scopului care o obsedase toți acești ani, iar atît simbolurile, cît și lanțurile se vor transforma în fum.

Și s-ar putea foarte bine ca Jed Corbin să fie flacăra care să ardă aceste verigi.

- Acum, du-te direct în pat, strigă Betty în urma ei.

Ysabel a zîmbit liniștită, dar nu s-a uitat la ea; și-a ridicat rochia cu un gest grațios, elegant, așa cum fusese învățată de Arnold, apoi a urcat scările.

- Nu fac eu întotdeauna ce-mi spui?

- Un oarecare domn Townsend dorește să vă vadă, domnule Corbin, l-a anunțat portăreasa cînd Jed a ridicat telefonul. Să-l trimit sus?

- Nici o problemă. Townsend m-a sunat de la aeroport. Îl aștept. Jed a pus receptorul în furcă, dar imediat telefonul a sunat din nou.

Vocea lui Ronnie a țîșnit aprig din telefon:

- Jed, tocmai te-am văzut la televizor. Ce dracu' crezi că faci procedînd așa? Mi-ai spus că pleci în vacanță.

- Liniștește-te, Ronnie. De asta fac serialele astea la Paris. Este aproape ca o vacanță.

- Este pe dracu'! Cum m-ai trimis la Porto Rico, te-ai și aruncat pe un subiect. M-am săturat pînă în gît de tot soarele și nisipul ăsta și...

- Numai tu poji să te plîngi că zaci de două luni pe o plajă tropicală.

- Plajele sînt plicticoase.

- Totul te plictisește pe tine, în afară de aparatul de filmat. Aveai nevoie de această vacanță. Doctorul a spus că nu te-ai refăcut pe deplin după ce ai ieșit din spitalul din Kuweit.

- Prostii! Sînt cu ochii pe tine. Să faci o emisiune și ai să te trezești cu mine la ușa ta. Ronnie a închis.

Asta mi-ar mai trebui, își zise Jed, mîhnit. Ar fi trebuit să știe că Ronnie o să înceapă scandalul, în momentul în care o să fie clar că el nu și-a luat vacanță, așa cum a spus că o să facă.

A pus receptorul jos și s-a întors să împacheteze. S-a auzit un ciocănit în ușă: Townsend.

Jed a privit prin vizor ca să fie sigur. Nu-l mai văzuse de paisprezece ani, dar nu a avut nici o problemă în a-l recunoaște. Avocatul era ceva mai plin, avea părul ușor grizonat, dar ar fi putut jura că acel costum albastru, de la Brooks Brothers, cu care era îmbrăcat, este același cu cel pe care-l purta cînd l-a scos pe cauțiune pe Jed, după scandalul din barul ăla din Tacoma. A deschis larg ușa. .

- Intră, Townsend. Dar va trebui să fii scurt. A străbătut camera cu pași mari și a închis valiza. M-ai prins într-un moment nepotrivit. Am comandat un taxi acum cincisprezece minute.

- Așa mi-a spus și tînăra persoană iscoditoare de jos.

Townsend părea ușor nemulțumit. Doar că nu mi-a luat amprentele digitale, înainte să mă lase să urc și să te văd.

- Este bine. Sînt bucuros că-mi urmează întocmai dispozițiile. Îmi iubesc viața mea particulară. A închis clapele valizei. Hai, spune repede, Townsend. '

Townsend a intrat în cameră și a închis ușa.

- Vin tocmai de la Seattle ca să te văd. Cred că ai putea să-mi acorzi cîteva momente din prețiosul tău timp.

- Păi tocmai asta fac! Jed zîmbi, în timp ce se ocupa de computerul de pe birou. Foarte puține momente. Sînt sigur că indiferent ce are să-mi comunice, prin tine, tatăl meu, poate fi spus foarte pe scurt.

- Tatăl tău a murit.

Jed s-a oprit în mijlocul unei mișcări. Știa că o să primească o asemenea veste cîndva, dar nu se aștepta la șocul și simțămintele nedefinite care l-au invadat.

- Cînd?

- Acum o săptămînă. Cu doi ani în urmă, a suferit un atac de inimă și de atunci, pînă cînd a murit, nu a mai părăsit patul. Te-am fi contactat mai devreme, dar a fost dorința lui să nu te anunțăm că s-a îmbolnăvit.

- Înțeleg. A trîntit capacul cutiei în care se afla computerul. Asta-i tot ce voiai să-mi spui?

- Nu chiar. Este de datoria mea să te informez că tatăl tău nu ți-a lăsat nimic din considerabila lui avere.

- Niciodată nu m-am așteptat să o facă. Tatăl meu m-a urît din răspuțeri, din momentul în care am fost deștul de mare ca să-l văd așa cum era. Jed a pus geanta cu computerul lîngă-valiză, pe pat. Arnold Corbin avea o aversiune față de adevăr, indiferent în ce formă s-ar fi

exprimat acesta.

- N-ar trebui să-i vorbești de rău pe morți.

- Nu este mai mult decît i-am spus și lui, direct în față. Jed s-a întins după sacoul sport din tweed. Ceea ce înseamnă mai multă onestitate decît i-ai arătat tu.

- Firma noastră a fost întotdeauna cît se poate de cinstită în administrarea afacerilor tatălui tău.

- Iar tu l-ai detestat.

- Nu am spus... Townsend a întâlnit privirea lui Jed și a dat încet din cap. Nu mi-am dat seama că știai care sînt sentimentele mele față de el. Arnold Corbin nu a fost o persoană pe care să o plăci.

Jed a fost surprins și apoi a simțit, fără să vrea, un fel de respect. Omul avea mai multă integritate decît credea el. La dracu', copilul sălbatic, care era atunci, nu putea probabil să judece, fără prejudecăți, cînd era vorba de o persoană din preajma tatălui său! Resimțea prea multă durere, ură și neîncredere.

- Era un nemernic egoist căruia nu-i păsa pe cine rănește, atît timp cît obțineavcea ce dorea, spuse Jed, brutal. Știi asta, așa cum o știu și eu.

- Da. Un ușor zîmbet a apărut pe buzele lui Townsend. Trebuie să recunosc că am fost bucuros să aud că te-ai descurcat atît de bine, după ce ai rupt cu el și ai părăsit castelul. Succesul tău a fost o sursă de mare furie și dezamăgire pentru el. A ridicat întrebător din sprîncene. Să-mi închipui că, într-adevăr, nu ai nevoie de banii lui?

- Absolut deloc. L-aș fi putut cumpăra și vinde oricînd în ultimii cinci ani. Jed zîmbi sumbru. Și aș fi avut o mare plăcere să o fac, dar nu-mi doream nimic care să fi aparținut tatălui meu.

- Ce bine pentru tine! Townsend a ezitat, apoi a continuat: Atunci mă tem că vizita mea pare să fie zadarnică. Mi s-a cerut să-ți prezint o rugămintă.

Jed s-a întors să se uite spre el.

- O rugămintе?

- Mama ta vitregă m-a trimis. Ea este singura beneficiară, dar îți sugerează să te întâlnești cu ea pentru a discuta un posibil aranjament, în schimbul unui anumit serviciu pe care intenționează să ți-l ceară.

Jed rîse cu tristețe.

- Doamne Dumnezeule, ce mai urmează? Eu și Cherry nu am fost niciodată destul de apropiați încît să ne facem servicii, deși mi-a făcut cîteva invitații interesante înainte de a părăsi castelul. Singurul motiv pentru care nu am profitat de ele a fost că era prea proastă, ca să înțeleagă că tatăl meu ar fi alungat-o cu un picior în fund, dacă ar fi descoperit.

- Cherry? întrebă Townsend, încurcat.

- Voluptoasa mea mamă vitregă, dar cam puținică la minte, zise Jed, nerăbdător.

- Oh, nu, spuse avocatul. Tatăl tău a divorțat de mult de Cherry Winston Corbin. De atunci s-a mai căsătorit de două ori. Văduva lui și beneficiara averii este Ysabel Belfort Corbin.

- Mama vitregă numărul cinci, murmură Jed. Trebuia să-mi fi dat seama... Femeile lui nu rezistau niciodată mai mult de un an sau doi. Și ce dorește doamna de la mine?

- N-am nici cea mai mică idee. Nu mi s-a destăinuit. Mi-a cerut numai să te văd personal și să te rog să vii la ea.

- Ei bine, ai făcut-o. Spune-i că nu-mi poate oferi nimic de care să am nevoie.

- Așa m-am gîndit și eu, zise Townsend. Dar trebuia să încerc. Am simțit puțină milă față de tînăra femeie.

- De ce? a întrebat Jed. O să fie, evident, o văduvă foarte bogată. Cîtă vreme a rezistat lîngă mizerabil?

- Șapte ani.

Jed scoase un ușor fluierat.

- Atunci, merită fiecare bănuț.

- Mai mult decît crezi. Spre sfîrșitul bolii tatălui tău, viața ei devenise aproape insuportabilă.

- Dar o aștepta un viitor de aur, nu-i așa?

- Nu cred... Townsed a ezitat. Nu cred că s-a măritat cu el pentru bani.

Jed rîse neîncrezător.

- Vrei să spui că a ținut la el?

- N-am spus asta. Pur și simplu, nu mi-a făcut impresia că este acel gen de femeie care... Nu este ca celelalte.

- Dar cum este?

- O ființă liniștită, tăcută, mai degrabă fragilă, aproape din altă lume. Gura lui Townsend a devenit rigidă. Tatăl tău o teroriza fără milă. Îi era mai mult decît ca o sclavă.

- O sclavă foarte răsfățată, cu siguranță. Frumoasă?

- Extraordinar de frumoasă.

- Atunci, putea să-l părăsească oricînd. Femeile frumoase sînt binevenite oriunde s-ar duce. Ea a ales să rămîna cu nemernicul ăla. Nu mai pot sta de vorbă. Taxiul meu așteaptă.

- Atunci, răspunsul tău este un „nu” categoric?

- Am crezut că a fost destul de clar, a spus

Jed, deschizînd ușa. Chiar dacă aș fi fost tentat să mă întorc la castel, în momentul de față am atîtea lucruri de făcut, încît de-abia mă pot descurca.

. Townsend l-a urmat.

- Părea mai curînd disperată. Sînt sigur că ar accepta aproape orice condiții i-ai pune. Castelul Winter este, într-adevăr, o proprietate valoroasă.

- Cine l-ar cumpăra? Nu este decît un monument al vanității tatălui meu și al complexului de grandomanie de care suferea. În ziua de astăzi, în epoca noastră, nimeni

nu mai dorește donjoane și poduri mobile peste apă. Este un anacronism, la fel ca London Bridge pe care l-au construit în deșertul ăla din Arizona.

- Dar ce zici despre Insula Winter? O insulă, situată la o distanță de numai douăzeci de minute cu barca de Seattle, este o proprietate valoroasă... S-a întrerupt când l-a văzut pe Jed dînd din cap. Ești sigur că nu-ți dorești chiar nimic?

- Al dracului de sigur. Ce ar putea ea... S-a oprit, în minte apărîndu-i o imagine...

O femeie învăluită într-o mantie de catifea albă, brodată cu hermină, cu părul negru strălucind la fel de puternic ca acele de gheață care atîrnau de ramurile copacului sub care ședea.

- Te-ai gîndit la ceva? îl întrebă Townsend.

Iris Johansen

Ochii mari și negri priveau cu teamă spre castelul de pe deal.

Și-a dorit să o uite, dar acum știa că nu a uitat-o nici un moment. Și, Dumnezeule, ce farsă i-ar juca tatălui lui mort! Arnold Corbin ar mugi de furie, în iad, la ideea că Jed deține cea mai prețioasă proprietate a lui. Imaginea i-a provocat un sentiment sălbatic de satisfacție, care l-a uluit. Crezuse că a scăpat de ura și setea de răzbunare care-l obsedau când părăsise castelul. Acum reveniseră cu întreaga forță și nu avea nici o importanță că dușmanul lui fusese deja învins de vrăjmașul care are ultimul cuvînt. De ce nu? Pe Dumnezeu, o va avea!

- Da, m-am gîndit la ceva ce-mi doresc, zise Jed, moale. Spune-i scumpei mele mame vitrege că nu pot să vin imediat, dar să mă aștepte. A închis ușa și s-a îndreptat cu pași mari spre lift, cu Townsend în urma lui. Să mă aștepte categoric!

Capitolul 2

Ysabel a simțit o mână pe gură, trezind-o din somn.

- Totul este în regulă. Stai liniștită. Nu am de gând să-ți fac nici un rău.

Întuneric. Teamă. Pericol. Apără-te! se gândi Ysabel.

A deschis ochii mari, iar inima îi bătea sălbatic. Palma care-i pecetluia buzele era puternică și dură. Era prea înspăimântată ca să-și dea seama că nu era nici un fel de brutalitate în apăsarea mâinii.

A început să se zbată, încercând frenetic să scape de această mână.

- Ți-am spus că totul este în regulă. Lasă-mă numai...

Dinții ei i s-au înfipt adânc în palmă. De durere, și-a reținut respirația și a ridicat mâna.

- La dracu', ți-am spus că nu...

A simțit un pumn în burtă. A gemut de durere, în timp ce ea s-a rostogolit din pat pe podea, a țîșnit în picioare și a fugit spre ușa ce duce în hol.

A prins-o înainte să ajungă la jumătatea drumului spre ușă, a trîntit-o pe podea și a încălecat deasupra ei.

- Ascultă-mă. Lasă-mă să-ți explic!

I s-a părut ceva familiar când i-a auzit vocea profundă, dar nu avea timp să facă analize. Strîn- să între coapsele lui, nu-l putea lovi cu genunchiul, dar mâinile îi erau încă libere, iar organele lui genitale erau aproape... Pumnul ei a lovit puternic, rapid și precis.

A gemut și s-a prăbușit peste ea, bîjbîind în întuneric după încheieturile mâinilor ei. Le-a prins și a țintuit-o de podea.

- Lasă-mă să plec, altminteri jur că am să te castrez, suieră ea.

- Aproape că ai făcut-o deja. Am să fiu mai prudent când am să accept următoarea ta invitație. Cuvintele au fost aproape mormăite, dar vocea era tot atît de

muzicală ca notele joase ale unui pian.

A mai auzit vocea asta undeva, își zise și a încetat să se mai zbată.

- Cine ești? .

- Iubitul tău fiu vitreg! S-a ridicat șezînd călare pe ea. Jed Corbin. Ai să mă ataci din nou dacă am să-ți las brațele libere?

- Firește că nu. Ușurarea pe care a resimțit-o i-a înmuiat toți mușchii. Deși tu porți întreaga vină dacă ți-am făcut rău. Când sînt înfricoșată, acționez din instinct.

- Atunci, instinctele tale sînt aproape ucigătoare, a zis el, sec. Iar Townsend nu se prea pricepe să judece caracterul oamenilor.

Brusc, a devenit foarte conștientă de coapsele lui tari, care-i strîngeau ca într-o menghină șoldurile, de mirosul de săpun și de after-shave care a ajuns la ea.

- Vrei să... Vocea ei era foarte slabă și s-a oprit pentru a-și recăpăta suflul. Vrei să te dai jos de pe mine?

- Dacă mi-o ceri atît de politicoasă! El nu s-a mișcat și Ysabel a devenit conștientă de o schimbare subtilă în trupul lui, de o intonație plină de senzualitate în voce. Deși sînt tentat să studiez mai profund situația. Niciodată nu mi-am dat seama cît de aproape sîntem de primitivism, în momentele de conflict. Este foarte... excitant.

Ysabel a simțit că o năpădește din nou teama și a devenit rigidă, gata să atace din nou.

- Pentru Dumnezeu; nu am intenția să te violez. O secundă mai târziu, s-a ridicat și era în mijlocul camerei, îndreptîndu-se spre noptieră. Nu mă gîndeam decît că s-ar putea ca și tu să ai aceeași idee.

- De ce ești aici?

- Mi-ai cerut să vin,

- Nu în felul ăsta. Nu în mijlocul nopții, fără nici un fel

de semnal prealabil sau...

- Tocmai am sosit de la Paris și am preferat ca întâlnirea noastră să fie particulară. Nu pentru că mi-aș fi închipuit că cineva o să taie vițelul cel gras pentru mine. Nimeni nu s-a purtat vreodată cu mine astfel încât să-mi închipui că aș fi deosebit

de binevenit aici. A aprins lampa de pe noptieră și a fost înconjurat de o aură de lumină slabă. Cu toate acestea, nu am anticipat o asemenea primire. Am presupus că micuța floare delicată, de care-mi vorbea Townsend, o să-mi dea șansa să vorbesc înainte să leșine de frică.

Arăta la fel ca la televizor și, totuși, existau deosebiri semnificative. Nu era atât de înalt pe cât credea, dacă avea un metru și optzeci de centimetri, dar fiecare centimetru era solid construit. Blugii uzați pe care-i purta îi puneau în evidență musculatura puternică a coapselor, iar mînele ridicate ale cămășii îi dezvăluiau brațele bronzate, puternice. Părea mai dur. Aura pe care o emana era mai dură, mai nemiloasă, iar fața lui era mult mai vie sub claia de păr argintie.

- îmi pare rău că te-am dezamăgit. Ea s-a ridicat și s-a așezat în genunchi. Dar mă bucur că ai venit, domnule Corbin.

El vorbi spre partea mai întunecată, unde ea stătea pe genunchi:

- Nici un fei de plîngere, nu ești supărată din cauza tratamentului meu dur?

- Sînt sigură că ai fost tratat mai rău decît mine.

Iris Johansen

- Și eu sînt sigur de asta.

- Cum ai ajuns aici?

- Am închiriat o navetă rapidă la Seattle și am ancorat de cealaltă parte a insulei. Strîngea din ochi. De-abia te văd, acolo unde stai. Cu ce dracu' ești îmbrăcată? Cu un

fel de costum?

- Doar o rochie. S-a ridicat și a încercat să-și aranjeze părul zburlit. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru că ai venit să mă asculți. Ce-ar fi să trecem la...

El a înlemnit.

- Asta nu este doar o rochie. Brusc, a tras o înjurătură, ochii lui albaștri de gheață aruncând flăcări. Vino aici, la lumină, unde pot să te văd.

A ezitat, apoi s-a îndreptat încet spre el. O urmărea cu ochii îngustați, cu o atitudine straniu de încordată.

- Ei, lua-m-ar dracu', murmură el.

S-a oprit în fața lui, luându-și inima în dinți, în timp ce privirea i se plimba peste rochia ei albă de catifea, lungă, cu broderie aurie, inclusiv pe mânecile ce cădeau libere.

- Mireasa de la Castelul Winter. Dădu capul pe spate și începu să rîdă puternic, dar fără nici un fel de voioșie. Doamne Dumnezeule, nu pot să cred! A apucat-o de încheietură și a tîrît-o spre ușă. Trebuie să vă văd împreună. Mai este acolo, în bibliotecă?

- Da, dar nu vreau...

Nu a luat în seamă protestul ei, trăgînd-o pe hol și luînd-o pe scară în jos.

- Te rog, nu are nici un sens, spuse ea, calmă. Ai văzut deja... Știi că semănăm.

- Trebuie să fiu sigur. Tonul lui dur contrasta cu zîmbetul care-i dezvelea dinții. A deschis larg ușa bibliotecii și a aprins lumina, privirea îndrep- tîndu-i-se spre pictura de deasupra cămării. întotdeauna a fost norocos ca un diavol. A tras-o și a așezat-o în picioare în fața căminului. Să vedem cît de norocos a fost mizerabilul. Nu avea nevoie să privească tabloul pentru a ști ce vedea el. Ysabel cunoștea fiecare tușă a pensulei, fiecare umbră de culoare. Artistul anonim pictase o

femeie tânără, aproape un copil, îmbrăcată într-o rochie ivorie, în stil medieval, și o mantie brodată cu hermină, stînd în picioare, singură, sub un copac încărcat de gheață. Privea spre castelul din fundal, cu ochii plini de teamă și așteptare. Ysabel ignora pictura și privea la Jed Corbin. Doamne Dumnezeule, era furios, și-a dat seama uimită. Aproape că simțea valurile fierbinți de emoție pe care le emana.

- Perfect, zise el moale, privindu-i fața. Aceeași structură osoasă minunată, aceleași gene imposibil de lungi, aceiași ochi și același păr negru. A întins mîna și i-a atins obrazul cu degetul arătător. Doamne, chiar și țesuturile sînt la fel. Pielea ta este tot atît de mătăsoasă cum pare în tablou.

I s-a părut că pielea i-a luat foc la atingerea lui, dar trebuie să fi fost imaginația ei.

Privirea i s-a plimbat pe gît, coborînd pe sîni.

- Puțin mai voluptoși decît ai miresei, dar asta nu este neapărat ceva rău, nu-i așa? în ochii albaștri luminoși licări ceva, apoi strălucirea se stinse. Părea că l-a cuprins un nou val de furie.

- îmi dai drumul, te rog? Mă doare încheietura.

- Categorie, n-aș vrea să-ți fac vreun rău! Toate miresele trebuie să fife tratate cu gentilețe și atenție, l-a dat drumul și a făcut un pas înapoi. Așa cum sînt sigur că te-a învățat tatăl meu..

Ea își frecă absentă încheietura.

-De ce ești atît de furios? '

- Nu sînt, la dracu', nu sînt. A tras adînc și furios aer în piept. A cîștigat din nou. Credeam că am întrevăzut o modalitate de a obține înapoi ceva din ce este al meu, dar el m-a blocat din nou.

- Nu înțeleg.

-A avut nu numai prețioasa lui pictură, ci și mireasa

adevărată, vie. Mișcările lui erau încărcate de o violență abia controlată, străbătînd camera cu pași mari și aruncîndu-se într-un fotoliu. Unde dracu' te-a găsit?

- La San Miguel.

- Insula din largul coastei Americii de Sud?

-Da.

- Ești cetățean al Insulei San Miguel?

- Mama mea era; tatăl meu a fost american, a zis ea, făcînd un gest de nerăbdare. Asta nu are nici o importanță. Nu putem să vorbim despre motivul pentru care ți-am cerui să vii aici?

- Pentru mine este important. El și-a sprijinit degetele mîinilor unele de altele într-o atitudine gen Confucius, care ar fi trebuit să denote liniște. Ei bine, nicidecum! Găsesc că tot ceea ce privește această relație bizară între tine și tatăl meu este absolut fascinant. Privirea i se plimba peste ea. Dumnezeuule, arăți ca un personaj din Un yankeu la Curtea regelui Arthur. îl excita cînd te vedea așa?

Ea nu' răspunse.

- Sînt sigur că da. Șapte ani... Cîți ani ai acum?

- Nu văd ce... douăzeci și trei.

Privirea lui s-a îndreptat spre tablou.

- De fapt, o mireasă-copil. Atunci cred că arătai și mai mult ca ea.

- Dă, așa este.

- Ce noroc pentru tine.

- Da.

- Și cît timp i-a trebuit tatălui meu, după ce te-a întîlnit, să te convingă să i te alături în binecuvîntarea căsătoriei?

Ea nu răspunse.

- Cît timp?

- Trei zile. .

- Evident, nu erai atît de sfioasă și de retrasă ca Mireasa noastră de la Castelul Winter, zise el, dînd capul pe spate și rîzînd.

- Într-adevăr, nu doresc să vorbesc despre asta. Și-a îndreptat umerii. Este clar că ești tot atît de obsedat de pictură ca și tatăl tău, dar nu mă interesează idiosincraziile tale.

- Oh, ba da. A lăsat mîinile pe brațele fotoliului. Pentru că vrei ceva de la mine, tot așa cum ai vrut și de la tatăl meu. Pentru ce altceva aș fi eu aici?

Avea dreptate, se gîndi ea îngrijorată. Avea nevoie de el și învățase că nimeni nu-ți dă nimic degeaba. Era pregătită să plătească, dar nu se gîndise ce' preț i se va cere. A tras adînc aer în piept și a încercat să arunce mantia ei obișnuită de seninătate peste tumultul interior.

- Ai dreptate, desigur, domnule Corbin. Doresc ceva de la dumneata.

- Jed, o corectă el. în definitiv, sîntem o familie, nu-i așa? Indiferent ce dorești, cred că dorești foarte tare, într-adevăr.

- Da, a aprobat ea.

- Nu ar trebui să recunoști asta în fața mea. îți slăbește poziția de negociere.

- Probabil că, oricum, ți-ai da seama de asta.

Și a adăugat simplu: Nu sînt prea deșteaptă cînd este vorba de lucrul ăsta.

Expresia lui s-a schimbat într-un mod de nedefinit.

- Eu nu sînt atît de credul ca Townsend. Nu o să mă convingi că ești neajutorată și incapabilă. Făcu o grimasă cînd se uită spre partea de jos a trupului său. Am o dovadă dureroasă că lucrurile stau exact invers.

- Nu sînt neajutorată.. Pot să mă apăr singură.

- O, da!

- Dar asta nu înseamnă că sînt capabilă de manipulare.

Cred în faptul că trebuie să fii cât mai sincer posibil. Asta face viața mult mai simplă.

- Și ai fost sinceră și cu tatăl meu?

- Absolut.

- Interesant!

- Nu mă crezi?

- De fapt, te cred. A zîmbit ușor. Nu vreau să te cred, dar am făcut prea multe interviuri ca să nu sesizez o minciună atunci când aud una.

- De ce nu vrei să mă crezi? Apoi răspunse singură la întrebare: Nu mă placi. Fruntea i se încruntă încercînd să dezlege enigma. Tu și tatăl tău nu vă plăceați deloc unul pe altul, așa că nu poate să-ți displacă faptul să crezi că m-am căsătorit cu el pentru bani.

- Aș fi fost încîntat dacă i-ai fi luat ultimul bănuț din portofel și apoi hai fi dat cu piciorul.

-Înțeleg.

- Nu, nu înțelegi. Ce a fost între mine și tatăl meu a fost ceva complicat. Mi-au trebuit ani de zile ca să înțeleg despre ce este vorba.

- Dar eu nu am nici o legătură cu disputa dintre voi. De ce...

- Nu căuta motivul. Reacția mea este pur emoțională. Întrucît ea continua să-l privească cu ochii mari, el adăugă aspru: încetează să mă privești atît de trist cu ochii ăia negri, mari. Mă deranjează.

- îmi pare rău, încercam doar să înțeleg.

- Este foarte simplu, spuse el, cu gura strînsă. I-ai dat ceea ce și-a dorit cel mai mult, i-ai transformat visul în realitate. S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Ai dreptate, îmi displaci.

- Unde pleci?

- Trebuie să analizez toate astea. Privirea i se îndreptă spre tablou. Nu mă așteptam la acest eveniment deosebit

cînd m-am întors aici.

- Dar trebuie să vorbim. Am nevoie...

- Nu acum. Nu ar fi înțelept. Sînt atît de încărcat, încît simt să pot exploda în orice moment.

- Atunci cînd?

- Mă întorc mîine-noapte. -

- Unde te duci, înapoi pe continent?

- Este o cabană de cealaltă parte a insulei, unde obișnuiam să stau după ce eu și tatăl meu am constatat că nu mai putem suporta să ne vedem unul pe altul. Gura i se strîmbă. Mă gîndeam că a ars-o ca pe o efigie, dar am văzut-o cînd am ancorat. Este ocupată?

- N-aș crede. L-am întrebat odată pe Arnold despre ea, dar nu a vrut să vorbească. Ai putea să stai aici. Aș putea să-i cer lui Betty să-ți pregătească o cameră.

- Bătrîna zgripturoaică mai este încă aici?

- Da. Arnold i-a lăsat o moștenire și instrucțiuni să rămînă aici după moartea lui.

- Cînd se plimba țațoșă prin jurul castelului, îmi amintea de soția uriașului din Jack și vrejul de fasole. Zîmbi strîmb. Sînt aproape tentat să rămîn doar pentru a o vedea izbucnind de furie cînd o să mă vadă în acesteenerate încăperi. Deschise ușa. Dar, așa cum am spus, prefer să nu știe nimeni că sînt aici.

- Dar o să te întorci. Promiți?

- O, mă voi întoarce. Am curiozitatea nesățioasă a ziaristului. N-aș putea să plec fără să am răspunsuri la toate întrebările mele.

- Dar vād că pleci, zise ea. De ce nu rămîi și nu mă lași să-ți spun eu...

- îmi pare rău. Mă tem că nu ai să mă găsești tot atît de docil, la cererile tale, ca pe tatăl meu.

- Docil? Privi la el uimită. Eu am fost cea care a trebuit să fiu supusă.

Din nou furia lui izbucni.

- Și sînt sigur că ai făcut-o foarte bine.

Ușa s-a închis după el, înainte ca ea să poată răspunde.

Docil! A închis ochii în timp ce o invadau amintirile despre acea supunere forțată. Nu, nu o să se gîndească la Arnold. Lungul calvar s-a terminat, iar acum își va putea făuri o viață nouă, pentru ea..

S-a îndreptat spre ușă. Sosirea lui Jed Corbin adusesese probleme la care nu se aștepta, dar nu va trebui decît să facă unele ajustări și să găsească o cale să-l convingă să facă ceea ce trebuia făcut. Era bună cînd era vorba de ajustări, se gîndi ea cu amărăciune. A avut categoric suficiență practică în domeniu.

Cabana era încă acolo, cuibărită pe stîncă, la fel ca un pescăruș rebegit.

Nu era nevoie să pătrundă cu forța; ușa nu era încuiată și, cînd a deschis-o, a văzut mizeria, mucegaiul și gîndacii care umpleau podeaua luminată de lună. A plimbat lumina lanternei de jur- împrejurul micii încăperi.

Paisprezece ani! Dacă această cabană a mai avut vreodată un alt ocupant, atunci lucrul ăsta nu era evident la prima vedere. Pînă și volumul lui citit și răscitit din Război și pace se afla încă pe raftul pe care-l montase pe peretele din fund. Nu l-a surprins. Arnold a urît întotdeauna cabana primitivă și a ignorat-o - ca și pe Jed - ori de cîte ori era posibil. Nu a avut niciodată electricitate, dar de obicei era o lampă cu petrol pe un dulap.

După ce a aprins lampa, a cercetat camera. Deși avea mare nevoie de curățenie, de aerisire și probabil de dezinsecție, era mai locuibilă decît multe dintre locurile situate în punctele fierbinți, sfîșiate de război, unde

dormise de cînd a părăsit insula.

Dar știa că în noaptea asta nu va putea să doarmă.

Îi spusese adevărul Ysabelei cînd a părăsit castelul. Qh, Doamne, „a părăsit” nu era expresia potrivită. Aproape că a fugit din bibliotecă și încă se mai simțea ca și cum era pe cale să explodeze. Vederea ei n-a declanșat o supraîncărcătură emoțională.

Reacția lui a fost atît de violentă și de disproporționată, încît avea nevoie de timp ca să analizeze lucrurile și să recapete controlul. Atunci analizează, ce dracu', își zise el. Nu mai era un copil sălbatic stăpînit de pasiuni!

Totuși, se simțea la fel ca acel copil - furios, trădat și gelos. Primele două emoții le putea înțelege, dar gelozia?

Tabloul era de vină, se liniști el. Ea avea dreptate; părea să fie încă atașat de acel tablou. Credea că și-a reprimat această obsesie, împreună cu amintirile mai amare despre castel. Ei bine, încă mai dorea tabloul, dar el nu era tatăl său și nu avea nici o intenție să transfere această pasiune, de la copila din pictură, la portretul ei viu.

În mod deliberat și-a readus în minte imaginea Ysabelei așa cum ședea în fața lui în bibliotecă. Mică, fragilă, cu privirea mirată și totuși senină, cu un aer încărcat parcă de răbdare și resemnare.

Și, totuși, nu a fost nici răbdătoare, nici resemnată cînd s-au luptat în întuneric. A fost conștient de o forță și de o hotărîre care l-au luat pe nepregătite. S-ar putea ca fața ei să fie identică cu cea a Miresei de la Castelul Winter, dar ea nu era un copil înspăimîntat. Iar cînd a ținut-o în timp ce se zbătea, acolo, jos pe podea, gîfînd în întuneric, a simțit o erecție.

Dorință. O reacție primitivă pentru a cuceri și a supune, așa cum îi spusese ei. Cum ar fi putut fi altceva

cînd, în acel moment, nici nu-i văzuse fața?

Și reacția nu dispăruse. În timp ce o urmărea cu privirea, cum stătea în picioare în fața căminului, fusese cuprins de aceeași pasiune pe care o simțise cînd era neajutorată între coapsele lui, sus, în dormitor.

Rareori emoțiile sînt albe și negre, s-ar fi putut ca furia să se fi extins și să fi format o...

Nu. Nu o să se mintă singur. Ce a simțit el a fost dorință, curată și simplă. Dacă se poate spune Că dorința este vreodată curată și simplă, se gîndi el cinic. Indiferent ce a simțit, trebuie să-și recapete controlul înainte de a o vedea din nou.

A început să se miște repede prin cabană, îndreptîndu-se spre un dulap unde, cînd era mic, ținea o mătură și tot ce-i trebuia pentru curățenie. Avea nevoie de o descărcare a emoției care-l răscolea. Va curăța și va freca totul pînă cînd cabana va deveni locuibilă, iar el va fi destul de epuizat ca să doarmă.

Și să nu se mai gîndească nici la Mireasa de la Castelul Winter, nici la Ysabel.

Ysabel se străduia să stea calmă în fotoliul Queen Anne, de lîngă patul ei, cînd Jed a intrat în cameră, noaptea următoare, pe la ora două spre dimineață. Era încordată, mîinile prinzînd nervos brațele fotoliului. Se pregătise mental în tot cursul zilei pentru acest interviu, dar prezența lui i-a spulberat, într-o secundă, toate planurile.

Din nou era îmbrăcat sport, în blugi și un pulover verde-închis care făcea ca părul să-i strălucească puternic. Și, în mod evident, nu era într-o stare de spirit mai bună decît în momentul în care o părăsise noaptea trecută.

S-a oprit imediat după ce a intrat, plimbîndu-și privirea peste ea.

- Doamne Dumnezeule, nu ai nimic altceva cu care să te îmbraci și care să nu fie ca la Curtea lui Camelot?

Ysabel privi în jos spre rochia ei de catifea albastră, care nu se deosebea decît prin culoare de cea pe care o purtase în noaptea precedentă și spuse:

- Nu.

- Trebuie să găsim ceva. S-a îndreptat cu pași mari spre dulap și a început să caute printre hainele agățate înăuntru. Nu pot să cred. Toate sînt la fel!

- Ți-am spus.

- Te-ai îmbrăcat așa pentru el, tot timpul?

- Așa a dorit.

- Și i-ai dat întotdeauna exact ceea ce și-a dorit!

- Da.

- Nu păreai puțin cam demodată cînd mergeai la cumpărături?

- Nu prea ieșeam în oraș. Am cîteva haine de zi. Sînt acolo, în spate. .

A cotrobăit printre haine pînă cînd le-a găsit.

- Același stil, numai că sînt mai scurte.

- Asta dorea el, a repetat ea. Și-a încrucișat strîns mîinile în poală. Dacă ai terminat cu căutatul, putem să trecem la discuția noastră?

- Categorie. A închis ușa dulapului și s-a sprijinit de ea. Townsend mi-a spus că dorești să-ți fac un serviciu.

- De fapt, mai mult o tîrguială decît un serviciu. Vreau să te despăgubesc.

- Iar acum ai mijloacele să o faci. Camelot plătește foarte bine, nu-i așa?

Ea și-a strîns și mai tare mîinile în poală.

- Da, foarte bine. Pot să continuu? Nu a așteptat un răspuns. Datorită profesiei tale, ai multe legături în America Latină. Acum trei ani, ai făcut un reportaj, în

trei părți, despre dictatura din San Miguel.

-Ei, și? .

-A fost un material în care ai mers excepțional de departe, cercetările au fost atât de profunde, încât l-au înfuriat pe generalul Marino suficient de mult, ca să te expulzeze din țară. Pentru a obține acel gen de informații trebuie să fi avut surse foarte bine plasate.

Privea la ea, așteptând.

-Cînd m-am măritat cu Arnold și am venit aici, am lăsat ceva în urma mea. Vreau să mă ajuți ca să obțin înapoi ceea ce-mi doresc.

-Ce?

-Ceva foarte prețios pentru mine, spuse ea, uitîndu-se în altă parte.

-Și nu ai de gînd să-mi spui despre ce este vorba? Cum crezi că pot să depistez acest misterios obiect?

-Am să-ți spun după ce sosim la San Miguel.

Jed a rămas nemișcat.

-De fapt, vrei să te duc la San Miguel?

- Este absolut necesar. Oamenii tăi s-ar putea să nu-l găsească fără ajutor. Știu că generalul Marino a fost furios din cauza reportajului pe care l-ai făcut, dar...

- A trebuit să mă ascund în junglă timp de două zile, în timp ce gărzi de elită ale generalului Marino mă căutau, înainte să pot ajunge la vasul care m-a scos din insulă. Marino a amenințat că mă vîră într-un mușuroi de furnici dacă mă mai arăt vreodată în San Miguel.

- De data asta va fi altfel. S-ar putea să nu fie nevoie să ieși legătura cu cineva din guvern.

- S-ar putea? Este puțin cam prea vag pentru liniștea mea.

- Nu-ți pot promite că nu va fi periculos, dar voi face tot posibilul să nu ai de suferit, zise ea cu toată seriozitatea.

El a ridicat din sprîncene.

- Adică tu - să mă protejezi pe mine?

- Da, am să te protejez.

A început să chicotească, dar s-a oprit cînd i-a văzut expresia plină de seriozitate.

- Prefer să mă apăr singur și cred cu ardoare că prudența prețuiește mai mult decît bravura.

- Mi s-a părut că la San Miguel nu ți-ai făcut probleme din cauza pericolului.

- Ba mi-am făcut. Nu sînt nebun și-mi place să trăiesc, la fel ca orice om.

- Dar reportajul pe care l-ai făcut a meritat riscul pe care ți l-ai asumat?

- Trebuie să fi meritat, din moment ce nu am renunțat pînă cînd nu am obținut ce am vrut.

Fruntea i s-a încruntat, gînditoare.

- Atunci, tot ce trebuie să fac este sa-ți ofer ceva care să merite deranjul tău.

- Tot?

- Domnul Townsend mi-a spus că te-ai gîndit la ceva cînd te-a informat că vreau să-mi faci un serviciu. Despre ce este vorba? -

- Ar trebui să-mi dai tot aurul din lume ca să mă întorc la San Miguel.

- Asta nu pot să fac, dar am să-ți dau orice altceva.

- Chiar jumătate din regatul tău?

- Vorbești despre moștenire? Poți să o ai pe toată. S-a aplecat puțin în față și a vorbit cu gravitate: Domnul Townsend a întocmit toate actele necesare. În momentul în care am ceea ce-mi doresc și părăsim San Miguel, Castelul Winter îți aparține.

- Ai renunța la el? Întrebă Jed privind-o uimit.

- Nu-I doresc. Niciodată nu mi-am dorit nici măcar o pîrticică din' el. Poți să deții totul. Doar să mă duci la

San Miguel.

A rămas tăcut un moment, studiind-o atent.

- Sînt convins de ceea ce spui! Cred că vorbești serios.
- Firește că vorbesc serios. Gesticulă plină de nerăbdare. Vrei insula și castelul? Ai crescut aici. Castelul trebuie să însemne ceva pentru tine.

- Și pentru tine nu înseamnă nimic?

- Nimic.

- Dar banii înseamnă ceva pentru tine?

- Dacă îmi aduc ceea ce doresc.

- San Miguel. Brusc a căpătat o expresie plină de concentrare. Din ce în ce mai interesant!

- Accepți? a întrebat ea din nou.

- Nu am amintiri' plăcute despre locul ăsta, zise el.

O cuprinse dezamăgirea.

- Atunci de ce ai venit? Ce dorești?

El a făcut o pauză, înainte să o întrebe încet:

- Nu ai ghicit? Îmi doresc ceea ce și-a dorit și tatăl meu: Mireasa de la Castelul Winter.

-Atunci ia-o, zise ea repede. Și-ți dau și insula. Am să semnez actele mîine.

-Nu așa de repede, zise el, ridicîncf mîna. Nu sînt sigur că tabloul valorează prețui pe care mi-l ceri. Trebuie să dau cîteva telefoane la San Miguel ca să văd cît de mult mai dorește Marino capul meu și dacă mai există contactele mele.

-Gît timp îți trebuie pentru asta?

-Cîteva zile, poate o săptămînă.

Nu trebuie să se grăbească, și-a spus singură, în definitiv, o săptămînă nu înseamnă mult după o așteptare de șapte ani!

-Și ai să ieși legătura cu mine cînd te-ai hotărît?

-Oh, înainte de asta. Vreau să vii la cabană mîine după-amiază.

-De ce? a întrebat ea încruntându-se nedumerită.'

-Să zicem, dintr-un capriciu! Zîmbea cu malițiozitate. Poate că vreau pur și simplu să te privesc. Nu am în fiecare zi prilejul să studiez mireasa de la Winter de-atît de aproape. Nu o să mă refuzi, nu-i așa?

-Nu văd... S-a oprit cînd i-a întîlnit privirea. Ochii lui străluceau ironic și totuși și-a dat seama că, dincolo de aparențe, era ceva mai profund. Mînie? Indiferent ce era, trebuia să-l îmbuneze. Trebuia să o ducă la San Miguel. Da, am să vin.

- M-am gîndit că o să o faci. Am remarcat deja cît de ascultătoare poți să fii dacă-ți convine. S-a îndreptat spre ușă. Te aștept la ora trei.

Capitolul 3

Ysabel a tras adine aer în piept înainte de a bate la ușa cabanei.

- Intră.

Jed era în picioare lîngă o veche sobă de gătit din fontă neagră și a ridicat privirea cînd a intrat. A ridicat sprîncenele cînd i-a văzut rochia din jerse ivory, cu mîneci lungi, și cizmele din piele albă, moale, pînă la genunchi.

- A, văd că astăzi purtăm varianta Camelot pentru supermarket.

- Se pare că celelalte rochii ale mele te deranjează.

- Așa că te-ai decis să mă îmbunezi? Ce caracter pașnic ai!

- Mi se pare o prostie să permiți ca detalii lipsite de importanță să stea în calea a ceea ce este important, zise ea repede.

- Cîtă înțelepciune! A ridicat cafetiera din metal de culoare albastru-închis. Cafea?

- Nu, mulțumesc.

- l-a loc. Te deranjează dacă-mi torn o cafea?

A dat din cap și a pornit să se așeze la masă.
A privit în jur. Nu era prea multe de văzut; în afară de sobă și un frigider tot atît de vechi, nu mai erau decît o masă de stejar, două scaune, rafturi de cărți fixate de peretele din fund, un pat dublu, fără lenjerie. Peretele din fața ei era dominat de o fereastră mare, fără perdele, care dădea spre mare și în fața căreia se afla un scaun din lemn de pin. Cabana părea strălucitor de curată, dar extrem de spartană.

- Nu stai prea confortabil aici. Nu ai nici măcar lenjerie de pat. De ce nu vii la castel?

- Sînt mișcat de grija pe care mi-o arăți. Am aruncat salteaua și cearceafurile cînd am constatat că erau pline de insecte. Am cumpărat azi-dimineață altele din oraș, dar nu m-am obosit să le pun. Și-a turnat cafea într-o ceașcă de culoare închisă și apoi s-a așezat la masă, vizavi de ea. Și prefer să fac ce vreau.

- De ce?

- Știu că o să te uimească ceea ce am să-ți spun, pentru că, pînă acum, ți-am dezvăluit numai partea luminoasă a caracterului meu, dar niciodată nu am fost capabil să o cuceresc pe simpatica ta menajeră. Probabil că mi-ar presăra patul cu spini înmuiați în curara. În plus, aici mă simt acasă. Am ridicat cabana asta singur, cînd eram în colegiu.

- Tu ai făcut-o? Ea privi în jur cu un nou interes. Se pare că ai făcut o treabă uimitor de bună. Era un hobby?

- În parte. Mi-a plăcut întotdeauna să construiesc, dar atunci aveam nevoie de ceva care să-mi înăbușe frustrările.

- Pot să înțeleg asta, zise ea încet.

- Oare? S-a lăsat pe spate în scaun și o privi cu curiozitate. Și tu ce faci ca să-ți înăbuși frustrările, Ysabel?

Tonul lui devenise subtil senzual și a simțit cum i se înfierbîntă obrazii. A coborât repede privirea spre mâinile pe care le ținea încrucișate pe masă.

-Studiez.

-Ce studiezi?

-Totul și nimic. Nu-mi terminasem nici școala secundară când m-am căsătorit cu Arnold. Am urmat cursuri prin corespondență ca să-mi obțin diploma și apoi am început cursuri universitare. Anul trecut am luat licența în artele liberale.

-Trebuie să fi fost un proces lung și laborios. De ce nu ai mers la cursuri pe continent?

-Arnold nu a vrut să părăsesc insula.

-Nici măcar ca să-ți desăvârșești educația?

-El a considerat că nu este important ca să-mi termin studiile. Totuși, mi-a permis să le continuu prin corespondență, pentru amuzamentul meu, zise ea, păstrînd cu grijă o voce neutră.

-Ți-a permis. El murmură ceva ce suna obscen. Cîtă generozitate din partea lui! At'rtă timp cît lucrul ăsta nu influența cu nimic funcția ta principală.

- Corect. Îi putea simți privirea intensă pe față și a încercat să schimbe subiectul. Văd că nu ai nici un telefon aici. Cum ai să vorbești la San Miguel?

- Am vorbit deja. Când am fost pe continent azi-dimineață.

- De ce nu mi-ai spus imediat? Privirea îi cerceta fața. Ce ai descoperit?

- Că Marino-continuă să mă urască din toate puterile.

- Iar contactele tale?

- Sînt încă la locurile lor. .

A strîns mâinile pînă cînd i s-au albit toate articulațiile.

- Iar decizia ta?

- Nu m-am hotărât încă.
 - Când o faci...
 - Nu am nici o idee, a întrerupt-o el. O să cîntăresc avantajele și riscurile. Am să te anunț.
- S-a încruntat, plină de îngrijorare, în timp ce-i cerceta fața impasibilă.
- Nu te joci cu mine?
 - Văd că nu prea ai încredere, zise el zîmbind sarcastic.
 - Uneori, Arnold... Se opri. Nu, cred că nu.
 - Am uitat trucul murdar la care recurgea tatăl meu. întindea zăhărelul pînă cînd obținea ceea ce dorea, apoi brusc zăhărelul dispărea. Nu mai zîmbea, iar tonul îi deveni mai aspru. Nu folosesc asemenea trucuri. Nu sînt tatăl meu, Ysabel.
 - Dar eu nu am de unde să știu asta, nu? Ai unele dintre particularitățile lui: îți place să faci ce vrei și ai aceleași sentimente față de Mireasa de la Castelul Winter.
 - Nu chiar aceleași. Niciodată nu mi-am construit viața în jurul unei picturi.
 - Dar încă o dorești.
 - La dracu', sigur că da. Am crescut gîndindu-mă că-mi va aparține și m-am simțit al dracului de trădat cînd a trebuit să i-o las mizerabilului ăluia. Cînd eram copil, mama-mi spunea mereu că Mireasa era a mea.
 - De ce făcea asta? Ar fi trebuit să știe că Arnold nu ar fi dat-o niciodată nimănui.
 - Insula și castelul, precum și pictura aparțineau familiei ei de peste un secol.
 - Nu am știut asta, zise ea, cu ochii măriți de surprindere. Arnold nu mi-a spus niciodată cum a obținut insula.
 - Oh, după ce s-a căsătorit cu mama, a făcut-o insula lui. Avea complexul grandomaniei și al dominației, iar

căsătoria era cadrul ideal pentru asta. S-a îndrăgostit de castel și de pictură și a reușit să o suporte pe mama pînă cînd a murit, deși i-a făcut din viață iadul pe pămînt; cu aventurile lui și cu modul umilitor în care o trata.

Și la fel de mizerabilă i-a făcut și viața fiului lui, se gîndi cu compasiune Ysabel. Ea însăși a trăit în acest iad timp de șapte ani, dar pentru Jed închisoarea durase mult mai mult. S-a întins impulsiv peste masă și i-a atins mîna.

- îmi pare rău. A simțit cum i se încordează mușchii la atingerea ei, dar el nu și-a retras mîna.

- Să nu-ți pară. Am terminat cu autocompătimirea cînd aveam treisprezece ani. De atunci nu au rămas decît mînia și hotărîrea de a-i crea cît mai multe probleme mizerabilului. Și, așa cum o să-ți spună Townsend, am fost destul de bun la asta.

- Asta nu a afectat-o și pe mama ta?

- Era prea zdrobită atunci, ca să-i mai pese. O determinase să semneze actele prin care castelul și tabloul erau ale lui și trăia într-un vacuum emoțional, grăbindu-se să-i îndeplinească orice dorință. Uneori zăream o expresie pe fața ei... cred că se bucura că-i provoc necazuri lui, că-l fac să sufere. Era prea slabă ca să se lupte singură cu el. O notă tăioasă a simțit brusc în voce. Prea „ascultătoare”.

A devenit conștientă de valul, de-acum familiar, de simțăminte care o cuprindea, învăluind-o. Repede și-a retras mîna.

- Atunci îmi pare foarte rău pentru ea.

- Și mie. S-a aplecat puțin în față cu o expresie ca de granit și a adăugat: Ea a căzut orbește în cursă pentru că a crezut că-i iubește. Dar tu știai exact ce făceai, nu-i așa?

- Da, a răspuns ea. Exact.

- Atunci să nu te aștepti să simt aceeași simpatie și pentru tine. De obicei, culegem ceea ce semănăm.

- Nu mă aștept să simți nimic pentru mine.

- Dar simt, la dracu'! Vocea îi era încărcată de frustrare. Simt mînie și tulburare. Și sînt plin de dorință!

Ea a înțepenit ca și cum ar fi fost străbătută de un șoc electric.

- Te surprinde, zise'el zîmbind sumbru. De ce? Tu ai spus că eu și tatăl meu sîntem la fel în unele privințe. Asta este evident una dintre ele.

Parcă în încăpere nu mai exista aer. Nu putea respira. Nu putea face nimic altceva decît să se uite la el.

-Ca să fiu sigur că voi putea dormi, noaptea trecută am muncit pînă la epuizare. N-a folosit Îș nimic. Am stat întins, gîndindu-mă la tine, suferind și tînjind.

-Nu... Ai fost tulburat. Nu este din cauza mea.

-Crezi că este vorba de Mireasa de la Castelul Winter? Dădu din umeri. S-ar putea. Continuă cu o voce moale ca mătasea: Sau poate e vorba de Ysabel.

-Nu poate să fie, spuse ea. De-abia ne-am întîlnit.

-Dorință la prima vedere?

-Trebuie să fie Mireasa de la Castelul Winter, zise ea umezindu-și buzele. Întoarcerea aici, după atîția ani, trebuie să fi fost traumatizantă pentru tine. Sînt sigură că-ți vei schimba părerea îndată ce vor trece primele impresii.

-Am depășit primul șoc. Ai să constați că-mi recapăt echilibrul destul de repede. S-a întins și i-a luat mîna.

De ce nu a mai simțit acea senzație de aver-tizare care o invadase cînd i-a atins mîna mai devreme? Acum, căldura părea să se răspîndească în tot brațul și, în mod inexplicabil, a simțit cum i se umflă sînii ridicînd jerseul moale al rochiei. Instinctiv, a încercat să-și retragă mîna, dar el a strîns-o și mai tare.

- Nu, nu încă. Vreau să te ating. Vocea i-a devenit mai răgușită în timp ce-și plimba în sus și-n jos degetul mare pe partea interioară a încheieturii, într-o mângâiere plină de erotism. Doamne, pielea ta este...

- Dă-mi drumul, șopti ea.

El părea să nu o audă.

- Asta a fost unul dintre lucrurile la care m-am tot gândit noaptea trecută. Cum ți-am simțit obrazul când mi-am trecut degetul peste el. Cât de moale te-am simțit când ședeași întinsă pe podea și cum...

Și-a smuls mîna și a sărit în picioare.

- Aș face mai bine să mă întorc la castel. Betty o să vadă că lipsesc.

- Stai jos. Nu am terminat încă.

A rămas în picioare privind la el, cu mîinile încleștate lăsate în jos.

- Ai venit aici ca să te pot privi de aproape, zise el moale. Îți amintești?

- M-ai privit deja.

- Nici pe departe atît de intim pe cît mi-ar plăcea să o fac. Nu în felul în care mi-am închipuit noaptea trecută. Ți-ar plăcea să-ți spun exact cum aș vrea să te văd?

- Nu. Vocea îi tremura și a încercat să o facă mai fermă: Aș vrea acum să plec acasă, te rog.

- Ce politețe umilă! Te-a educat bine, nu-i așa? Vocea îi era încă moale, dar acum tonul avea o brutalitate care a determinat-o să facă un pas înapoi. Mă întreb ce altceva te-a mai învățat?

- Acum, aș putea să plec?

O privea cu ochii strălucitori pe fața lui dură. Apoi a făcut un gest obosit către ușă.

- Doamne, arăți ca o copilă înspăimîntată. Pleacă!

A pornit către ușă.

- Dar mîine să te întorci.

A deschis ușa. A urmat-o întrebarea lui sarcastică:

- Ei bine, ai să revii?

Stătea fără să se miște, fără să-l privească.

- Știi că am să mă întorc. Nu mi-ai spus încă ce hotărîre ai luat.

- Oh, da. San Miguel. Cum am putut să uit de San Miguel? Trebuie să examinez opțiunile în timp ce aștept să te întorci, nu?

Nu a răspuns, iar în momentul următor ușa s-a închis în urma ei. A rămas în fața ușii, lăsînd vîntul de toamnă să-i răcorească obrajii încinși. Tremura, a constatat ea, fără să fie surprinsă. Ultimele momente petrecute în cabană au făcut-o să intre în panică, i-au distrus greu cîștigata ei seninătate. Totul s-a întîmplat numai pentru că a fost prinsă cu garda jos, se liniști singură. Știa că el era cuprins de resentimente și mînie, dar faptul că o și dorea a șocat-o.

A șocat-o, dar nu i-a trezit repulsie. Ciudat că nu a simțit repulsia care o cuprindea ori de cîte ori o atingea Arnold. Să fie vorba despre chimie sexuală? Gîndul a fost tot atît de șocant ca și răspunsul ei: Nu a trăit niciodată ceva care să semene cu reacția fizică intensă pe care i-o trezise, cu cîteva minute în urmă, Jed. Credea că este una dintre acele femei incapabile să aibă dorință sexuală.

N-ar trebui să simtă că-l dorește pe Jed Corbin. Dumnezeu, văzuse destule la San Miguel ca să înțeleagă ce capcană este asta pentru o femeie-. Avea un Jel de îndeplinit și nimic nu trebuia s-o distrugă, nu acum, cînd era atît de aproape de scopul urmărit. Știa instinctiv că nu avea de ce să se teamă fizic de Jed. Nu era unul dintre bărbații care să folosească forța față de o femeie și, pînă cînd o să-l vadă ea mîine, probabil că o să-și schimbe oricum ideea în ce privește

faptul că o dorește.

A evitat cu grijă să se gîndească ce ar face dacă el nu-și schimbă această idee. A pornit-o pe cărarea ce o ducea departe de cabană, mergînd de parcă zbura!

- Intră.

Jed nu a ridicat ochii de pe computer, cînd Ysabel a intrat în cabană în după-amiaza' următoare.

- la loc, a spus el absent. Termin într-un minut. Și s-a întors la ceea ce lucra.

Degeaba și-a făcut atîtea griji și s-a perpelit toată noaptea, se gîndi Ysabel, cu o ușurare plină de voieșie. A avut dreptate cînd a presupus că, pînă astăzi, atitudinea lui se va schimba.

A închis ușa și s-a îndreptat în liniște spre scaunul de lîngă fereastră, s-a cuibărit pe lemnul tare, privind pe geam spre mare. Întotdeauna a iubit marea, oricum s-ar fi manifestat aceasta. S-a concentrat, făcînd abstracție atît de zgomotul computerului, cît și de nervozitatea ei.

Două ore mai tîrziu era în aceeași poziție, cînd și-a dat seama că zgomotul făcut de Jed la calculator a încetat.

- La ce te gîndești?

A ridicat privirea spre el.

- Pardon?

- Am fost destul de mojit ca să te fac să stai acolo ore întregi, iar tu arăți tot atît de mulțumită ca o mîină care hrănește o pisică siameză. S-a lăsat pe spatele scaunului. Visezi cu ochii deschiși?

- Așa cred...

- Nu ești sigură? Sau nu vrei să împărți asta cu mine?

- Nu... Eu întotdeauna... De ce te interesează?

. - Mă interesează pentru că nu ești pe aceeași planetă cu mine. Vocea îi era tăioasă. Mă... deranjează asta.

- De ce? Arnold niciodată... S-a oprit cînd a văzut licărul de mînie din ochii lui.

- Eu nu sînt tatăl meu. în multe privințe sînt mult mai pretențios. Eu nu mă mulțumesc cu un personaj costumat.

- Nu ești rezonabil. Rîse timid. Ai spus că nu dorești decît să mă privești. Ce importanță are la ce mă gîndesc eu?

- Are. Vreau să știu... S-a oprit, încurcat. Mai întîi, te-am ținut să aștepți, apoi am început să pun întrebări și să te intimidez, iar tu stai pur și simplu acolo rece și calmă și mă lași să fac toate astea. De ce nu-mi spui să mă duc la dracu'?

- Nu vreau să te supăr, zise ea simplu.

El trase o înjurătură scurtă, iar scaunul scrișni cînd se ridică în picioare. înlemni în timp ce Jed se apropia. Cînd i-a văzut expresia, el s-a oprit.

- Pentru Dumnezeu, nu am de gîndsă te lovesc. Brusc, i-a trecut prin minte un gînd. El te-a lovit vreodată?

Ysabel nu a răspuns.

- A făcut-o?

Și-a dat seama că el nu o să renunțe,

- Nu prea des.

- Nu prea des, repetă el, uluit.

- Numai la început, a continuat ea repede. Pînă cînd am învățat cum să-i fiu pe plac.

- Vrei să spui că te-a lovit? a întrebat el răgușit. Dumnezeule, ultima dată cînd l-am văzut cîntărea peste o sută de kilograme, iar tu nu erai decît un copil. Era un tiran cu femeile, dar niciodată nu le maltrata fizic.

- Relația noastră era diferită.

- Pentru că știa că nu ai să reacționezi. Brusc, s-au aprins ochii. De ce dracu nu te-ai luptat cu el?

- Nu era prevăzut în acordul nostru. Am promis...

- Ce ai promis?

- Să fac orice, să fiu orice dorea el să fiu, murmură ea.
- Chiar și sacul lui de box?
- Nu s-a întâmplat de prea multe ori.
- N-ar fi trebuit să se întâmple deloc. A prins-o de umeri și a început s-o strângă cu o cruzime de care nu-și dădea seama. Îmi vine să te zgâlții. Cum ai putut să-l lași... A tras adânc aer în piept și a căpătat o expresie de autodispreț, când fața ei s-a contorsionat de durere. Iar acum, eu fac același lucru, l-a dat drumul. Cum e tatăl, așa-i și fiul. Și m-ai lăsa și pe mine să te lovesc?
- Tu nu ești ca el.
- Nu asta a fost întrebarea. M-ai lăsa să te lovesc dacă asta mi-ar face plăcere?
- Da, zise ea răspicat.

O privea de parcă ea l-ar fi lovit pe el.

- Dumnezeu! zise Jed.
- Credeai că am să spun nu? Brusc, vocea i-a devenit pătimasă, iar ochii aruncau flăcări spre el. Durerea nu înseamnă nimic. Pot să îndur orice, să fac orice trebuie să fac.
- Pentru bani?
- Banii nu sînt deloc un mijloc pentru atingerea unui scop.
- Pentru San Miguel?
- Ți-am spus că trebuie să mă întorc acolo. Nimic nu este mai important decît asta.

Privi la ea un moment, apoi se întoarse pe călcîie, străbătu cu pași mari camera și se aruncă în scaun.

- Atunci, va trebui să găsești pe altcineva să te ducă acolo.
- Nu te-am ales la întâmplare. După ce am dat peste articolul ăla din revistă despre felul în care ai reușit să obții materialul referitor la San Miguel, am citit despre tine tot ceea ce am putut. Am

făcut cercetări și m-am gândit multă vreme, înainte să hotărâsc că tu ești cel mai indicat să mă aju{i.

- Greșești, spuse el. Sînt cea mai proastă alegere pe care ai fi putut-o face. S-a întins și s-a prins de marginea mesei. Ai un efect foarte ciudat asupra mea. Nu pot să fiu în aceeași cameră cu tine mai mult de trei minute, fără să nu mă tulbur.

- Și, totuși, astăzi ai lucrat timp de două ore și ai uitat complet de prezenta mea.

- Nu complet. Te-am simțit aici. Pur și simplu te-am ignorat.

- Atunci, tot ce trebuie să faci este să continui să mă ignori.

- Nu este așa de ușor. Ori de cîte ori sînt aici, constat că redevin tînărul rebel care eram acum paisprezece ani. Zîmbi cu amărăciune. Te-am avertizat cînd este vorba de tine, nu reacționez nici înțelept, nici logic.

- Foarte bine, pot să accept asta.

- Poți să accepți orice, nu-i așa? Ai putut să accepți dorința și bătăile acelui nemernic. Ai putut să-l lași... S-a oprit. Vezi? îmi pierd controlul cînd este vorba de tine. Mai bine pleacă departe de mine, cît încă mai poți.

Ea dădu din cap că nu. Brusc, a zîmbit nemilos.

- Atunci, să fie vina ta. De ce să-mi fac eu probleme în ce ceea te privește? Știi ce dorești și ce vrei să faci ca să obții ceea ce dorești. De acum încolo, pur și simplu am să mă bucur de avantajele de a fi fost alesul blîndeii și micuței noastre mirese de la Winter.

- Nu sînt blîndă.

- Nu, mai degrabă interesantă și provocatoare. Și-a pus genunchiul pe masă și s-a lăsat pe spate. Atitudinea tui s-a schimbat, el devenind mai rece, aproape insolent, plin de sine. Cred că ar fi mai bine ca, în zilele următoare, să punem la încercare această filosofie.a

acceptării. Vreau să văd cât de mult dorești să te duc la San Miguel.

- Ți-am spus...

- Dar întotdeauna am crezut că faptele spun mai mult decît vorbele!

- Ce vrei de la mine?

- Să vii aici și mîine și poimîine și răspoimîine. Vreau să mi te supui așa cum te-ai supus tatălui meu și să „accepti” tot ce-Ji cer.

- Și dacă o fac, mă vei duce la San Miguel?

- Fără promisiuni. Tonul lui era dur. Nu am nici o intenție să-ți ușurez situația. La sfîrșitul acestei perioade, voi lua o decizie și s-ar putea foarte bine să fie un refuz. A făcut o pauză. Și singurul lucru pe care să-l fi realizat să fie acela de a-mi fi făcut mie pe plac. Ai fi nebună să accepti.

l-a studiat fața și a văzut ceva ce a mirat-o foarte tare.

- Vrei să te refuz! -

- Oare? N-ar fi o prostie din partea mea?

- Ești un om foarte greu de înțeles, spuse ea. Eu nu te înțeleg.

- Da sau nu?

A ezitat puțin, dar nu exista decît un singur răspuns posibil:

- Voi face cum dorești, firește. .

- Grozav! Tonul, plin de furie, nu reflecta sentimentul. Să fii aici mîine dimineață la ora unsprezece.

- Cît timp va trebui să stau?

- Pînă cînd am să-ți spun eu să pleci.

- Cîteva ore nu sînt nici o problemă, dar dacă lipsesc prea mult s-ar putea să fie greu să mă descurc cu Betty.

- Doamne Dumnezeule, și ea-ți dă ordine? Este menajera ta, nu gardianul tău. Și adăugă aspru: Spune-i vrăjitoarei să-și vadă de treburile ei.

Era mai ușor de spus decât de făcut, se gîndi ea. El nu avea nici o idee cît de greu i-a fost să scape, în ultimele două zile, de ochii de vultur ai lui Betty.

- Voi fi aici la ora unsprezece. A pornit spre ușă.

Cînd trecea pe lîngă scaunul lui, a prins-o de mînă.

- Așteaptă. Ea a rămas nemișcată, contro- lîndu-se.

- Ușor. Vocea îi era răgușită, tonul sacadat. Nu am vrut decât să... Capul lui s-a aplecat și buzele i s-au lipit cu tandrețe de partea interioară a încheieturii. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Apoi mîna ei era liberă. La ora unsprezece, a spus morocănos, fără să se uite la ea.

Tandrețe! Cînd era vorba de Jed nu putea să-și dea seama despre ce fel de emoție este vorba, dar nu putea să nege tandrețea extraordinară a acestui sărut. A privit în jos spre clăia lui

de păr argintiu și, brusc, a simțit dorința de a întinde mîna și a-l atinge, de a-l mîngîia, de a-și trece degetele prin clăia sîrmoasă, buclată. Impulsul a uimit-o tot atît de mult ca și gestul lui și a înspăimîntat-o mai mult decât tot ce se întîmplase în ziua aceea.

- La revedere, a murmurat ea și a zburat.

Capitolul 4

- Este aproape întuneric. Aș vrea să mă întorc acum la castel.

- Cum? Nici un „te rog“? a întrebat el sarcastic, ridicîndu-și privirea de pe computer. Unde sînt manierele elegante de gheșă?~pii atentă, pentru că altfel s-ar putea să te excludă din sindicat.

A încercat să-și reprime durerea care a săgetat-o cînd i-a auzit cuvintele. Nu a cunoscut niciodată pe cirreva care putea să-i distrugă cu atîta ușurință autocontrolul. Rămînea calmă cînd Arnold o făcea verbal fărîmițe, dar sarcasmul lui Jed atingea o coardă ciudată, dureroasă.

- Te rog, zise ea. Credeam că politețea mea te

deranjează.

- Totul la tine mă deranjează. Modul în care te uiți la mine, modul în care nu te uiți, vocea ta moale, răgușită. S-a întors spre computer. Gunoiiul ăsta pe care l-am scris toată după-amiaza.

: - Nu poți să mă învinuiești pe mine pentru lipsa ta de inspirație. Nu te-am făcut... Nu mi-ai spus două cuvinte de cînd am venit.

- Asta nu înseamnă că nu am fost conștient de prezența ta. Te-ai jucat al dracului cu concentrarea mea.

Știa că a fost conștient de prezența ei, tot așa cum a fost și ea de a lui. Timp de șase ore a stat acolo, pe scaunul de la fereastră, fiecare mușchi fiindu-i prins de o încordare care a vibrat ca un fir electric viu între ei. Se uită spre mîinile pe care le ținea încrucișate în poală.

- Nici asta nu este vina mea. Nu eu,am hotărît să fiu aici. Dacă voiai să lucrezi, era mai înțelept să mă lași să stau la castel.

- Nu voiam să lucrez. Voiam să văd dacă aș putea - uită-te te mine, ce dracu'! Cînd privirea ei a întîlnit-o pe a lui, a adăugat: Nu-mi place să-mi pierd controlul. Am crezut că pot să te ignor, dar n-a mers.

- Nu am făcut nimic ca să te tulbur.

- Ceea ce mă tulbură mai mult decît orice ai fi putut să faci. Stai acolo, cu mîinile încrucișate în poală și cu expresia aia a ta senină ca a Madonei, iar mie îmi vine să sparg ceva. îmi vine să te sparg pe tine. S-a ridicat și s-a îndreptat încet spre ea. Vreau să te aud strigînd la mine și lovindu-mă. Vreau să te văd fără afurisita asta de armură.

Acum era atît de aproape, îneît putea să-i vadă pupilele ochilor strălucitori și să-i simtă căldura trupului venind spre ea și învăluind-o. Nici nu mai putea respira.

- Nu știu ce vrei să spui. N-am nici un fel de armură.

- Ba bine că nu! A întins arătătorul pe care l-a j coborât încet pe gâtul ei, lăsând în urmă o cărare de foc. Dar orice armură poate fi străpunsă cu arma potrivită. Degetul mare era în scobitura de la baza gâtului, testându-i ritmul inimii. Ți place să te ating?

_ Dacă-i place? Nu era tocmai cuvântul potrivit, se gândi ea cu uimire. Atingerea lui îi trezea o plăcere atât de intensă, încât friza durerea.

- Hai să vedem ce altceva ți mai place. Capul i s-a aplecat încet în timp ce mîna cobora ca să-i cuprindă sînul. Deschide gura!

A simțit cum sînul i s-a umflat, iar sfîrcul i s-a întărit; i s-a pus un nod în stomac.

-Deschide-o, repetă el moale.

A închis ochii și s-a supus.

Limba lui..

L-a auzit scoțînd gemete joase, în timp ce închidea și deschidea mîna pe sînul ei.

-Mai mult... Limba lui făcea ravagii,.mîngîia, se juca, plonja adînc. Apoi cealaltă mîna fu pe spatele ei, desfăcîndu-i fermoarul rochiei. Vreau mai mult.

Rochia îi ajunsese în talie, iar desuurile erau și ele jos... A ridicat-o astfel încît să stea în genunchi pe scaun. Gura i s-a plimbat pe sîn și apoi l-a învăluit.

Respira sacadat, simțind presiunea puternică a gurii lui. S-a aplecat înainte, mîinile apucîndu-i orbește umerii. Gura lui a trecut la celălalt sîn, în timp ce mîna i se plimba pe pîntec, pe șolduri, îi cuprindea, ca într-un căuș, fesele. Și-a auzit propriile sunete, care i s-a părut că au o tonalitate între scîncet și geamăt, în timp ce mîinile lui îi mîngîiau trupul.

Jed a ridicat capul. Obrajii îi ardeau, ochii îi străluceau, iar buzele erau încărcate' de senzualitate. Cu

mâini tremurătoare i-a lăsat rochia în jos.

- Frumoasă... A dat rochia la o parte. Și-a trecut degetele prin părul ei pînă cînd a devenit o claie sălbatică, ciufulită. Cred că o să lăsăm cizmele. Mi-a plăcut întotdeauna să simt pielea de căprioară pe pielea mea. Limba i se plimba delicat pe sfîrc, în timp ce mîna i se mișca încet, senzual, în sus și în jos, pe carîmbul cizmei. Dură și totuși moale cum este catifeaua. Mîna a părăsit cizma și a început să mîngîie buclele care-i înconjurau feminitatea. Ca asta. Dar asta am să o simt și mai bine pe pielea mea. Moale, bogată...

Cuvintele îi erau aproape tot atît de erotice ca și atingerea, iar cînd i-a văzut degetele lungi și bronzate pe trupul ei, a trecut-o un fior fierbinte. Ce se întîmpla cu ea? Se topea, își pierdea rațiunea, coapsele parcă cerșeau mai mult.

- Îți place? murmură el, jucîndu-se cu buclele intimității ei. Este greu să aștepți, nu-i așa? în- tinde-te, iubito! A sprijinit-o cu spatele de scaunul de la fereastră, desfăcîndu-i coapsele și apoi dîndu-se înapoi ca să o privească: Doamne, cît te doresc!

Ea-i putea vedea erecția puternică ce schimbase forma blugilor, nările palpitînde cînd o privea. Era straniu să stea acolo, total expusă privirii lui, cu soarele care se strecura prin fereastră, cald, pe pielea ei, cu scaunul tare din lemn de pin sub fund.

I-a cuprins cu mîna feminitatea, degetele lui mîngîind, căutînd.

- Spune-mi că mă dorești.

- Eu... da.

- Spune cuvintele „te doresc”, zise el, pătrun- zînd-o cu degetul, jucîndu-se în voie. Ea s-a arcuit în sus, scoțînd un strigăt de dorință. Jed rîse răgușit.

-Asta este foarte satisfăcător, dar vreau mai mult.

Spune-mi că îți place. .

- Da. Era amețită, capul i se învârtea, zbă- tîndu-se înfierbîntată și plină de dorință. Jed...

- Și asta îmi place cum sună. Buzele i-au învăluit din nou sînul, degetul mîngîind-o.

- Spune-mi din nou numele.

Ea privi în jos spre capul lui argintiu, cuibărit între sîni; dinții lui se jucau cu sfîrcul. Durerea dintre coapse creștea încît nu se mai putea gîndi la nimic altceva.

- Jed!

- Vrei să ajungem la sfîrșit? Și eu. Spune-mi doar că mă dorești și tu. Trebuie să știi:

Trebuia să-și fi dat seama pînă acum ce o făcuse să simtă, se gîndi ea sălbatic. Nu mai putea rezista.

- Vreau... să faci tot ceea ce vrei tu să faci. Categorie, asta este suficient, se gîndi ea.

Jed a devenit rigid.

- Cuvintele astea au sunat vag familiare. A ridicat capul privind-o sumbru. Din întîmplare, mă „accepti”, Ysabel? ,

Era prea uimită de schimbarea din el ca să-i răspundă și furia lui a izbucnit.

- Dracu' să te ia, a zis el încet. S-a îndepărtat de ea. Pleacă dracului de aici.

Ridică privirea spre el, uluită.

- Vrei să plec?

- Nu, te vreau întinsă pe patul ăsta, mișcîndu-te sub mine, zise el aspru. Și, dacă într-o secundă nu ai dispărut, acolo ai să ajungi! la-o din loc!

S-a ridicat și s-a întins după rochie. Era dificil să se miște cînd își simțea trupul atît de greu și totuși atît de sensibil erotic.

- Prea încet, l-a apucat rochia și i-a tras-o peste cap. Apoi a ridicat-o în picioare și a împins-o spre ușă. Pleacă.

Du-te înapoi și ascunde-te în castelul cu turnuri.

Era încă prea tulburată ca să-l înțeleagă.

- Nu vrei să mă mai întorc mâine?

- Ba vreau al dracului să te întorci, zise el sumbru. Până atunci, am timp să termin cu aceste muștrări supărătoare de conștiință și să pot lua ce doresc, l-a întors spatele, cu toți mușchii rigizi. Pleacă de aici!

A ieșit fugind din cabană și a continuat să fugă până a ajuns la castel. Simțea că arde, pielea fiindu-i înfierbîntată și febrilă. Ce s-a întîmplat cu ea? se întrebă cu disperare, în timp ce străbatea holul și se apropia de scări. Mâine nu o să se mai ducă. Ce a făcut-o el să simtă era prea periculos și nu-și putea permite să fie distrasă tocmai acum. Poate că ar putea găsi altă cale de...

- Ce pui la cale, Ysabel? Te-am văzut zburînd pe cărare de parcă te-ar fi urmărit diavolul.

Ysabel îngheță și privi la Betty, care stătea la picioarele scărilor. Și-a dat brusc seama că părul îi era ciufulit și a simțit cum i se aprind obrajii cînd a devenit conștientă că nu poartă nimic pe sub rochie. Sîinii ei descătușați, puși în evidență de materialul moale, păreau teribil de trădători. S-a simțit aproape ca și cum Betty ar fi putut să vadă ce s-a întîmplat la cabană. A întors repede spatele spre menajeră.

- Nu s-a întîmplat nimic, spuse ea, bîlbîindu-se ușor. Pur și simplu am avut chef să alerg.

- Domnului Arnold nu i-ar fi plăcut. El dorea întotdeauna să te miști cu demnitate.

- Am uitat.

- Pari să uiți prea multe din ceea ce te-am învățat noi. Vocea menajerei a devenit mai aspră. Unde ai fost toată ziua?

- Am făcut o plimbare mai lungă.

- Te plimbi cam mult în ultima vreme.

Răbdarea Ysabelei ajunsese aproape la capăt.

Doamne Dumnezeule, nu putea să înfrunte suspiciunile lui Betty, în starea în care se afla. Dorea să explodeze, să cînte, să strige, să sară.

- Plimbările îmi fac bine. Și adăugă, în mod deliberat: La fel ca ciocolata fierbinte.

- Ești insolentă!

- Afirm pur și simplu un fapt. Înainte ca Betty să poată răspunde, a fugit pe scări în sus și a dispărut din vedere.

"Dar nu a putut să nu audă blestemele menajerei și veninul din vocea ei. Era obișnuită cu caracterul veninos al lui Betty, totuși îi făcea rău. Cum putea femeia asta să simtă atîta plăcere din nefericirea pe care o provoca?

Cunoștea răspunsul. Puterea! Ce altceva a făcut-o pe Betty să trăiască de bunăvoie și să înflorească în umbra întunecată a lui Arnold, dacă nu ar fi suferit de același viciu?

Ysabel a trîntit ușa camerei ei, sperînd cu disperare ca Betty să nu o urmeze. Controlul ei era aproape la pămînt și nu știa dacă se putea abține să nu izbucnească. La dracu' cu femeia asta! îi venea să arunce cu ceva în perete, cum făcea în acele zile de început, înainte să învețe să-și ascundă în interior furia și dezamăgirile.

A așteptat. Nici un fel de pași grei pe hoi, își zise ea, cu ușurare. Evident, a fost cruțată de tirada obișnuită. S-a îndreptat repede spre duș, aruncîndu-și hainele în drum. v

Își simțea sîinii încă plini, dureroși, iar apa care cădea pe ei i-a adus în minte capul lui Jed, cuibărit între ei, gura iui fierbinte... Dumnezeule, sfîrcurile i s-au întărit numai gîndindu-se, iar golul care-i pulsa între coapse devenea dureros.

Nu trebuia să-și amintească cum i-a răspuns lui Jed, acolo, pe scaunul de la fereastră. A știut din acea primă

zi, cînd a fost la cabană, că prețul pe care l-ar putea cere Jed ar putea fi de natură sexuală și s-a împăcat cu gîndul. Dar nu a visat că vor fi implicate și propriile ei sentimente. Totuși, a fost oare atît de rău că trupul ei s-a bucurat de ceea ce i-a făcut Jed? Citise că mulți oameni își pot compartimenta sentimentele și poate că, dacă s-ar fi concentrat și ea în acest sens, ar fi putut...

La ce se gîndește? Din disperare și nevoie învățase ca, în momentele de stres, să se retragă în propria ei lume, dar niciodată nu învățase să se închidă complet în fața durerii.

Va trebui, pur și simplu, să se adapteze situației. Din ultimele cuvinte rostite de Jed era clar că el intenționa încă să se culce cu ea. Dacă trebuia să se întîmple, atunci să găsească o cale de a cîștiga și nu de a pierde din această experiență.

Un copil! Gîndul i-a venit ca o rază de soare. A iubit întotdeauna copiii și și-a dorit cu disperare să aibă unul al ei, dar s-a gîndit că nu o să aibă niciodată, pentru că nu suporta să fie atinsă. Dar de cînd Jed a învins această barieră, oare copilul nu devenise o posibilitate? A cuprins-o un val de mulțumire cînd s-a gîndit la asta. Da, îi putea da lui Jed ceea ce dorea de la ea și putea obține ceva infinit mai prețios în schimb.

Un copil al ei.

Stătea în picioare în mijlocul camerei, iar ea a tras brusc aer în piept cînd l-a privit. Era ca și cum ar fi privit în centrul unei furtuni; aproape că putea simți vîrtejul emoțiilor din jurul lui.

- Ai întîrziat, a spus el, răgușit. Nu credeam că mai vii.

-A trebuit să aștept pînă cînd Betty...

- Ssst! A ridicat-o în brațe și a dus-o în pat. Fața lui era atît de aproape, încît îi putea vedea umbrele negre

de sub ochi, liniile de încordare formate în jurul buzelor. Nu spune nimic! A pus-o pe pat și a rămas în picioare, cu mâinile încheștate. Numai dacă spui nu, și atunci ai face mai bine să o spui tare, clar și repede. Nu a așteptat decât o secundă și a început să-și descheie cămașa. Atunci, hai să terminăm, înainte să înnebunesc. Doamne, cât mă doare!

Și pe ea o durea. Fiecare răsuflare era dureroasă, iar pielea îi ardea, zbatându-se de parcă terminațiile nervoase vibrau.

- Trebuie să fac ceva?

- Ce se face de obicei. El se mișca rapid. Să te dezbraci.

Și-a tras rochia peste cap și a aruncat-o pe podea.

- Cizmele?

S-a îndreptat plimbându-și privirea peste trupul ei.

- Ai venit, evident, pregătită.

- Mi s-a părut o prostie să mai pun ceva pe dedesubt, când ai spus că ai de gând... S-a oprit, privind-l. Forță musculară și erecție masculină. Nu a știut niciodată cât de frumoasă poate fi această combinație, pînă în acel moment. Și-a umezit buzele. Să-mi scot cizmele de data asta?

- Ți le scot eu, zise el, cu o voce joasă. Piciorul drept.

Ea i l-a întins și el a strecurat o mînă sub genunchiul ei, iar cu cealaltă a apucat călcîiul cizmei de piele.

- Se spune că încheietura genunchiului este o zonă erogenă. Îi mîngîie cu tandrețe carnea moale, în timp ce cu cealaltă mînă îi trăgea cizma. Este?

Un ușor tremurat a început să se răspîndească în coapsă.

- Cred că... da.

A lăsat cizma jos și i-a cuprins piciorul, degetul mare

plimbându-se ușor pe bolta tălpii.

- Și aici? A furnicat-o din nou; gamba a devenit rigidă. Văd că este. l-a lăsat piciorul jos și a rămas acolo, drept, uitându-se la ea, cu fața contorsionată ca și cum l-ar fi durut ceva. După ce ai plecat ieri, mi-am zis că sînt nebun. Mă durea atît de tare, încît aproape că am fugit după tine la castel. Nu-mi păsa cîtuși de puțin dacă nu făceai altceva decît mă „acceptai”. Apoi m-am gîndit: Nu, recapătă-Ji controlul. Nu o lăsa să-Ji facă asta. Așteaptă. Trateaz-o ca pe orice altă femeie, l-a scos și cealaltă cizmă, i-a desfăcut coapsele și s-a vîrît între ele. Nu este vorba decît de sex. Preludiul și apoi... A rîs răgușit cînd i-a luat mîna și i-a pus-o în dreptul inimii. Preludiu? Uite, vezi ce simt? De-abia te-am atrrsts și sînt pe cale să am un atac de inimă.

A încercat-o un sentiment primitiv de satisfacție cînd a simțit bătaile puternice sub palma ei.

- îmi place. Mă face să simt...

- Putere? Mîna lui a cuprins-o pe a ei și o privi cum se arcuiește în pat la atingerea lui. Plăcere?

- Da, murmură ea.

S-a lipit de ea.

- Nici un fel de preludiu. Nu mai rezist. Nu-mi pasă dacă mă dorești; mă vrei?

- Te doresc, da...

A scos un strigăt cînd a pătruns-o.

- Ysabel? El a rămas surprins deasupra ei.

își recăpăta treptat răsufarea, cramponîndu-se puternic de umerii lui.

- Este în regulă. A trecut durerea. Vreau... A început să se miște încercînd să-l simtă mai adînc și și-a dat seama că el a fost cuprins de un tremur. Te rog.

- Mă tem că ți-am făcut ceva rău. Ești prea strîmtă... .

- Te rog...
- Doamne, nu... A explodat, mișcându-se, ră- sucindu-se, înaintînd.

Răcere-Căldură. Dorință.

Ea a început să geamă, și-a ridicat coapsele pentru a-i veni în întîmpinare, și-a înfipt unghiile în umerii lui încercînd să-l tragă cît mai aproape de ea, să aibă cît mai mult din el.

' - Ușor! Buzele lui îi mîngîiau fruntea. încet!

Ea nu putea; tempo-ul era prea intens, plăcerea prea mare, tensiunea creștea prea repede.

- Mai mult... te rog.

- începe să-mi placă cuvîntul ăsta, zise el. S-a întors astfel încît să o {ină pe ea deasupra. Următoarele momente au fost atît de sălbatice, încît parcă ar fi fost prinși într-un vârtej. Repede, încet, puternic, ușor, ridicîndu-se pe valuri, luptînd împotriva curenților, tensiunea devenind tot mai mare. A întors-o din nou și și-a înfipt mîinile în părul ei cînd a pătruns-o mai adînc. Fața îi era contorsionată, răsuflarea grea.

- Ysabel... Cît de frumos sună numele ei pe buze...

Tensiunea a explodat, înghiîind-o. De undeva de departe l-a auzit gemînd, apoi și-a arcuit spa tele, ținînd ochii închiși. S-a prăbușit peste ea, scuturat de șocurile plăcerii.

- Dumnezeu, murmură el.

Tremura și ea, constată uimită.

- Mă simt... foarte slăbită. Este o reacție normală?

- Nimic nu este normal în legătură cu ce s-a întîmplat aici. Respirația lui era încă sacadată. A fost... c.a o uitare de sine. Ca să nu mai vorbim de faptul că tu nu ai avut experiență ca să știi ce este și ce nu este normal. S-a ridicat și s-a așezat în fund. După cîte îmi amintesc, tatăl meu nu agreea relațiile platonice și era viril ca un taur; m-

ar interesa să am o explicație a acestui fenomen.

- Arnold știa că este impotent înainte de căsătoria noastră, zise ea, fără să se uite la el. Contractase nu știu ce fel de boală care...

- Atunci nu-i de mirare că te-a ținut prizonieră aici. Voia să fie sigur că nici un alt bărbat nu o să ajungă acolo unde nu putea pătrunde el. S-a întins și i-a prins posesiv sînul cu mîna. Nu sînt sigur că nu aș simți și eu la fel. Trebuie să-l fi înnebunit faptul să știe că poți răspunde așa și să nu fie capabil să profite de asta.

- Eu nu... credea că sînt frigidă.

- Tu? Făcuse ochii mari. Dumnezeu, nu am cunoscut nici o altă femeie atît de receptivă!

- Cu tine a fost altceva.

- Ei bine, ai făcut categoric mult mai mult decît să mă „accepti”. Ochii i s-au îngustat privindu-i fața. Date fiind circumstanțele, găsesc lucrul ăsta puțin cam neobișnuit. De ce?

- Ți-ai dorit asta.

- Nu, la dracu', a fost mai mult decît atît, zise el, apoi trase o înjurătură.

- Tu ai avut motivele tale, iar eu pe ale mele. Eu nu te-am întrebat de ce mă dorești. Nu-mi pasă dacă a fost numai pentru că te gîndeai la Mireasa de la Castelul Winter. Nu era adevărat ceea ce spunea, dar el nu trebuia să știe cît de inexplicabil de dureros a simțit gîndul ăsta.

- Ți-am spus că eu nu sînt tatăl meu, zise el aspru. Mireasa de la Castelul Winter nu are nici o legătură cu ce s-a întîmplat aici, astăzi.

- Nu te cred. l-a întîlnit privirea. Și da, am avut și eu motivul meu ca să vin în patul tău, dar nu am nici o intenție să-l împărtășesc cu tine.

- Și dorința nu are nici o legătură cu tot ce s-a

întîmplat?

- Oh, da, ți-am spus că te doresc. A zîmbit timid. Asta a fost o mare surpriză pentru mine. Brusc, a devenit rigid.

- Cît de mare a fost surpriza? Am presupus că ți-ai luat măsuri de siguranță, dar eu...

- Nu-Ji face probleme pentru asta.

- Ești pe anticoncepționale?

- Nu sînt toate femeile în ziua de astăzi? răspunse ea, evaziv.

- Nu dacă soțul este impotent.

- Arnold a susținut întotdeauna că boala sa nu este decît temporară.

- Nici nu știi cît de fericit sînt de faptul că nu a avut dreptate, zise el, relaxat. O expresie de satisfacție senzuală i-a cuprins fața. Erai atît de strîmtă, încît mă simțeam ca și cum aș fi fost o parte din tine. Nimic nu a fost... Doamne, te-ai înroșit.

- Este o situație neobișnuită pentru mine, zise ea, ducîndu-și mîna la obraz. Sînt puțin... nesigură.

- Și unde a dispărut toată seninătatea aia enervantă? întrebă el, cercetîndu-i fața.

- Am fost nevoită să-muncesc mult ca să ajung acolo, iar tu mă tulburi. Vrei te rog să-ți iei mîna?

- îmi place aici. îmi apăsă tandru sînul și privi amuzat cum începe să se umfle sub mîngîierile lui. Cred că și ție-ți place.

- Mă face să... își umezi buzele. Cred că ești foarte Bun la asta.

- Mulțumesc, zise ei, solemn. Unui bărbat îi place întotdeauna să audă că a fost la înălțimea sarcinii, deși, avînd în vedere lipsa ta de experiență, nu te pot considera o autoritate în materie.

- Rîzi. Pînă acum nu te-am văzut rîzînd cu adevărat.

Mi se pare un moment foarte ciudat pentru asta.

- Ai dreptate. Nu este timp pentru rîs. S-a întors spre ea și i-a îndepărtat picioarele. Există lucruri foarte serioase de făcut aici.

Capitolul 5

- Tîrfă!

Cuvîntul a trezit-o pe Ysabel din somnul ușor în care căzuse. A deschis ochii mari și o văzu pe Betty în ușă, cu fața schimonosită de furie.

- Tîrfă ce ești! S-a repezit în cameră către pat. Pleacă de lîngă el.

Ysabel s-a întins instinctiv după mîna lui Jed. El s-a ridicat în pat, trăgînd ușor cuvertura peste el.

- Văd că anii au trecut peste tine, fără să te învețe cum să te porți. Este politicos să bați la ușă.

Betty l-a ignorat, ochii ei albaștri și reci țîn- tuind-o pe Ysabel.

- Credeai că nu o să descopăr că te furișezi aici? Domnul Arnold s-a temut întotdeauna de asta. M-a avertizat că l-ai trăda dacă ți s-ar oferi prilejul, că trebuie să fiu .cu ochii pe tine în permanență. Privirea ei s-a întors plină de venin spre Jeql. A trebuit să faci tu asta, nu-i așa? L-ai urît întotdeauna și care era cea mai bună cale de a te răzbuna decît să faci o curvă din...

- Ușurel, Betty. în vocea lui Jed se simțea o inflexiune de oțel. Nu mă mai amuză deloc. Să zicem că ieși dracului afară din cabană.

- Eu aparțin acestei insule. Domnul Arnold a avut grijă de asta. Tu ești intrusul. Betty s-a întors spre Ysabel. Pune-ți hainele pe tine. Te duc înapoi la castel, acolo unde-ți este locul.

„Și care era cea mai bună cale de a te răzbuna decît”...

Cuvintele femeii răsunau ca un ecou în mintea Ysabelei, provocîndu-i o durere misterioasă.

- M-ai auzit, zise Betty, privind în jos spre ea.
Ce mai aștepți?

Nu avea nici un motiv să se simtă jignită, își zise Ysabel. A știut că sentimentele lui Jed față de ea erau complicate, iar răzbunarea făcea parte probabil dintre ele.

Brusc, a simțit pe obrazul stîng palma grea a lui Betty. Capul Ysabelei a fost aruncat pe spate, iar camera a devenit întunecoasă pentru o secundă. A auzit ca prin vis exclamația joasă a lui Jed și și-a dat seama că a explodat. Dintr-un salt, a fost jos din pat și a apucat-o pe Betty de ceafă.

- Afară! a răcnit el printre, dinți. Sau altminteri ai să te trezești în mare, înotînd înapoi spre castel.

- Nu plec' fără ea. Este datoria mea să fiu sigură că ea... S-a cocîrjat sub strînsoarea puternică a lui Jed, care o ducea cu forța spre ușă.

- Ysabel, ieși din patul acestui nemernic și vino cu mine. Nu știu ce s-a întîmplat cu tine. Știi că trebuie să te supui...

Jed a dat-o afară din cabană, a trîntit ușa și a încuiat-o în urma ei. A rămas un moment acolo, în fața ușii, cu mâinile încheștate.

- Dumnezeu, era cît pe-acî să o strîng de gît pe bătrîna vrăjitoare. S-a repezit înapoi spre pat. Te-a lovit rău?

- Nu, minți ea. Obrazul încă îi ardea din cauza loviturii. A ridicat o mîină tremurîndă ca să-și dea părul de pe față. Nu am nimic.

- Pe dracu' n-ai nimic! l-a ridicat fața și i-a mîngîiat cu delicatețe obrazul. Te-a lovit strașnic. Se pare că tatăl meu nu a fost singurul care te-a folosit pe post de sac de box.

- Betty nu m-a lovit niciodată. A trebuit să se forțeze

să rămână rigidă și fermă. Atingerea lui era așa de tandră, încît își dorea să se arunce din nou în brațele lui. Dumnezeu știa cîtă nevoie avea acum de alinare! Se simțea slabă și expusă, incapabilă să ignore urîtenia. Cred că niciodată nu a fost atît de furioasă ca acum!

- Probabil pentru că întotdeauna ai ascultat-o. S-a ridicat și s-a îndreptat spre chiuvetă. Și niciodată pînă acum nu te-ai culcat cu dușmanul. A luat un șervet curat din dulapul de sub chiuvetjă și l-a înmuiat în apă. Dumnezeule, cred că trebuie să-și fi pierdut mințile ca să facă ceea ce a făcut!

- Nu a fost niciodată foarte normală cînd era vorba de mine. Căsătoria mea cu Arnold a fost pentru ea ca sarea pe o rană deschisă. Îl iubea, știi?

- Ce? S-a întors pe călcîie cu fața la ea.

- Nu cred că el și-a dat seama vreodată de asta, dar nu eram nici de o lună pe insulă cînd am înțeles lucrul ăsta. Suferea cînd el îmi acorda prea multă atenție.

- Și atunci, te-a făcut și pe tine să suferi.

Ea a dat din cap că da. ~

- De ce nu mi-ai spus că reprezintă o asemenea amenințare pentru tine?

- Nu ai fi înțeles. Cred că tu o luai cam în glumă.

- Ei bine, nu am văzut-o în halul ăsta de multă vreme. Era lîngă ea, tamponîndu-i cu prosopul umed obrazul lovit. Nu este deloc vesel.

- Nu. începuse să tremure. Trebuia să piece înainte ca el să remarce asta. l-a apucat mîna pentru a-i opri mișcarea. Nu mă mai doare. Cred că trebuie să mă scol și să mă îmbrac, dacă nu te superi.

- Dacă nu mă supăr? Tocmai ai fost lovită, iar tu mă întrebi dacă am ceva împotriva să te îmbraci? A aruncat prosopul pe podea. Ce dracu' crezi că sînt eu?

- îmi pare foarte rău. Nu am vrut să te supăr din nou.

Se pare că nu prea pot să gîndesc foarte...

- Dumnezeule, tremuri din tot corpul. S-a așezat înapoi pe pat și a luat-o-în brațe. Relaxează-te. Ești rigidă ca o scîndură.

- Nu este nevoie. Mă simt într-adevăr bine.

- Sigur, de asta tremuri de parc-ai fi bolnavă de malarie. Liniștește-te, ce dracu'. N-am de gînd să te țin împotriva voinței tale, dacă reacționezi ca o persoană normală.

Îi era teamă să se liniștească. Se baricadase atîta vreme, încît nu era sigură ce s-ar fi întîmplat dacă lăsa garda jos.

- Bine, hai să luăm , lucrurile altfel. Își plimba degetele prin părul ei. Ai spus că ai accăpta orice aș dori eu. Am să fiu foarte supărat dacă nu încetezi cu prostia asta. Nu vrei să mă supăr pe tine, nu-i așa? Asta Ji-ar da peste cap toate planurile.

- Nu... tu nu trebuie... Brusc, s-a prăbușit în brațele lui, încercuindu-l cu mîinile și ținîndu-l strîns. Îmi pare rău...

- Sssst! Se lipi de ea, iar mîinile îi mîngîiau părul cu o delicatețe infinită. Te porți omeneste.

Este stupid să-ți pară rău că te porți omeneste. Ar fi trebuit să-l îndepărteze de ea, dar părea că nu poate să se miște. Se simțea ca și cum s-ar fi prăbușit în bucățele pe dinăuntru și toate bucățelele se scurgeau spre el. Nu ești decît un copil... atît de mică. Vocea lui era joasă. De ce nu văd cît de mică ești?

Pace. Căldură. Forță. Stătea nemișcată, bucu- rîndu-se de aceste momente. Minutele treceau. În cele din urmă, încet, s-a îndreptat, s-a îndepărtat puțin de el și imediat s-a simțit singură. Nu s-a uitat la el cînd i-a spus sacadat:

- Îți mulțumesc foarte mult.

- Cu multă plăcere! O privi cu mîițiozitate. Totul este în regulă?

- Firește. Nu a fost decât șocul. Nu eram pregătită pentru ea. Și-a pus picioarele pe podea și a sărit din pat. Ar fi, mai bine să mă îmbrac și să mă întorc la castel.

- Pe dracu', ar fi mai bine! Deveni dintr-o dată rigid.

Ysabel a început să se îmbrace repede.

- N-o să te întorci acolo, zise el, categoric.

- Trebuie să mă întorc. Nu am unde să mă duc în altă parte. S-a așezat și și-a pus cizmele.

Cînd vrei să vin înapoi?

- Crezi că te las să te întorci la castel și să înfrunți din nou dragonul ăla!

- Nu mai este primejdioasă.

- Ai un semn care o să dureze o săptămînă și care spune exact contrariul.

- Ți-am spus că m-a prins nepregătită. Nu mă tem de ea.

- Ei bine, mă tem pentru tine.

- Adevărat? S-a întors și l-a privit cu ochi mari, strălucitori.

- Nu fi atît de surprinsă. Eu sînt de vină pentru ce ți-a făcut diavolița. Nu am de gînd să las să se întîmple din nou.

- Nu se va întîmpla așa ceva. A încercat să ignore căldura care o cuprinsese în timp ce-și punea părul într-o oarecare ordine. Să mă întorc mîine?

- Dumnezeu, ești încăpățînată. Și-a' ațintit privirea pe fața ei. Nu ți-a trecut prin cap că ai putea folosi ce s-a întîmplat, pentru a mă forța să mă hotărăsc în legătură cu San Miguel?

- Nu. l-a adresat un zîmbet ușor. Ți-am spus că nu sînt bună la manipularea evenimentelor în favoarea mea. S-a îndreptat spre ușă. Iar dacă aș fi încercat, probabil că m-ai fi aruncat în ocean, așa cum ai amenințat-o pe Betty.

-Lasă-mă să înțeleg scenariul. Ai să vii pur și simplu aici și ai să mă lași să le folosesc, pînă cînd am să obosesc, apoi te întorci la castel și te lași maltrată de Godzilla aia? Ești ceva de necrezut.

-Sînt sigură că...

-Foarte bine, la dracu'. Am să te duc la San Miguel.

A înțepenit, inima tresăltîndu-i de o imensă bucurie.

-Ai să mă duci? șopti ea. Adevărat?

-Eu nu mint, Ysabel. Zîmbea sarcastic. Am să consider asta un fel de catarsis. Să cred că mai dorești să mă accepți în patul tău?

-Da.

-Este un drum lung pînă la San Miguel... Întrucît pari să fi devenit un fel de obsesie pentru mine, s-ar putea să te scot din sistemul meu cînd o să ajungem acolo.

-Cînd putem pleca? l-a întrebat ea, nerăbdătoare. Putem pleca imediat?

El dădu scurt din cap.

-Vreau să te văd plecată din tocul ăsta.

După toți acești ani, o să se întîmple, în sfîrșit! A închis ochii, amețită de ușurare.

- Ce s-a întîmplat? Este ceva în neregulă?

A deschis ochii, iar un zîmbet strălucitor i-a luminat fața.

- Totul este bine. Totul în lumea asta este bine. S-a repezit la ușă, a descuiat-o și a deschis-o larg. Mă întorc într-o oră. Trebuie să împachetez, să-mi iau pașaportul și... S-a oprit, amintindu-și ceva. Oh, Doamne, pașaportul meu a expirat.

- Am cîjiva prieteni la Departamentul de Stat care pot grăbi înnoirea lui. A început și el să se îmbrace. Așteaptă-mă, merg cu tine.

- Nu este nevoie. Prezența ta nu ar face decît să complice lucrurile.

- Doar n-ai să o înfrunți singură pe vrăjitoarea aia.

l-a aruncat o privire peste umăr.

- N-o să-mi facă rău.

- De unde știi?

- Pentru că nu am s-o las eu. Fața îi radia de fericire. Nu vezi? S-a terminat!

L-a auzit sirigînd-o, dar nu s-a oprit. Parcă plutea cînd a urcat deaiul spre castel. Nu se așteptase să fie cuprinsă de o asemenea euforie, dar s-a bucurat. îi va spori forțele pentru scenă care, era sigură, o aștepta cu Betty.

- Așa deci, te-a trimis să împachetezi? întrebă sarcastic Betty, îndată ce Ysabel intră pe ușă. Nici nu mă așteptam la altceva. Știi crte femeii au fost în această cabană, înaintea ta? Era ca un cotoi care se urpfla pe lîngă tîrfele aduse de pe continent. De fiecare dată cînd le vedeam venind și plecînd, îmi ziceam... Unde te duci?

- în camera mea. Ysabel urca repede scările.

Betty s-a repezit după ea, vîrsînd întruna venin.

- Nu te-a folosit decît ca să-l lovească pe domnul Arnold, iar tu l-ai lăsat.' Ți-ai desfăcut picioarele și ai lăsat această progenitură a Satanei...

- Ține-ți gura, Betty. Ysabel a deschis larg ușa dormitorului și s-a îndreptat spre dulap.

- Să nu fii insolentă cu mine! Betty intrase după ea în cameră. Ești prea arogantă de cînd... Ce faci?

Ysabel a tras valiza din piele de porc și a aruncat-o pe pat. S-a îndreptat apoi spre comodă, a luat un braț de desuuri și le-a adus lîngă valiză.

- Răspunde!

- Nu este evident? împachetez.

- Te muți în cabană cu el?

- Părăsesc Insula Winter.

- Nu poți să pleci. Locul tău este aici. Betty de-abia mai putea respira de furie. %

Ysabel s-a îndreptat spre dulap și a privit cu dezgust la rochiile dinăuntru. A luat o singură rochie cu care să se îmbrace pe drum și trei perechi de cizme și le-a pus pe pat. Pielea moale a cizmelor i-a mîngîiat brațul cînd le-a aruncat în valiză.

„întotdeauna mi-a plăcut să simt pielea de căprioară pe pielea mea.”

A cuprins-o un val de căldură și se uita în jos fără să vadă nimic. Dumnezeu, trebuie să fi devenit nimfomană, dacă doar gîndul la el i-a provocat o asemenea reacție.

- Aha, ți-a venit mintea la cap, zise Betty, cu o satisfacție sălbatică cînd văzu ușoara ezitare a Ysabelei.

- Pleacă de aici, Betty. Ysabel s-a întors, s-a îndreptat spre birou, a tras sertarul de sus și și-a scos pașaportul și cecurile. A pus totul într-o poșetă. Am treabă și-mi stai în drum.

Lui Betty îi căzu fața.

- Ce-ai spus?

- Ce-ai auzit.

- Pleci, într-adevăr?

- După ce fac duș și mă schimb. A trecut pe lîngă Betty, îndreptîndu-se spre baie. Nu vreau să te mai găsesc aici cînd ies.

Mîna ciolănoasă a lui Betty a prins-o de braț și a răsucit-o cu fața spre ea.

- Ai uitat care-ți este locul, tîrfă. Am să te învăț...

- Dă-mi... drumul... Ysabel a rostit cuvintele oprindu-se după fiecare, cu o precizie de gheață. Nu m-ai învățat niciodată nimic și nici nu o să o faci vreodată. Eu am hotărît ce să învăț sau nu. Eu am fost cea care am hotărît să te las să mă terorizezi toți acești ani. Dar toate astea s-au sfîrșit acum. Ești o femeie rea și crudă și sper să nu ie mai văd niciodată cîte vreme trăiesc!

Betty a strâns-o mai tare de încheietură.

- TU, sălbatică parvenită!

- Am spus să-mi dai drumul. Ochii îi erau plini de ferocitate și se străduia, cu toată ființa ei, să-și impună voința asupra acestei femei. Ai dreptate, pot să fiu sălbatică. Am învățat asta într-o școală la care tu nu ai fost niciodată și n-am să uit nici măcar o singură lecție.

- Nu ești mai mult decât un cățeluș care se gudură la picioarele mele, zise Betty, rîzînd cu dispreț.

- Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

- Crezi că mă poți face...

Rîsul a început să-i pălească și s-a oprit complet cînd a întîlnit privirea Ysabelei. A făcut un pas înapoi.

Ysabel i-a smuls degetele de pe brațul ei.

- Să nu o mai faci niciodată, Betty. Să nu mă mai atingi niciodată! S-a întors către baie. Ieși afară!

Betty tremura încercînd să-și recapete aplombul.

- O să-ți pară rău! Nu pe tine te vrea. Nu vrea decât Mireasa de la Castelul Winter; la fel ca și domnul Arnold. Cînd o să se sature de tine ai să vii înapoi aici, la mine și...

- Nu mă mai întorc niciodată aici. Ți-am spus, s-a terminat.

Și i-a închis ușa în nas lui Betty, a cărei față era plină de furie.

Spera cu disperare ca Betty să nu-și fi dat seama cît de mult a tulburat-o ultimele ei cuvinte. Ce-i păsa ei dacă Jed era obsedat de nenorocita aia de pictură? Între ei nu exista nici un fel de legătură emoțională, numai această puternică dorință senzuală. Nu avea nici o importanță dacă el nu a văzut-o decât ca...

Ba avea...

Ei bine, nu trebuie să permită să aibă. Noua ei viață era de-abia la început și avea prea multe de făcut, ca să

se jelească și să se vaite din cauza unor lucruri pe care nu le putea schimba.

- Totul este în ordine? Jed s-a uitat cercetător la fața ei când i-a luat valiza și a ajutat-o să se urce în naveta rapidă.

- E-n ordine. A zîmbit când s-a așezat lângă el. Ți-am spus că nu o să fie nici un fel de probleme.

- Oricum, pari într-o stare de spirit excelentă. Nu a încercat să te oprească? Ea a schimbat repede subiectul.

- Unde mergem de aici?

- La aeroportul din Seattle. Am să sun un prieten din Porto Rico, înainte să luăm cursa pentru San Juan. De la San Juan, vom merge la San Miguel cu un vas de croazieră.

- Nu o să ne ia prea mult timp mersul pe ocean?

. - Cam patru zile, zise el, dînd din umeri, dar este mai sigur decît cu avionul cînd trebuie să intri discret într-o țară. A pornit motorul. Și am de gînd să fiu foarte discret, te asigur.

- Și eu.

- Nu s-ar zice după ce mi-ai spus, sau mai degrabă după ce nu mi-ai spus! îmi este permis să te întreb cît crezi că o să dureze ca să găsim comoara asta a ta, pe care ai lăsat-o în urmă?

- Nu sînt sigură. Depinde de cît de bune sînt contactele tale. .

- Și bănuiesc că nu ai de gînd să-mi spui despre ce este vorba.

- Cînd ajungem la San Miguel.

- Nu ți-ai luat prea multe lucruri, zise el, arun- cînd o privire spre valiză.

- Nu era nimic-care să vreau să iau cu mine. Privea în largul mării. îndată ce ajungem la San Miguel, am să semnez actul prin care Mireasa de la Castelul Winter

devine a ta.

- Cîta prudență din partea ta! Nu ajungem la San Miguel, nu pup Mireasa, nu-i așa?

- N-am vrut să spun... Știu că ai să-ți respecti promisiunea.

- Nu știi nimic despre mine, zise el, aspru.

- Ba da. Știu că ești tenace, curajos și foarte hotărît. Mai știu că ești inteligent... și că nu ești atît de dur cum ți-ar plăcea să creadă lumea despre tine. Ea zîmbea. Și învăț tot mai multe, în permanență.

- Nu o să fie ușor, zise el, cercetîndu-i fața. O să fim norocoși dacă scăpăm din San Miguel cu gîturile întregi.

- Totul o să fie bine. Nu o să ți se întîmple nimic.

- Mă bucur că ești atît de sigură. Pari al naibii de fericită de toată afacerea asta. De fapt, ești strălucitoare.

- Strălucitoare? Simt că ard pe dinăuntru. Privi înapoi peste umăr spre insula care rămînea tot mai mult în urmă. Este începutul, Jed!

Ysabel își ridică privirea spre hotelul-turn, cînd coborî din taxi.

- Am crezut că mergem direct pe vas cînd ajungem la San Juan.

- Trebuie să mă întîlnesc cu cineva care stă aici, la hotelul ăsta.

- Cu cine?

- Cu Ronnie Dalton, un asociat în afaceri.

- Aici ai sunat de la aeroportul din Seattle?

- Da, plecăm diseară dacă Ronnie a reușit să închirieze vasul, dar mai am de făcut cîteva aranjamente.

- Cum ar fi?

- Să-Ji schimb pașaportul, ca să fie în ordine înainte să plecăm, l-a dat bacșiș șoferului, a apucat-o de cot și a condus-o spre intrare. Nu se știe unde o să

sfîrșim cînd o să se termine totul.

- Ești într-adevăr îngrijorat, nu-i așa? Crezi că o să dăm de bucluc?

-întotdeauna am subscris la Legile lui Murphy. Și niciodată, după aceea, nu am fost dezamăgit.

-De data asta lucrurile nu or să meargă prost. Nu-și putea ascunde însuflețirea din voce. Simt asta!

-Sper să ai dreptate. Privi îngrijorat spre fata ei radioasă. Șapte ani este vreme lungă, Ysabel. Odictatură avară, ca cea din San Miguel, a înghițit tot ce era de valoare.

- încerci să mă protejezi din nou? l-a aruncat o privire amuzată. De ce? Tu nu...

-Era și timpul să ajungi, se auzi o voce. O tînără femeie subțire, cu părul blond, îmbrăcată în blugi uzați și o jachetă jerpelită de piele, venea cu pași mari spre ei. Ysabel a cuprins, dintr-o privire, ochii verzi depărtați, buclele aurii ciufulite și un ten din trandafiri și frișcă. Îmbrăcămintea pe care o purta ar fi trebuit să o facă să pară mai băiețoasă, dar ea arăta ca un înger ușor neglijent.

S-a oprit în fața lui Jed și și-a vîrît mîinile în buzunarele jachetei.

-Ce s-a întîmplat? Aștept de o veșnicie.

-A întîrziat avionul, spuse Jed. Iar două ore nu înseamnă o veșnicie.

-Ei bine, mie așa mi s-a părut. Știi cît de mult urăsc să aștept. Femeia s-a întors spre Ysabel. Ea cine este? .

-Ysabel Corbin, i-a răspuns Jed. Ysabel, această persoană, lipsită de maniere, este Ronnie Dalton. O operatoare extraordinară. Din nefericire, în alte domenii lasă mult de dorit.

' - Corbin? Ronnie îl fulgeră pe Jed. Soția ta?

-Mama mea vitregă.

- Sună ca în Cenușăreasa, murmură Ronnie și privirea i se îndreaptă spre Ysabel. Un zîmbet răutăcios îi luminează brusc frumusețea angelică a fetei. Ar fi trebuit să știu că nici o femeie, cu mintea întreagă, nu s-ar însura cu tine, Jed.

- Bună, ce mai faci? zise Ysabel, politicos.

- Mult mai bine acum, când se pune ceva interesant la cale. Ronnie s-a întors spre Jed. Am închiriat un vas de cincizeci de picioare, cu două cabine, și l-am încărcat cu provizii pentru două săptămîni. Când plecăm?

- Tu rămîi aici. Noi plecăm la San Miguel, di- seară.

- La dracu'. Ți-am spus...

- Nu urmăresc un subiect, a întrerupt-o Jed. Această călătorie este în scopuri personale și nu am de gînd să-ți pun capul în primejdie.

- Probleme de familie?

- Ai putea să le numești așa.

- Ea merge?

- Este neapărat necesar să merg cu Jed, zise Ysabel.

- Pentru Dumnezeu, Jed, arată de parcă ar fi făcută din frișcă, a explodat Ronnie cu dispreț. Dacă nu Ji-e teamă să o iei pe ea, atunci merg și eu. Am să trag cîteva secvențe noi și o să împușcăm doi iepuri dintr-o dată.

- Ți-am spus că nu este vorba de un subiect.

- Atunci, găsim noi unul. Ronnie a ridicat bărbia. Poate că o urmare a celui pe care l-am făcut acum doi ani - San Miguel astăzi - zise ea pocnind în aer din două degete.

- Ai fost la San Miguel cu Jed? întrebă Ysabel, neîncrezătoare.

- Firește. Cine crezi că a făcut filmul? El obține gloria, iar eu fac treaba. Ronnie a făcut o grimasă. La naiba, Jed ar fi stricat totul. -

- Nu sînt chiar atît de slab, zise Jed, ca să o

încerce.

- Ba da, ești. Ți-aduci aminte de războiul ăla dintre bande, în ghetoul din Detroit? Ronnie s-a întors să piece. Mă duc în camera mea ca să-mi iau bagajul. Totul este împachetat.

- Nu, zise Jed, cu fermitate. Uită-te la mine, Ronnie, n-ai să mergi.

- Ai dreptate. Folosește-mă și apoi aruncă-mă, zise Ronnie, cu impertinență, îndreptându-se spre lift. Nu-mi ia nici măcar un minut. Mă întorc imediat.

- Ronnie, la naiba, zise Jed, alergînd după ea. Uitîndu-se la Ysabel peste umăr îi spuse: Așteaptă aici. Nici nu știi cît este de încăpățînată. Mă întorc îndată ce o fac să-și bage cît de cît mințile încap.

Ysabel zîmbi cînd el dispăru în lift cu Ronnie. Se așeză pe o canapea din apropiere și se făcu comodă. S-ar putea să aibă de așteptat; Ronnie părea să fie o femeie foarte hotărîtă. Era ciudat să-l vadă pe Jed într-o asemenea situație dezavantajoasă; categoric, arunca o lumină complet nouă asupra caracterului lui. Relația dintre ei era evident o relație veche, dar Ysabel nu a surprins nimic de natură sexuală în schimburile de cuvinte la care a fost martoră. Jed o trata pe Ronnie cu o afecțiune pe jumătate tolerantă, pe jumătate exasperată, așa cum, își zise Ysabel, ar fi tratat o soră mai mică. Gîndul i-a provocat Ysabelei o ușurare stranie. .

Cinci minute mai tîrziu, ușa liftului s-a deschis și o Ronnie Dalton încruntată s-a repezit afară și s-a îndreptat spre Ysabel.

- La dracu', este încăpățînat ca un catîr.

- Asta a spus și el despre tine. Să înțeleg că a obținut cîștig de cauză?

- Pentru moment Ronnie zîmbi cu reținere. Am hotărît

să mă retrag și să mă pregătesc pentru o nouă repriză.

- Unde s-a dus?

- l-am dat cheile camerei mele și a urcat ca să dea câteva telefoane. S-a încruntat din nou. Mi-a spus să am grijă de tine.

- Așa a spus? Ysabel a zîmbit senină cînd s-a ridicat în picioare. Nu este-nevoie, dar poți avea grijă de bagajele noastre dacă vrei. S-a întors și s-a îndreptat spre Teșire. Spune-i lui Jed că mă ! întorc în câteva ore.

- Așteaptă! Ronnie s-a repezit după ea în stradă. Nu poți să pleci nicăieri! Jed mi-a spus să am grijă de tine. Părea să creadă că ai să te dezmembrezi dacă vîntul îți deranjează fie măcar și o şuviță de păr.

- Păr... hmm! Privirea Ysabelei se îndreptă spre buclele scurte ale fetei. Trebuie să fac ceva și în legătură cu asta. Întorcîndu-se spre portar, îi spuse: Un taxi, por favor,

- Unde te duci? o întrebă Ronnie.

- La cumpărături. Nu mi-am adus decît trei perechi de cizme.

- Și eu care ziceam că nu mi-am luat mult bagaj! spuse Ronnie, făcînd ochii mari.

- Erau singurele lucruri utile pe care le aveam în garderobă. Și, privind-o direct pe Ronnie, adăugă: Restul era „frișcă”.

Ronnie părea ușor derutată.

- Am fost cam nepoliticoasă, nu-i așa?

- Foarte.

- îmi pare rău, murmură ea. Nu prea știu cum să mă port cu oamenii. Jed spune că sînt agresivă ca un diavol.

Arăta ca o fetiță vinovată" prinsă asupra unei fapte rele, se gîndi Ysabel.

- Și de ce ești atât de agresivă?
- Din cauza aspectului meu stupid. Nimeni nu mă ia în serios, zise Ronnie, dezamăgită. Arăt ca una dintre reclamele alea pentru săpun de față sau ca un înger de pe felicitările de Crăciun. Trebuie să le arăt oamenilor că sînt mai mult decît atât.

- Jed spune că ești un operator bun.

- Are perfectă dreptate! Cel mai bun!

Ysabel a izbucnit în rîs cînd a auzit înverșunarea din vocea ei. Își dădu seama căi într-ade- văr, o plăcea. Ronnie era înfiorător de sinceră și directă, pînă la punctul care friza impertinenta, dar sub această bravadă Ysabel a surprins nuanțe de vulnerabilitate, care au mișcat-o.

- Nu vrei să vii cu mine? Nu știu nimic despre magazinele din San Juan. Rîse cu voioșie, adău- gînd: Dau erată - nu știu nimic despre cumpărături. Este o experiență nouă pentru mine.

- Da, zise Ronnie, privind sceptică rochia elegantă a Ysabelei.

- Nu, este adevărat ce-ți spun. Întotdeauna îmbrăcămintea a fost făcută de comandă. Nu la San Miguel, dar... Ridică din umeri. Cînd eram acolo, mă îmbrăcam din ajutoarele primite la misiune.

- Ajutoare? Tu?

- Tatăl meu era misionar.

- Iar al meu a fost contrabandist de arme, zise Ronnie, ridicînd sfidător bărbia. Se aștepta, evident, ca afirmația ei să o șocheze pe Ysabel.

- Înțeleg. Ysabel s-a îndreptat către taxiul care tocmai oprea. Interesant. Nu am întîlnit niciodată un contrabandist de arme. Era bun în ceea ce făcea?

- Nu foarte, zise Ronnie, clipind din ochi.

- Ei bine, vii? Ronnie a șzitat, apoi s-a repezit după ea.

- în orașul ăsta te îmbraci ori ca la tropice, ori foarte sofisticat. Și niciodată nu găsești numărul pe care-l cauți.

- Bine. Crezi că pot să găsesc ceva de genul hainelor pe care le porți tu?

- Eu?. Ronnie zîmbi dintr-o dată. Nici o speranță. Blugii i-am cumpărat dintr-un magazin Goodwill din Kansas City, iar jacheta am cîști- gat-o ia poker, la Tel Aviv.

- Nu știi dacă ia San Juan există magazine Goodv/iil și poker n-am învățat- niciodată să ioc. Există vreun loc pe - aici, pe undeva, unde să găsesc ceva asemănător, cît de cît rezonabil?

Ronnie s-a gîndit un moment, apoi s-a întors spre portar.

- Trimite bagajele alea de lîngă ușă în camera 213. A deschis repede portiera mașinii. Să mergem!

- Unde mergem? a întrebat Ysabel, după ce s-a urcat în mașină.

- Să vedem dacă putem găsi, în acest burg, un magazin de republică bananieră.

Capitolul 6

Jed aștepta în holul hotelului, cu o expresie de nemulțumire clară, cînd, patru ore mai tîrziu, au apărut ele.

-Unde dracu' ați fost? Nu v-a dat prin minte că ar fi fost politicos să... Dumnezeu! își plimbă privirea peste Ysabel, de la pantofii albi de tenis, la blugii prespălați și la bluza albă de pînză. Parcă nu mai ești aceeași femeie!

-Nici nu mai sînt. A lăsat jos cele două pungi cu cumpărăturile pe care le făcuse. Acea femeie de pe Insula Winter nu era reală. Asta sînt eu, Ysabel.

-Bănuiesc că este opera ta, zise el, întor- cîndu-se spre Ronnie.

-Nu am făcut decît să o însoțesc, zise ea dînd din cap. Dar îmi place schimbarea. Nici urmă de frișcă!

-îmi pare rău dacă nu-ți place, zise Ysabel, calmă.

-N-am spus că, nu-mi place. Nu mi-am făcut încă o părere. Pur și simplu metamorfoza a venit ca un șoc. Privirea i se aținti pe coada groasă care i se odihnea pe piept. Bine cel puțin că nu ți-ai tăiat părul!

-Am fost tentată, dar n-am știut cum s-ar comporta, dacă ar fi scurt. M-am gândit că este mai ușor de întreținut dacă-l împletesc într-o coadă. Ysabel s-a întors spre RoTinie. Pot să folosesc camera ta ca să împachetez lucrurile astea?

- Sigur, răspunse Ronnie. Nu am nevoie acum de ea. Mă duc puțin pe plajă.

- Parcă ai spus că plajele sînt plictisitoare, zise Jed.

- Poate că m-am obișnuit cu ele. l-a înlîlnit privirea. Presupun că nu ți-ai schimbat părerea în legătură cu faptul dacă să merg și eu cu tine.

-Nu.

- Pe curînd. S-a întors și a pornit spre ușă.

- Plecăm spre vas în circa o oră. Te mai văd înainte?

- S-ar putea, îi răspunse ea, peste umăr.

- Ronnie, las-o baltă, este cel mai bine.

- Sigur.

- Așteaptă o secundă. Știi... S-a oprit cînd a văzut închizîndu-se ușa de sticlă în urma ei. Ce dracu' este cu ea?

- Poate că este dezamăgită.

- Ronnie se ceartă și face scandal, nu stă îmbufnată.

- Cu mine nu mi s-a părut îmbufnată. Privirea Ysabelei o urmărea pe Ronnie care traversa strada. îmi place de ea foarte mult. Și-a întors ochii spre Jed. Și cred că și ție.

- Dacă poate să-ți placă o cămașă din păr de cal! Cred că m-am obișnuit cu șnapanca asta mică, zise el, luînd cele două pungi cu cumpărături ale Ysabelei. Ea l-a urmat în lift.

- Sînteți împreună de multă vreme?

- De șase ani. Ne-am întîlnit în Nicaragua.

Tocmai filmase un atac al rebelilor și a venit la mine să rrii-l ofere în schimbul unei slujbe. Jed a apăsător pe buton, ușile s-au închis și liftul a început să urce. l-am spus: „Nu“. Nu era decît un copil de optsprezece ani, iar unele dintre locurile unde mergea echipa mea nu erau dintre cele mai sigure.

Era puțin spus că nu erau dintre cele mai sigure, se gîndi Ysabel, trecînd-o un frison. Dar de data aceasta, la San Miguel, Jed va fi în siguranță. Va avea grijă să nu i se întîmple nimic.

- Dar ți-ai schimbat părerea?

- A plecat și a reușit să ajungă pe linia frontului, unde a filmat un material dinamită, nu altceva. Totodată, în timp ce filma, a fost împușcată în braț. A intrat clătîndu-se în restaurantul hotelului, pierzînd sînge, și mi-a pus caseta pe masă în fața mea. După care a leșinat pe loc.

- Iar tu i-ai dat slujba.

- Nu, nu pînă nu a jurat că mă va urma pretutîndeni în lume și va lucra la fel de bine. Ce puteam să fac? zise el, ridicînd din umeri. Era mai bine să o am în permanență sub ochi.

- O, Doamne, zise ea, rîzînd.

- Se pare că te înveselește toată treaba asta, spuse el, încruntîndu-se.

- Văd o altă latură a ta. N-am crezut niciodată că poți să fii atît de slab. Ușa liftului se deschise și ea a ieșit prima în hol. De cînd ne-am întîlnit, eu am fost întotdeauna cea vulnerabilă.

- Iar eu am fost prezentat întotdeauna ca puș- -lamaia crudă, fără inimă, zise el strîngînd din dinți.

- N-am spus asta. N-ai fost niciodată crud cu mine. Nu

cred că poți să fii crud.

- Nu fi atît de sigură!

Vocea lui sunase ciudat de joasă și-i aruncă o privire peste umăr.

- Sînt sigură. Ești dur și poți fi nemilos, dar ești drept și lipsit de răutate. Știu despre... S-a oprit cînd i-a văzut expresia. Ce s-a întîmplat?

- Nimic. Și-a îndreptat privirea de pe partea de jos a trupului ei. Mi-am făcut o părere în legătură cu blugii. Cred că-mi place noua Ysabel.

- Ce... drăguț, zise ea, simțind cum încep să-i ardă obraji. Jed a descuiat ușa și a urmat-o în cameră. Ea i-a arătat valiza de pe podea. Vrei să pui valiza asta pe pat? Nu va dura mult ca să împachetez și apoi putem să plecăm.

El a făcut ce i-a cerut.

- Nu este nici o grabă.

Ysabel a luat repede una dintre pungile cu cumpărături, a scos două perechi de pantaloni și o bluză și s-a aplecat să te pună în valiză.

- I-ai spus lui Ronnie că vrei să fii... A inspirat brusc cînd i-a simțit mîinile cuprinzînd-o pe la spate.

- Nu avem oră fixă. Un ceas sau două nu mai contează, spuse el, răgușit. Mîinile îi umblau deja în sus și-n jos, presînd, mîngîind. Este singurul lucru pe care-l doresc în momentul ăsta, pe care l-am dorit încă din momentul în care am părăsit cabana, ieri. Limba lui caldă îi gîdila urechea. Iar blugii ăștia atît de strimți nu mă ajută deloc. îmi venea să fac dragoste cu tine în lift. Scoate-i.

Mîinile-i tremurau atît de tare încît nu era sigură că poate să-și descheie pantalonii. în starea de exaltare pe care i-o provocase părăsirea insulei, nu înregistrase, decît în subconștient, puternica atracție sexuală pe care

o simțea față de Jed, dar nu a fost nevoie decât să o atingă ca să fie pe deplin conștientă de asta.

- Nu sînt atît de strimți. Pur și simplu mi se potrivesc foarte bine. Nu este ca și cum... S-a întrerupt cînd el a început să o ciupească delicat de fese. Abdomenul i s-a făcut ghem, simțindu-se udă. Ești sigur că avem timp?

- Ne facem timp. Mîinile îi alunecaseră pe pîntec și o mîngîiau u delicatețe. Cum să te scot din sistemul meu dacă eu...

A sunat telefonul de pe măsuta de lîngă pat.

- La dracu'! Telefonul sună din nou.

- Nici nu-mi vine să cred, mormăi el. Parcă am fi într-un film vechi.

- Trebuie să răspunzi? îl întrebă ea.

- Da, la naiba, s-ar putea să fie Ronnie. Reușește să dea de bucluc cît ai zice pește. Nu pot să risc să nu răspund. Și-a desprins mîinile de ea și s-a întins după telefon. Ar fi bine să nu mă sune pentru vreo prostia A ridicat receptorul, zicînd prihtre dinți: Corbin.

A ascultat un moment.

- Nu mai poate să stea puțin? A ascultat din nou. Bine, vom fi acolo. A trîntit receptorul. Termină de împachetat. Trebuie să plecăm.

- Am crezut că ai spus...

- Am spus. Va trebui să așteptăm pînă cînd vom ajunge pe vas. Era James Garcia, oficialitatea pe care am sunat-o la Departamentul de Stat. Mi-a spus că, dacă putem să ajungem la ambasadă pînă la ora cinci, îl va reține pe funcționarul care-ți poate reînnoi pașaportul. Ne oprim acolo în drum spre port. S-a îndreptat spre ușă. Am să trimit un băiat să-ți ia valizele, în zece minute.

-Unde te duci?

- Aștept în hoi. Trebuie să ies de aici. l-a aruncat o privire aprinsă peste umăr. Altfel, am să dau dracului

nenorocitul ăla de pașaport și o să sfîrșim în pat. Nu mai pot rezista.

Ușa s-a trîntit în urma lui.

Patru ore mai tîrziu se aflau la o sută de mile de țărm, despicînd valurile cu o vedetă de patruzeci de picioare, numită; Lucky Ventura.

-Trebuie să fie norocoasă, zise Ysabel, visătoare.

-Cine anume? Jed ținea strîns cîrma.

-Numele vasului este de bun augur. O știu.

-Mă îndoiesc că Ronnie a acordat prea multă atenție semnificației numelui, cînd a închiriat vasul. Ea este una dintre oamenii care sînt atenți mai degrabă la aspectele practice, cum sînt viteza, structura, și nu la fantezii.

-Nu sînt atît de sigură. M-a izbit faptul că este un melanj straniu... Brusc și-a dat seama că motorul s-a oprit. S-a întîmplat ceva?

-Nu mai mult decît ce s-a întîmplat cînd am părăsit hotelul. A prins-o de încheietură și a tras-o afară după el, într-un zbor scurt spre puntea cabinelor. îmi pare rău că-ți tulbur starea de spirit euforică, dar nu mai puteam aștepta.

A simțit cum îi iese tot aerul din plămîni și o inundă un val familiar de fierbințeală. Trebuia să se întîmple.

-Singurul motiv pentru care am așteptat, pînă cînd am ieșit în larg, a fost că nu voiam să fiu întrerupt din nou. A deschis larg o ușă, dînd la iveală o cabină mică cu pereții din lemn de tek. Privirea ei s-a îndreptat imediat spre bancheta îngustă, aflată de cealaltă parte a cabinei. Ochii lui Jed au urmărit-o.

-Nu este foarte lată, dar nici nu aveam nevoie de ..?rea mult spațiu. Dezbracă-te.

Ordinul a fost scurt și dur, din cauza dorinței și a uei tensiuni erotice ca un afrodisiac. Mîinile Ysabelei au

zburat către nasturii bluzei.

- Văd că ești ascultătoare, ca de obicei, zise el, cu un zîmbet dulce-amar. Iar eu care credeam că ești o altă femeie!

- De ce să nu te ascult? Ți-am făcut o promisiune și, în afară de asta, îmi place foarte mult să fac dragoste cu tine.

- Asta nu este dragoste, zise el, cu o voce răgușită, încheștîndu-și pumnii.

Ysabel a simțit că o încearcă o durere.

- Știu, dar nu m-am gîndit cum altfel am putea-o numi. Și-a scos bluza și a aruncat-o pe pat. De ce faci întotdeauna...

- Hapciu!

Strănutul nu a venit de la nici unul dintre ei, ci de undeva din partea cealaltă a cabinei!

Privirea Ysabelei s-a îndreptat spre Jed, dar el pornise deja tiptil spre ușa de pe peretele opus al cabinei. A dus prudent un deget la gură, cînd s-a apropiat de ușă, și s-a întins spre clanță.

- Oh, Dumnezeule, am stricat totul, nu-i așa? Vocea lui Ronnie, și-a dat cu ușurare seama

Ysabel. Jed nu a împărtășit reacția ei. A tras o înjurătură și a deschis ușa larg.

- Ieși afară de-acolo!

Ronnie se îndreptă țațoșă spre ei, ocolindu-l însă cu grijă pe Jed.

- Nu este surprinzător cum îți vine întotdeauna să strănuți în momentul cel mai nepotrivit? Trebuie să fie ceva psihologic care are legătură cu...

- Explică-te, se repezi Jed la ea.

- Doream să vin și eram plictisită peste poate, începu Ronnie repede. Și s-ar putea să ai nevoie de mine. Cine o să stea pe vas cînd o să vă duceți pe țarm?

- Așa că te-ai ascuns aici.
- Păi mi-am zis că este mai bine să nu știi că sînt pe vas, decît după ce părăsim San Juan. De fapt, credeam că o să faci vreo două sute de mile și apoi ai să vii să te culci. A făcut o mutră spășită cînd a întîlnit privirea lui Ysabel! îmi pare rău că v-am întrerupt. Am crezut cu adevărat că această călătorie nu este decît pentru afaceri. Tu nu ești genul lui obișnuit și țiipă la tine așa cum țiipă și la mine.
- Nu țiip la nici una dintre voi, zise Jed, rece.
- Ei bine, bombăni Ronnie, după care a luat bluza Ysabelei de pe pat și i-a întins-o. Mai bine ți-ai pune asta pe tine. Se face rece aici.
- Mulțumesc. Ysabel își puse bluza, luptînd din răsputeri cu dorința absurdă de a izbucni în rîs. Dar nu cred că este vorba de temperatură.
- A fost un fals strănut, știi, mărturisi Ronnie. Peretele dintre cabine este atît de subțire, încît vă auzeam și răsufarea și n-am știut ce să fac altceva decît să-mi dreg vocea. Am vrut să scap ceva pe jos, dar atunci Jed ar fi năvălit și mi-ar fi ars o lovitură de carate înainte să vadă că nu prezintă nici un fel de pericol. În uitimele zile nu este prea răbdător și... Aș fi rămas nemișcată dacă n-ați fi făcut altceva decît să o faceți pur și simplu.
- ; -Săo facem?
- Ronnie nu crede mai mult decît mine în eufemisme, zise Jed. . .
- Dar voi și vorbeați și este josnic să tragi cu urechea, zise Ronnie.
- Mulțumesc, zise Ysabel, solemn. Îți apreciez caracterul.
- Cred că va trebui să găsim ceva, spuse Ronnie, muncită de gînduri. Ce-ați zice ca, ori ele cîte ori vreți să

o faceți, să-mi spuneți pur și simplu și eu să mă duc să mă plimb pe punte?

-Am o idee mai bună, zise Jed. De ce n-aș simplifica problemele și nu te-aș arunca peste bord?

- N-aș face decât să înot după tine, zise Ronnie, zîmbind. Ești legat de mine.

Jed se uită la ea o secundă, apoi se întoarce pe călcîie și ieși din cabină. Ronnie a tresărit cînd s-a trîntit ușa.

" - Ar fi poate mai bine să-mi pun vesta de siguranță. Se uită la Ysabel. Și tu ești supărată pe mine?

- Nu, mai degrabă surprinsă.

- Așa cum am spus, nu te-a tratat ca pe celelalte. A fost grijuliu și protector și nici măcar nu te privea și am crezut... Se opri. Promit să nu stau în cale.

Părea atît de spășită, încît Ysabel a simțit o undă de simpatie pentru ea

- Știu că nu o s-o faci. Îndată ce ne vom obișnui cu ideea, sînt sigură că amîndoi vom fi bucuroși că ești cu noi.

- Adevărat? Ronnie se luminează toată. Nu o faci numai din politețe?

- Cred că toată situația depășește puțin limitele curtoaziei.

Privirea isteată a lui Ronnie se îndreaptă spre ușa prin care dispăruse Jed.

- De data asta s-a supărat într-adevăr pe mine. Poate ar fi mai bine dacă aș urca și aș încerca să-l liniștesc.

- Lasă-mă pe mine să o fac. Ysabel s-a întors și s-a îndreptat spre ușa. Cred că ar fi bine să nu te prea arăți o vreme.

- Oh, zise Ronnie și se gîndi o secundă. Știu ce am să fac. Am să pregătesc cina.

- Ești o bună bucătăreasă?

- Mizerabilă, recunosc eu ea, rîzînd. Dar îmi închipui că

oricine poate să facă o omletă, iar Jed mă cunoaște destul de bine ca să recunoască în asta un gest de împăcare.

Dar s-ar putea ca indigestia să nu-i îmbunătățească starea de spirit, se gîndi Ysabel, dar rezistă impulsului de a da glas gîndului și urcă în grabă scările ce duceau pe punte.

L-a văzut pe Jed stînd sprijinit de balustradă, cu spatele rigid, cu o atitudine care-ți tăia pofta să te apropii de el. .

- Este într-adevăr tulburată pentru că te-ai supărat pe ea, zise Ysabel venind lîngă el și sprijiniindu-se și ea de balustradă.

- Asta nu o s-o împiedice să facă din nou același lucru, dacă o să-i convină ei, zise Jed, scurt. Și nu schimbă cu nimic situația actuală.

- Pare dornică să facă orice...

- Halal opțiune. Ori anunț pe toată lumea de intenția mea de „a o face”, ori te expun unui martor tăcut aflat în cabina vecină.

- Eu nu am nimic împotrivă.

- Ei bine, eu am. S-a întors spre ea cu ochii aprinși. Știu că ai accepta tot ce ți-aș cere, dar este supărător și nu vreau... De ce naiba rîzi de mine?

- Pentru că ești nostim. Și pentru că, în momentul în care i-a auzit cuvintele, a simțit cum fericirea i se revarsă în trup ca un șuvoi de aur, s-a gîndit în sinea ei. Cred că sub acest exterior rigid se află un Galahad.

- Prostii.

- Atunci de ce încerci să-mi protejezi sensibilitățile delicate?

- De unde dracu' să știu? Nu este altceva decît că nu... O să-mi treacă.

- Nu cred că o să-ți treacă și am impresia că tu știi asta

și de aceea ești atât de furios.

- Am fost furios din momentul în care te-am întâlnit.

- De când ai întâlnit Mireasa de la Castelul Winter, l-a corectat ea. Dar eu nu sînt femeia aceea și niciodată nu am fost. Cum pot să te conving?

- Se pare că o să avem vreme berechet ca să analizăm subiectul ăsta, zise el. S-ar putea să fie cele mai lungi patru zile din viața mea.

- Dar poate că tot răul este spre bine, zise ea, cu toată seriozitatea. Ne putem cunoaște unul pe altul și ai să poți să vezi că nu sînt...

- Pentru Dumnezeu, nu înțelegi? Asta-i toată problema: nu vreau să ajung să te cunosc. Cuvintele i-au explodat cu o violență abia controlată. Atîta vreme cît nu ești decît o femeie în patul meu, voi putea...

- îmi pare rău, zise ea, repede, încercînd să-l oprească pe el și durerea puternică ce începuse să o simtă în interior. Dacă asta vrei, poate că este mai bine să reconsideri sugestia făcută de Ronnie de a...

- încetează să mai tot spui că-ți pare rău! Mîinile i se strînseră-pe balustradă. De ce să te tot scuzi? Nimic din toate astea nu s-a întîmplat din vina ta.

- Este greu să dezhădăcinezi un obicei, zise ea, zîmbind timid. întotdeauna am fost cea asupra căreia cădea vina, dacă ceva nu mergea cum trebuie.

- La dracu', ce faci acum, plîngi?

- Nu, firește că nu.

- Atunci ești al dracului de aproape de a izbucni în lacrimi. O întoarse cu fața spre el și o privi în ochii ce străluceau de lacrimi. Halal Ga-lahad! S-a întins și i-a mîngîiat obrazul cu tandrețe. O mulțime de sentimente i s-au perindat pe față înainte să spună: E-n regulă.

Din nou tandrețe, manifestată tot atît de neașteptat ca și în celelate două dăți, în cabană. Știa că el lupta

împotriva tandreței, dar nu-i păsa cum a reușit să țîșnească, totuși. Pentru că, în momentul ăsta, tandrețe era! A rămas nemișcată sub atingerea lui, dorind să dureze o veșnicie.

- E-n regulă, ce?

- Orice dorești tu, numai să nu plîngi. Vocea îi era morocănoasă. Este în regulă. Pînă cînd o să ajungem la San Miguel, am să cunosc noua femeie care zici că ești, iar tu ai să vezi că ai de-a face cu un bărbat care nici pe departe nu este un cavalier amabil. Dar numai pînă cînd ajungem la San Miguel și scăpăm de Ronnie. De acord?

- Oh, da, de acord, spuse ea, zîmbind. A început să se îndepărteze și, brusc, i-a trecut un gând prin minte. Unde... am să dorm?

- Cu mine. în privința asta nu schimbăm nimic. Nu am de gând să te las să te obișnuiești să dormi în altă parte. Ai vreo obiecție?

- Nu, doar că m-am gîndit... Aș putea dormi, aici, pe punte.

- Nici să nu te gîndești. l-a întors spatele și a privit spre larg. O să ne culcăm împreună.

Jed nu a venit în cabină pînă aproape de miezul nopții, dar ea era încă trează. A rămas nemișcată în pat; el nu a vorbit și, o secundă mai tîrziu, l-a auzit cum se dezbrăca în întuneric. A încercat să se uite în altă parte, dar nu a putut. Nu vedea decît o umbră care se mișca, dar asta nu avea nici o importanță. Brusc i-a apărut în față imaginea trupului lui gol, așa cum l-a văzut în cabană. Linia puternică a coapselor, mușchii tari, erecția... A simțit că aproape se înăbușe de valul de căldură ce a inundat-o și a blocat rapid această imagine.

Părea o pată palidă în întunericul din cabină cînd s-a îndreptat spre canapea, dar pielea lui nu era albă, și-a amintit Ysabel. Era bronzat, iar părui negru de pe piept

era ici-colo la fel de argintiu ca și pe cap. S-a oprit lângă canapea și-i putea auzi răsuflarea când s-a aplecat peste ea.

- Speram că ai adormit.

- Cum ai știut că nu dorm? spuse ea în șoaptă.

- Te-am simțit urmărindu-mă cu privirea. A fost al dracului de tulburător.

- Iartă-mă, n-am putut să dorm.

- Dă-te mai încolo.

S-a tras repede tocmai în marginea opusă a patului.

- Este târziu, credeam că ți-ai schimbat părerea.

- Și că mă culc pe punte? S-a strecurat în pat lângă ea.

De ce? Ți-am spus care sînt motivele mele și, în plus, îmi place confortul. Rîse răgușit. Deși s-ar putea ca, pînă la sfîrșitul călătoriei, patul ăsta să se dovedească a fi un pat cu cuie.

Stătu cîteva momente fără să se miște, cu toți mușchii încordați.

- Pentru Dumnezeu, culcă-te! Nu pot să te simt tot timpul așa!

- Îmi este greu să mă obișnuiesc să dorm cu un bărbat.

- Nu ți-a fost greu să mă lași să fac dragoste cu tine, dar să te culci în pat cu mine este ceva prea personal? spuse el, sarcastic.

; - Este altceva. Ca să dormi este nevoie să nu existe nici o tensiune.

- Iar dacă dormi, înseamnă că lași garda jos! a adăugat el amar. Și nu poți să faci asta cu...

Ușa de la cabina de alături s-a trîntit și au auzit-o pe Ronnie fluierînd veselă și... tare. Jed trase o înjurătură.

- Cred că ni se amintește că nu sîntem singuri.

- Se pare că nu are nici un efect. Ea-și umezi buzele. Te înfurii din nou.

- Mă doare, la dracu'!

- Te doare? Atunci este clar că va continua abstenența. A încercat să-și înăbușe dezamăgirea când i-a trecut gândul ăsta prin cap. N-am putea să o facem în liniște? A simțit cum a devenit complet rigid, apoi a simțit cum dă pătura de-o parte și se întoarce spre ea.

- Ce-ai zis?

- Sînt absolut dispusă să fac orice vrei ca să te ajut. Evident, va trebui să-mi spui ce să fac.

- Evident, zise el, răgușit.

- îmi amintesc că înainte am plîns, dar ai putea să-mi astupi gura cu mîna când tu...

- Taci din gură! Violența tonului lui a surprins-o.

- Nu fac decît să încerc să te ajut.

- Să mă ajuți? Mă ucizi. Brusc a strîns-o în brațe și ea a înțepenit îndată ce l-a simțit cald și tarei Relaxează-te. Nu am să profit de oferta 1a. Simt pur și simplu nevoia să te ating. Mîinile i se plimbau pe tot trupul. Ce ai pe tine?

- O cămașă de noapte din republica bana- niera.

Mîna lui i-a cuprins sînul, cîntărindu-l în palmă. Se înfierbînta tot mai mult și între coapse a început să simtă o durere. Totuși, când sîinii i s-au umflat ca răspuns la mîngîierile lui, ea a simțit un gol în stomac.

- Te deranjează cămașa de noapte? l-a întrebat. Nu este decît un tricou foarte mare, dar aș putea să-l scot.

- Ei nu mai spune! Nu, ține-l pe tine.

În cabina învecinată s-a auzit dușul, iar Ronnie a început să cînte.

- Acum nu ne mai poate auzi, spuse Ysabel, calmă.

- Știu asta. Tonul lui era deosebit de tăios. Pari foarte înțeleghătoare.

- Promisiunea este promisiune.

Deveni rigidl când simți inflexiunea din vocea ei.

- Dar ești dezamăgită.

Nu și-a dat seama că-și trădase dezamăgirea, care făcea parte din întreaga tulburare care o încerca.

- Nu am dreptul să fiu dezamăgită. Ești într-o situa{ie delicată și am convenit ca tu să fii cel care pui condițiile. Știu că una dintre ele este să facem dragoste.

- Și, firește, întrucât eu sînt cel care mă găsesc la ananghie, este de datoria ta să-mi dai tot ce am nevoie. A tras adînc aer în piept și apoi mîna i-a părăsit sînul. Mi-e teamă că ai fost cam prea bine educată!

Își dorea să pună mîna înapoi.

- Da, promisiunea este promisiune. Cred că sînt în pericol să uit că și eu am făcut una.

- Ei bine, putem...

- Sst! Nu te mișca, zise el, cu o voce joasă. Stai foarte, foarte liniștită.

Minutele treceau și ea stătea acolo, dureros de conștientă de căldura lui, de mîngîierea moale a părului de pe pieptul lui pe obraz, de mirosul de săpun și colonie. Treptat, s-a relaxat, acceptînd intimitatea. ‘

- Nu este chiar atît de rău, nu-i așa?

Jed nu a răspuns.

A lăsat să mai treacă ceva timp înainte de a-și schimba poziția, apropiindu-se mai mult de el.

-Nu face asta! Cînd a vrut să se îndepărteze, a oprit-o, ținînd-o strîns. Îmi pare rău, zise el, morocănos. Hai s-o luăm treptat. Mîna lui a început să-i mîngîie părul, liniștind-o.

Cum putea să doarmă cînd simțea lîngă ea o bombă vie gata să explodeze?

- Hai, Ysabel... îi plăcea cum îi rostea numele, iar felul în care o mîngîia pe păr avea un ritm liniștitor.

S-a relaxat din nou.

- Dacă-ți schimbi hotărîrea, spune-mi.

- Aș vrea să încetezi să tot faci oferte. Categorie, nu o să-mi schimb hotărîrea. Și a adăugat cu o voce care de-abia s-a auzit: Poate.

- Ei bine, dacă... A căscat. Începe să-mi fie somn, constată ea cu surprindere. Ciudat, numai cu Cîteva minute înainte era la o galaxie depărtare de somn. Numai puțin somnoroasă, se liniște ea. Era sigură că or să treacă ore înainte de a se relaxa ca să poată adormi.

Capitolul 7

- Ce scrii acolo? Întrebă Ysabel.

Jed ridică, zîmbind, ochii de pe computerul pe care-l ținea în poală.

- Mă întrebam cînd ai să manifesti, în sfîrșit, o curiozitate măcar modică. Mă urmărești de trei zile și n-ai scos nici un cuvînt.

- Ba am vorbit, protestă ea. Cînd îl privi, uită o secundă despre ce vorbeau. Soarele strălucea în părul lui argintiu, iar ochii îi erau mai albaștri decît marea care-i înconjură. Și-a desprins privirea de fața lui și și-a îndreptat-o către mîini. Mîini puternice, bronzate, abile pe clapele computerului, mai abile decît pe... Zise repede: M-am gîndit că ai să-mi spui dacă-mi exprim dorința de a afla.

- Cîta politețe din nou!

- Nu mă pot purta altfel dacă așa am fost educată. Tatăl meu adoptiv credea că politețea se înrudește cu pioșenia.

- Tatăl tău adoptiv?

La naiba, a fost o greșeală să-l menționez pe John. Ar fi trebuit să știe că asta ar stîrni imediat curiozitatea lui Jed. Văzînd că ea nu răspunde, a continuat:

- Ronnie mi-a povestit că i-ai spus că tatăl tău a fost misionar. A fost într-adevăr tatăl tău adoptiv?

-Da.

- Comunicativă ca întotdeauna, văd. Spre ușurarea ei, nu a continuat subiectul. Curtoazia este un anacronism în ziua de astăzi, în epoca noastră, dar și tu ești la fel. A ridicat o sprinceană ușor batjocoritor. Ce te-a determinat să comiți abominabila crimă de a-mi pune o asemenea întrebare personală, cum este „ce scriu”?

- Îți bați joc de mine, zise ea, zîmbind nesigură.

- Oare?

Își dădu pe spate o șuviță de păr pe care vîntul i-o flutura pe obraz.

- Da, dar nu cred că o faci cu răutate. Privea în larg. Mă necăjești, nu-i așa?

- Poate puțin. Este ușor de făcut, Ești un mic animal atît de serios! S-a întors la întrebarea inițială. De ce acum?

T Nu știu, cred că acum m-am simțit... mai aproape de tine. Ai fost foarte bun cu mine de cînd am părăsit San Juan.

- Vrei să spui că am fost civilizat.

- Nu am spus asta, zise ea și un zîmbet îi lumină fața.

- Nici nu trebuia să o spui. A continuat să o privească cu ochii îngustați și, timp de o secundă, a crezut că nu o să-i mai răspundă. Apoi a spus: Scriu o carte. Nu știi că orice ziarist crede că are în cap un bestseller?

- Despre experiența ta în domeniu?

- Nu, ficțiune.

- Ge fel de ficțiune?

- Dumnezeule, două întrebări una după alta!

Trebuie să fie traumatizant pentru tine. Ficțiune istorică.

Expresia trebuie să-i fi reflectat surprinderea pentru că el a rîs.

- Nu crezi că este specialitatea mea, nu-i așa?

- N-am întîlnit niciodată pe cineva care să aibă o

mente mai ancorată în contemporaneitate ca tine.

- Toți avem nevoie de o evadare din această lume a tehnologiei înalte. .

- Iar tu evadezi întorcându-te în istorie?

- Nu vreau să spun că oamenii de atunci nu aveau problemele lor, unele dintre ele insurmontabile, dar viața era mai ușoară și mai puțin complicată.

- Și, totuși, ți-ai ales o carieră în care te confrunți, în permanență, cu cele mai complicate probleme ale lumii.

- N-am spus că nu mă împac cu viața modernă. Pur și simplu, din când în când, am nevoie de odihnă. Ridică sprâncenele. Curiozitatea ta este satisfăcută acum?

- Da, mulțumesc. Nu era adevărat. Simțea cum curiozitatea față de el crește în salturi mari și plonjează în intimitatea lor forțată. Nu știa la ce să se aștepte, dar nu fusese pregătită pentru Jed Corbin din ultimele două zile. Practic o ignora când lucra, dar, după ce termina, făcea cafeaua și vorbea cu ea despre experiențele lui, o întreba despre studiile și opiniile ei. În cursul zilei o trata tot atât de platonice ca și pe Ronnie, iar noaptea o ținea în brațe cu o tandrețe aproape frățească. Nici un moment nu a simțit furia și supărarea pe care le afișa înainte.

- Alt „mulțumesc”? Am crezut că am depășit faza asta.

- Mă străduiesc. Este greu să te dezbari de obiceiurile deprinse în copilărie. S-a sprijinit de balustrada punții și a lăsat capul într-o parte. De ce te-ai schimbat față de mine?

- Crezi că m-am schimbat? Nu, nu am încercat decât să-mi țin promisiunea.

- Iar promisiunile sînt importante pentru tine?

- Am văzut diplomați și șefi de stat făcînd promisiuni care afectau populații întregi, apoi nu le respectau de dragul conveniențelor sau din ambiție. Privea dincolo de ea, ochii lui fiind ațintiți fără să vadă pe mare. Poate că

ăsta este .unul dintre motivele pentru care-mi place istoria. În lumea asta, toți avem nevoie de un cod al onoarei,

cum era cel din vremea regelui Arthur.

- Din cîte am înțeles, acei cavaleri încălcau destul de frecvent codul respectiv.

- Dar exista un cod clar, iar cînd era încălcat, știai că este încălcat. Totul era mai curat și mai bine definit. Nu te scufundai în nisipurile mișcătoare, pentru că nu știai că sînt acolo.

- Poate că nu am fost prea departe de adevăr cînd te-am numit Galahad, zise ea, rizînd. Ai, categoric, o minte înclinată spre o gîndire medievală.

- Nu Galahad, spuse el, zîmbind. Poate Lan- celot. El era mult mai dispus să încalce regulile ca să obțină ceva pentru el.

- Guinevere?

- Și gloria, și o porție de tort! Era mult mai materialist decît Galahad.

- Pari foarte cunoscător cînd este vorba de Camelot.

- Faptul că am crescut cu Mireasa de la Castelul Winter în casă mi-a trezit o anumită curiozitate. Mi-a capturat imaginația și voiam să știu cine era, de unde venea. S-a oprit și privirea i s-a întors spre fața Ysabelei. Și de ce arăta atît de înspăimîntată.

- Nu era înspăimîntată, numai nesigură și puțin nervoasă. Știa că poate să facă față la indiferent ce o aștepta. M-am gîndit întotdeauna că soțul ei, din castelul de pe deal, urma să aibă de-a face cu o femeie de care trebuia să țină seama!

Expresia lui a devenit mai dură.

- Ei bine, cred că ar fi trebuit să știi.

Momentul de Găldură și încredere dispăruse și ea a simțit o umbră de regret. Și-a impus să

zîmbească.

- Da,' am avut timp suficient să o studiez și să mă gîndesc la ea în toți acești ani. Brusc, își îndreptă privirea spre Ronnie, care stătea la cîrmă la capătul celălalt al vasului. Stă acolo de trei ore. Poate că ar trebui să o schimb.

Expresia i se îmblînzi cînd privirea i-o urmă pe a ei.

- Doamne ferește! Dacă bomba asta nu are ceva de făcut, o să-și ia aparatul de filmare și atunci sîntem cu adevărat în pericol. Își va pune probabil un costum de scufundător și va încerca să-i filmeze pe delfinii care ne urmăresc.

- Ai dreptate. Ysabel descoperise că energia lui Ronnie putea fi tot de atît de inepuizabilă pe cît de însuflețitoare. Fata părea că trebuie să fie ocupată fiecare secundă, altfel devenea agitată. Preluase asupra ei gătitul, curățenia, iar în ultimul timp și cîrma navei.

- Cine credea că poate fi în cabină cînd ai descoperit-o pe Ronnie?

- Poftim?

- Ronnie mi-a spus că ziiele astea ai fost în permanență iritat.

- Nu faci anchete și te aștepti să nu ai dușmani, zise el, ridicînd din umeri. Am primit cîteva amenințări cu moartea.

- Amenințări cu moartea! exclamă ea, privindu-l uluită.

- De ce ești surprinsă? Știai despre Marino.

- Dar am crezut că era singurul și el e la San Miguel. De ce umbli atunci fără protecție? De ce nu ai gărzi de corp?

- M-ar stînjiți.

Simțea că-i vine să-l ia la bătaie.

- Viața este prețioasă, la naiba, iar tu umbli riscînd...

Se opri incapabilă să continue.

- Ești supărată. Un zîmbet ușor îi luminează fața. Nu te-am văzut pînă acum supărată. Este... interesant.

- Nu sînt supărată. De ce aș fi supărată pe cineva care poate fi atît de neghiob, încît să umble de colo-colo, ca și cum ar stăpîni pămîntul, cînd există oameni care încearcă să-l ucidă? A sărit în picioare. Și încetează să mai rîzi de mine! A pornit pe punte în partea opusă. Cînd s-a întins să apuce balustrada, a simțit cum îi tremurau Iwiile. Furie, se liniști singură, nu era decît furie, nu teama pentru el pe care o simțea pînă în adîncul sufletului. El a urmat-o, dar ea a refuzat să-l privească.

- Pleacă!

- De ce? Găsesc reacția ta fascinantă. Știi doar cît de curios sînt.

- Nu mă las disecată.

- Nu este rîndul meu? M-ai pus destul la încercare în după-amiaza asta și, totuși, n-am descoperit mai mult despre tine decît că-ți place pizza și urăști ceaiul de anghinare. Vocea îi era încărcată de o persuasiune moale, de catifea. Vorbește-mi, Ysabel! Cum pot să cunosc această femeie nouă, dacă nu ai suficientă încredere în mine și nu mă lași îhăuntru să o descopăr.

Dumnezeule, cît de mult dorea să-i vorbească, să i se reverse cuvintele spre el încît să nu se mai simtă singură! A deschis gura să vorbească, apoi a închis-o la loc. O secundă mai tîrziu, zise timid:

- Mai tîrziu. Cînd ajungem la San Miguel.

A simțit cum brusc a devenit rigid. Tonul a căpătat o notă tăioasă. -

- A început să mă cam satur de refrenul ăsta. Ce importanță are dacă-mi spui acum, astăzi sau mîine? Ea nu i-a răspuns.

- Nu? Ei bine, asta-mi spune care-mi este locul, nu-i așa? S-a întors pe călcîie și s-a îndepărtat de ea.

Ysabel a tras adînc aer în piept și a închis ochii. L-a jignit. Modul în care a reacționat la gîndul că Jed este în pericol a uimit-o și a fost ca și cum ar fi explodat ceva în interiorul ei. Nu a crezut niciodată că este capabilă să-l rănească pe Jed, dar ea însăși cunoștea prea bine durerea, ca să nu o recunoască cînd a văzut-o. Știa că nu a fost dreptă, dar teama și prudența erau prea adînc săpate în mintea și în spiritul ei, ca să-și permită să fie deschisă cu el.

Jed era dur. O să-i treacă. Mîine vor fi la San Miguel și, odată ajunși, va putea să fie cinstită cu el.

Da, totul va fi în regulă odată ajunși la San Miguel. Jed a rămas tăcut și sumbru tot restul după-a- miezei și pînă la sfîrșitul mesei de seară, cînd Ronnie îl privea încurcată și neliniștită.

Cînd a terminat de mîncat, a ieșit cu pași mari, fără să spună nici un cuvînt.

- Phul Ronnie s-a strîmbat ridicîndu-se și în- cepînd să strîngă farfuriile. Ce naiba i-ai făcut?

- Nimic.

- Nu-mi spune asta, pentru că-l cunosc foarte bine.

- Crede... că nu am încredere în el.

- Spune-i atunci că greșește.

Ysabel nu i-a răspuns, ducîndu-și singură farfuria la chiuvetă.

- Deci, nu ai încredere în el! Ronnie o privea fără să-i vină să creadă. Ești nebună? Jed este ca stîncă Gibraltarului. Am crezut că ai destulă minte ca să-ți dai seama că aspectul de băiat-rău nu este decît de ochii lumii.

- Mă bucur că l-ai găsit demn de încredere, zise Ysabel, fără să se uite la ea.

- Demn de încredere? Mi-a salvat capul de mai multe ori, zise Ronnie. Poate să tune și să fulgere când ceva nu este în regulă, dar este întotdeauna acolo când lucrurile se complcă și rămîne alături pînă la sfîrșit.

- Și apoi?

- Ce-ai mai vrea să-ți spun? Ronnie dădea din cap, uimită. Nu este de ajuns?

De ajuns pentru Ronnie, care, în felul ei, semăna cu Jed, dar nu pentru Ysabel.

- Mai de grabă n-aș spune...

- Ce naiba îmi pasă mie ce vrei? Ochii lui Ronnie au început brusc să strălucească. L-ai rănit. Acum du-te și fă-l să-i treacă.

- Și ce sugerezi să fac? o întrebă Ysabel, cu ochii mari.

- De unde vrei să știu? Tu ai stricat lucrurile, tu să le repari.

Se simțea ca și cum ar fi fost atacată de un bulldog.

- Faci ca totul să pară atît de simplu!

- Este simplu. Tu ai stricat, tu să dregi!

- Și ce ai să faci dacă n-am să reușesc? o

întrebă ea, uitîndu-se cu curiozitate la Ronnie.

-Nu mă întreba. Ronnie s-a întors să privească spre mare. Îmi placi, dar eu și Jed sîntem împreună de multă vreme.

Nu putea să nu observe amenințarea implicită din cuvintele rostite de Ronnie și zîmbetul lui Ysabel dispăru încet. Loialitatea puternică a fetei față de Jed era tot atît de plină de pasiune ca toate celelalte sentimente ale ei, iar Ysabel se întrebă ce experiențe cimentase această loialitate.

-Du-te! Ronnie începu să frece energic vasele. Am să am treabă aici o vreme, apoi o să-mi iau aparatul pe punte și am să lucrez.

-Pe întuneric?

Ronnie a trecut peste întrebare.

-Probabil că am să lucrez toată noaptea. S-a oprit semnificativ. Înțelegeți?

-Perfect.

-Îl împaci cum știi tu mai bine!

-Sugerezi oare să mă culc cu el ca să-l potolesc?

-De ce nu? Sexul se pare că-i face pe bărbați să se simtă mai bine. S-a încruntat. Și de data asta faptul că sînt prin preajmă îl face pe Jed să se simtă groaznic. Este destul de ciudat, pentru că niciodată înainte nu a fost așa, cînd a fost vorba de asta. Îmi amintesc că în Mexic locuiam într-o casă cu o prostituată și o făceau ca..,

' - Nu cred că Jed ar vrea să vorbești despre asta cu mine, zise Ysabel.

-Poate că nu. După cum ți-am spus, se poartă ciudat cînd este vorba de tine. ,

-Mai ciudat decît crezi tu, murmură Ysabel, îndreptîndu-se spre ușă.

-Ai să-l împaci? Întrebă Ronnie.

-Vrei, te rog, să încetezi să mă mai bați atîta la cap și... S-a oprit cînd și-a dat seama că în expresia lui Ronnie erau, în aceeași măsură, o preocupare reală și o certă agresivitate. Poate că ar fi trebuit să se supere pe ea, dar a înțeles brusc de ce a lăsat-o pe Ronnie să o cicălească. Încă din momentul în care l-a jignit pe Jed, s-a simțit îngrozitor și dorea cu ardoare să îndrepte lucrurile între ei. Ronnie, nu fi îngrijorată. Am să îndrept totul, zise ea, zîmbind ușor.

Stătea rezemat de balustradă, privind în întuneric, părăind tot atît de abordabil ca un iceberg. Ysabel a ezitat, apoi a traversat puntea și a venit lîngă el.

-Știu că nu-Ji place să spun că-mi pare rău, dar, dacă nu o spun, Ronnie o să mă arunce peste bord.

El nu a răspuns^

- Cel puțin mîrîle la mine, ca să știu că nu sînt complet ostracizată.

- Eu nu mîrîi. Animalele mîrîie.

- Aș spune că le imiți destul de bine. l-a pus mîna pe braț și a simțit cum i se întăresc mușchii la atingerea ei. Ronnie spune că trebuie să mă împac cu tine.

- Încîntător! Dar nu sînt sigur dacă această scuză vine de la tine sau de la Ronnie.

- De la mine. Ce pot să fac ca să-ți arăt cît de rău îmi pare?

- Ronnie ce a sugerat? a întrebat el, caustic.

- Să facem dragoste, zise ea, zîmbind.

Scoase o exclamație joasă și se întoarse cu fața spre ea, ochii strălucindu-i ca argintul în "lumina lunii.

- Nu găsesc că este amuzant.

- Eu da. Părea să creadă că asta este ca o aspirină sau ca un pansament calmant.

- în ultimele zile, aș fi putut folosi acest pansament. Stînd întins pe canapeaua aia, lîngă tine, m-am simțit ca și cum sîngeram de moarte.

- Adevărat? întrebă ea, iar zîmbetul îi dispăru. N-aș fi crezut niciodată.

- Pentru că ți-am promis ceva. Și a adăugat, printre dinți: la-ți mîna de pe mine!

- Ar fi trebuit să-mi spui. Am crezut că ai depășit momentul. Totul este în regulă, știi. Am făcut o înțelegere. Dacă dorești...

- Să sar pe tine? l-a luat mîna de pe brațul lui și i-a pus-o pe balustradă. Nu, mulțumesc. Nu mai este suficient.

- Nu? întrebă ea, trăgînd adînc aer în piept și încercînd să-și controleze speranța trezită de cuvintele

lui.

- Știi că nu este. Ți-am spus că nu vreau să te cunosc mai bine. Știam că asta o să încurce și mai rău lucrurile.

Speranța i s-a spulberat aproape instantaneu.

- Vrei să spui că nu corespunde concepției tale despre Mireasa de la Castelul Winter, zise ea, morocănoasă.

-Încetează să mai pui cuvinte în seama mea.

-Asta ai vrut să înțelegi.

-Nu știu ce am vrut să înțeleg. De când te-am întâlnit, n-am mai putut să gândesc clar. Se uită la ea. Și n-o să fie mai bine dacă mă las ademenit de farmecele tale carnale, de fiecare dată când mă lovesc de unul dintre aceste ziduri pe care le ridici în fața mea.

-Ce dorești? Ce ar face ca lucrurile să meargă mai bine?

-Răspunsuri.

-Nu pot să vorbesc despre San Miguel, murmură ea. Nu am dreptul.

-Jumătate de adevăr este mai bine decât nimic. Vorbește-mi despre Insula Winter.

-Aș prefera să nu o fac, dacă nu te superi, zise ea.

-Mă supăr.

-De ce? Totul ține acum de trecut.

-Pentru că trebuie să te cunosc.

- Ți-am spus că nu mai sînt femeia de pe insulă.

-Pe dracu' nu ești! Doar nu ai putut trăi toți acei ani într-un vacuum...

-Crezi că nu? Am trăit... S-a oprit, dîndu-și seama că din nou nu este cinstită. Pentru că dorea cu disperare să uite acea perioadă, riu voia să-i spună nimic lui Jed. Ce vrei să știi?

- Totul. Ce ai simțit, ce ai făcut, ce ai gândit.

- Cred că tot mai încerci să descifrezi Mireasa de la Castelul Winter, zise ea, cu un zîmbet plin de

amărăciune. îl cunoști pe tatai tău foarte bine și deci trebuie să știi cum a fost viața mea.

- Nu știu și mă simt pîrjolit pe dinăuntru cînd mă gîndesc la tine și la el și mă întreb... în vocea lui se simțea o agitație. Spune-mi!

- A fost greu. Și-a încrucișat brațele peste piept ca să oprească tremurul mîinilor. A trebuit să învăț... Trebuie să înțelegi că, prin natura mea, nu sînt supusă. La șaisprezece ani eram o tînră zburdalnică. Dar Arnold percepea mireasa ca o copilă blîndă și cuminte, așa că a trebuit să devin „Mireasa”¹¹. A trebuit să învăț să merg, să mă mișc, să vorbesc numai cînd mi se adresa cuvîntul, să mă supun tuturor dorințelor lui, fără să pun nici o întrebare.

- Și dorințelor lui Betty?

- Da, ea era a doua după Arnold. A nu mă supune ei însemna a nu mă supune lui Arnold și asta atrăgea aceeași pedeapsă.

- Maltratare fizică.

- Din partea lui Arnold. Betty a găsit curînd propriul ei mod de a mă pedepsi și a mă face să fiu supusă. Și-a înfipt unghiile în brațe. Cred că preferam să fiu lovită. Ea-mi biciuia spiritul.

- Dumnezeuule, de ce ai stat? întrebă el, aspru.

- Era necesar. Poți face orice dacă este necesar. Simțea că-i vin lacrimi în ochi și clipi pentru a le opri. Am spus destul? Aș vrea să uit acum, te rog. -

- Dumnezeuule! S-a întors brusc și a cuprins-o în brațe, alinînd-o într-un acces de compasiune. Ce o să mă fac cu tine?

Să mă ții strîns, ar fi dorit să spună. Se simțea ocrotită, răsfățată, cum nu mai fusese din pruncie.

- Ajunge ce ți-am spus?

- Nu pentru multă vreme, zise el, cu o voce răgușită,

în timp ce-i prindea capul în mâini. Cum naiba ai supraviețuit?

Era mai ușor să vorbească acum, aproape ca și cum el ar fi absorbit toată durerea acelor ani.

- Trăind într-un vid, studiind, încercând să câștig câte ceva din fiecare înfrângere. S-a cuibărit mai strâns la pieptul lui continuă ca în vis: Țasta era lucrul important - să nu te lași niciodată total

înfrînt. De fiecare dată cînd eram împinsă într-o situație în care trebuia să cedez, încercam să găsesc o cale de a câștiga ceva pentru mine. Din supunere, poți deprinde răbdarea, din urîțenie, poți deprinde frumusețea, din cruzime, poți învăța...

-Așteaptă. L-a simțit cum devine rigid, apoi a îndepărtat-o de el ca să i se uite în ochi. Și de la mine ce ai câștigat?

-Ce vrei să spui? zise ea, umezindu-și buzele.

-Cînd ai venit în patul meu, în ziua aia, la cabană ai spus că ai motivele tale pentru care o faci. Care au fost motivele astea? Cum ai de gînd să supraviețuiești acestei înfrîngeri deosebite?

-Ce importanță are?

-La dracu', vreau să știu!

El nu ceda, iar ea nu o să-l mintă.

- Un copil.

-Ce? zise el, cu ochii mari de uimire.

-îmi plac copiii. Mi-ar plăcea să am un copil al meu. Vorbea repede, cu privirea ațintită pe nasturele de sus al cămășii lui. Nu-ți dai seama, era singurul mod în care puteam să câștig. M-ai împins într-o situație în care trebuia să mă supun.

-Cred că am interpretat greșit răspunsul tău, zise el, caustic.- Credeam că am câștigat amîndoi din această întîlnire.

- Plăcerea? Firește, a fost plăcere, dar o plăcere pe care mi-ai impus-o. Nu am venit să caut această plăcere. Am venit la ordinul tău, pentru că era ceva ce trebuia să fac. l-a întâlnit privirea. Nu poți să înțelegi? Trebuia să câștig ceva pentru mine însămi.

- Copilul meu? O strânse mai tare de umeri. Nu ești pe anticoncepționale?

- Nu. Și adăugă: S-ar putea să nu fi rămas, firește, însărcinată, dar sper foarte mult să nu fie așa. S-ar putea ca ziua aceea să fi fost singura mea șansă să am un copil, pentru că, chiar dacă aș găsi un alt bărbat căruia aș putea să-i răspund, nu cred că aș putea tolera o astfel de relație. O trecu un fior. Nu vreau să mai fiu prinsă vreodată în această capcană.

- Așa că ai acționat și apoi ai fi plecat cu copilul meu.

- Poate. Și-a îndreptat umerii. Dar nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta. N-are nici o legătură cu tine.

- Ba bine că nu! Nu sînt o bancă de spermă pe picioare. La dracu', am și eu sentimente! Gura i se strînsese într-o linie plină de duritate. Și am învățat, dintr-un exemplu negativ, cum să nu fie un tată. Una dintre reguli este că nu trebuie să fugi de responsabilitate.

- Nu ești rezonabil.

- De unde știi ce înseamnă să fii rezonabil? Viața ta nu a fost altceva decît un lung șir de compromisuri.

Cum putea să nege adevărul?

- Nu am vrut să te supăr din nou, zise ea, încercînd să zîmbească. Ronnie o să...

- Oh, da, ne întoarcem la filosofia lui Ronnie. Alină durerea după rețeta binecunoscută - cul- că-te cu el! Avea o expresie sardonică. Dar ea nu știe ce ar rezulta din punerea în practică a acestei filosofii, nu-i așa? l-a

dat drumul și s-a îndepărtat. Ei bine, eu ți-am „ordonat” să vii în patul meu și am fost folosit pentru ca tu să-ți poți câștiga micile tale bătălii,

- Nu înțelegi.

- Ba înțeleg. Privirea pe care i-a aruncat-o, peste umăr, era plină de tulburare, dar și de frustrare. Asta-i necazul. Jumătate din mine dorește să te cuprindă în brațe, să te aline și să-ți spună că nu-i nimic dacă tu simți că trebuie să mă, folosești, iar cealaltă jumătate dorește să te strângă de gât! S-a îndreptat cu pași mari spre scară. Pleacă la culcare!

- Unde te duci?

- în bucătărie, să o văd pe Ronnie. Simt nevoia să joc cărți și ea este al dracului mai bună la poker decât la dat sfaturi.

- Pare părăsit. Privirea Ysabelei cerceta străzile goale și maghernițele dărăpănate ale sătucului de pe coastă. Unde sînt toți oamenii?

- Morți, răspunse Jed. Patru dintre membrii trupei de rebeli a lui Juan Perez au fost răniți într-un raid și s-au refugiat aici. Când Marino a aflat, a hotărît să pedepsească exemplar satul. A ordonat să fie omorîți toți bărbații, femeile, copiii, iar satul să fie abandonat.

- Încîntător om! zise Ronnie ironic, conducînd vasul mai aproape de debarcader.

- Este un monstru, zise Ysabel, încleștîndu-și mîinile de balustradă.

Ronnie se uită pe sub gene la Jed.

- Pariez că o să facem un material care o să determine Congresul să dea un ajutor mai mare rebelilor. Ce zici?

- CIA încearcă de un an de zile să-l curețe pe Marino, dar este puțin probabil ca, după Nicaragua, Congresul să mai acorde vreun ajutor fățiș.

- Putem încerca.

- Rebelii lui Perez s-au descurcat destul de bine și singuri, în ultima vreme.

- Nu o să strice dacă luăm niște imagini. Ne întâlnim cu Ramon aici, în sat? Ronnie a oprit motorul și a apăsător butonul care acționează ancora.

- Dacă ne întâlnim? întrebă Jed, sec. Am crezut că rămâi la bord ca să păzești vasul.

- M-am gândit că vasul o să fie în siguranță aici și că s-ar putea să-ți fiu de mai mult ajutor în această căutare misterioasă. Ronnie zîmbi insolentă spre el. În plus, Ramon m-a plăcut întotdeauna foarte mult.

- Ceei ce nu înseamnă prea mult. El nu iubește cu adevărat pe nimeni și nimic, în afară de tiparnița lui.

- Cine este acest Ramon? întrebă Ysabel.

- Ramon Damirez. Scoate un ziar ilegal în capitală și are contacte cu rebelii. Marino îi dorește capul în aceeași măsură ca pe al meu.

- Ei bine, ne întâlnim cu el? întrebă Ronnie.

Jed a dat din cap că da, a sărit pe debarcader și a ajutat-o apoi pe, Ysabel.

- La capelă, unde ne-am întâlnit când am fost aici acum doi ani, Ronnie. l-a dat drumul Ysabelei și s-a întors să o ajute pe Ronnie, dar ea sărise deja. A trebuit să-i fac câteva servicii ca să-l determin să vină, dar nu cred că va fi foarte cooperant. Are lucruri mult mai importante de făcut decât să caute obiecte pierdute.

- Cred că mă va ajuta să găsesc ce vreau. Se simțea ciudat să fie din nou la San Miguel, după atîția ani. Era insula în care s-a născut și, totuși, acum o simțea tot atît de străină ca pe Insula Winter. A pornit-o repede pe debarcader. Ești sigur că satul este complet părăsit?

- Așa mi-a spus Ramon.

- Totuși, ar fi mai bine să fim prudenți. Marino are spioni pretutindeni.

- Pari să-ți dai foarte bine seama de situația de aici.
- Nu destul. Dacă aș fi știut mai multe, n-aș fi avut nevoie de ajutorul tău. Ai încredere în acest Ramon?
- Orbește, zise Jed. Dar, oricum,, este evident că eu am mai multă încredere în natura umană decât tine.
- Poate că tu îți poți permite să ai încredere, zise ea, simțind o durere surdă la cuvintele lui și grăbind pasul. Oricum, în acest caz va trebui să mă bizui pe judecata ta. A zărit micuța capelă albă de la marginea satului părăsit și a simțit un val de speranță. Pământ străin sau nu, era aici. Instinctiv, s-a întors spre Jed și a murmurat: Mulțumesc, nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine.
- Ai dreptate când o spui. Când a văzut că nerăbdarea luminoasă de pe fața ei începe să pălească, și-a împlînzit expresia. Nu am făcut încă nimic, zise el morocănos. Trebuie să vedem ce ne spune Ramon.

Capitolul 8

-Madre de Dios! Pentru asta m-ai adus aici? Ochii negri ai lui Ramon erau duri ca tăișul unei săbii, când se uită la Ysabel. Nu mă ocup de recuperarea comorilor de familie, Jed.

-Nu te ambala, Ramon. Ronnie îi zîmbi și se îndreptă spre masă, pe care se așeză. Are nevoie de ajutor și știi cât ești de gentleman sub această duritate.

-Sînt patriot, nu gentleman, zise Ramon, în

torcîndu-se spre ea. Două lucruri care nu se amestecă în această țară.

- Am nevoie de acest serviciu, Ramon,- zise Jed.

- Poate că ar fi mai bine să explic exact de ce am eu nevoie. Ysabel făcu un pas înainte pentru a-l înfrunta pe Ramon. S-ar putea să nu aibă curajul să mă ajute.

- Nu trebuie să-mi dovedesc curajul în fața dumneavoastră, senora, zise Ramon, cu o voce foarte joasă. Ea trase adânc aer în piept.

- Zici că ești patriot, dar ești destul de curajos să-i dai cu tifla lui Marino și să-i răpești ce are el cel mai de preț? A auzit răsuflarea scurtă a lui Ronnie și a simțit cum Jed devine rigid, dar i-a ignorat pe amândoi, ochii ei fiind ațintiți asupra lui Ramon. Ești destul de patriot pentru asta, senor Damirez?

Ramon a devenit dintr-o dată precaut.

- Și ce are el cel mai de preț?

- Fiul lui.

Jed trase o înjurătură.

- Despre ce dracu' vorbești? Marino nu are nici un fiu!

- Cred că senor Damirez știe mai bine, zise ea, încet, sesizând o schimbare pe fața lui Ramon. Nu-i așa, senor?

- Ramon, ce zici? Întrebă Jed.

- Există... unele zvonuri.

- Ce fel de zvonuri?

- Despre un băiat pe care-l ține la Castillo del Fuego, pe care generalul îl vizitează în fiecare lună. O privi pe Ysabel și o întrebă prudent: Cum de știți despre băiat?

Ysabel a ezitat, apoi a spus dintr-o suflare:

- Sînt sora lui.

- Sfîntă Fecioară! Ronnie, care rămăsese cu gura căscată, a închis-o și a început să chicotească. Iar Jed, care spunea că nu este vorbă aici de nici un subiect!

- Doamna nu mi s-a confesat, zise Jed, cu răceală.

- Nu-ți dai seama că nu-ți puteam vorbi de Steven? zise Ysabel, uitîndu-se implorator la el. Dacă ai fi crezut că pericolul este prea mare și nu ai fi acceptat să mă'aduci aici? Am așteptat șapte ani ca să-l eliberez din acest castillo.

-r Acum i se spune Manuel, zise Ramon. Ești într-adevăr fata lui Marino?

- Am fost născută din sămînța lui, dar nu sînt fiica acestui monstru, zise ea, cu amărăciune.

-Nu se poate și una și alta! .

- Ba da! Și așa vreau eu să fie. Strîngea pumnii. Nu mă aflu aici ca să discut despre obîrșia mea. Am un plan pentru evadarea lui, dar am nevoie de ajutor ca să-l aduc de la castillo la vas.

- Ce plan? întrebă Ramon.

- În ultimii șapte ani, fostul meu soț a plătit un paznic de la castel. După moartea soțului, am preluat eu legătura. Numele paznicului este Pedro Ridelez. Cînd am să-i anunț, el o să-i spună lui Steven să fie în curte a doua zi, va deschide poarta și va reține paza acolo timp de douăzeci de minute. Este timpul de care am eu nevoie.

- Și ai de gînd să ieși pur și simplu cu el de acolo?

- La castillo nu există un sistem de securitate sofisticat, iar Steven nu a mai încercat să fugă în ultimii trei ani. Avem avantajul elementului surpriză.

- Și dacă el nu vrea să evadeze? Din cîte știm noi, băiatul nu este tratat rău. Are profesori, mîn- care bună și haine frumoase. Nici nu sîntem măcar siguri dacă este prizonier. Nimeni nu poate pune la îndoială viclenia lui Marino.

- Nu-ți face probleme. Vrea să scape.

- De unde știi, dacă nu l-ai văzut de șapte ani?

- Ultima scrisoare pe care am primit-o de la el datează de acum șase luni. A zîmbit trist. Și sînt sigură că nu și-a schimbat părerea despre Marino. Marino i-a împușcat pe mama mea și pe tatăl meu adoptiv, John Belfort, sub ochii noștri. Nu este o imagine pe care un băiat să o uite cu ușurință.

- Sau o fată, murmură Jed.

- Nu vorbim aici despre mine, zise nerăbdătoare Ysabel. Senor Damirez, la o milă și jumătate de castillo există în junglă un luminiș. Tot ce vreau este de a găsi o cale să-l anunțăm pe Ridelez, iar în luminiș să fie un elicopter pregătit să decoleze la opt și cincisprezece minute.

- Asta-i tot? Există mari pericole, zise Ramon, încet.

Ysabel simți că este tentat și a forțat puțin lucrurile.

- Da, dar ce material o să ai pentru ziar, iar Marino nu-și va reveni așa ușor.

. -Este adevărat. Fața lui Ramon a fost brusc luminată de un zîmbet. Mi-ar face plăcere să-l văd.

- Atunci, fă-o, eliberează-l! Vocea ei vibra de intensitate. Ajută-mă!

- Este prea simplu, prea ușor. Nu poți fi sigură că situația la castillo este aceeași cu cea pe care ți-a prezentat-o Ridelez.

- Ridelez mi-a trimis o hartă a zonei și mi-a spus că la circa cinci mile de castillo există o baracă goală, unde a stat el cîndva. Trebuie să mă duci acolo. Rămîn acolo pînă cînd îmi dau seama cum este cu paza și să mă asigur că putem acționa în siguranță. Trebuie să mă duci acolo mîine dimineață, devreme.

- Deci, acum nu este vorba numai de Perez, ci și de mine, care trebuie să mă implic.

- Nu-ți cer decît să conduci un automobil, nu să lupți pentru mine.

- Chiar și asta este riscant dacă sîntem opriți pe drum de o patrulă. Castillo del Fuego se află la peste o sută de mile de aici. Ramon ezita. O să vedem. Am să-l contactez pe Perez la baza din munți și o să discutăm.

- Cînd am să știu?

- Dacă mă decid să te ajut, am să fiu aici mîine

în zori, ca să te duc la baraca lui Ridelez. Dacă nu voi fi aici, te sfătuiesc să te întorci pe vas și să părăsești San Miguel.

- Dacă n-ai să fii aici, am să-l scot pe Steven singură. Nu piec din San Miguel fără el!

. Pe fața lui Ramon a apărut, fără să vrea, un licăr de respect.

- Îndrăznește cuvinte! Aproape cred că ai putea să o faci. Se întoarce spre Jed. Tu ce zici?

- l-am făcut o promisiune, zise Jed. Am să mi-o țin.

- Ar putea fi o promisiune foarte costisitoare. Ramon arată cu capul spre ușa care se afla în cealaltă parte a camerei. V-arri adus ceva de mîn- care. Găsiți pe dulapul din bucătărie. Expresia de iritare îi dispăru și fața i se umplu de tristețe privind în jurul camerei, în care nu se mai afla nici o mobilă, în afară de masa sprijinită de perete. Privirea i-a zăbovit pe urma albă lăsată de o cruce pe perete, unde trebuie să se fi aflat prețiosul crucifix al preotului. Dumnezeu știe că n-a mai rămas nimic în satul ăsta! S-a îndreptat spre ușa din spate. Poate o să ne vedem dimineață.

- Aștept, zise Ysabel. -

- Cred că am terminat ce am avut de discutat, conchise Ramon.

- Spune-i lui Perez că-i datorează asta Rosei.

- Rosa? Întrebă Ramon, privind peste umăr.

- O să știe despre ce' este vorba. Spune-i doar atât.

Ramon a ridicat din umeri și a închis ușa după el.

Ronnie a sărit jos de pe masă și s-a îndreptat în grabă spre bucătărie.

- Am să pregătesc cina. V-a{i dat seama cît tact am? Ca recompensă, aștept să-mi spuneți mai tîrziu toate detaliile picante, Jed. A dispărut prin deschiderea boltită

și, o secundă mai târziu, au auzit ușile de la dulap deschizându-se.

- Ronnie, plină de tact, zise Ysabel, rîzînd.

Uluitor!

- Are și ea momentele ei, spuse Jed. Ei Bine, pot să aud și restul poveștii?

- Da, firește. Ți-am promis că nu o să-ți ascund nimic, odată ajunși la San Miguel. Acum, că întâlnirea cu Ramon se terminase, încordarea începea să cedeze și-și simțea picioarele moi. S-a lăsat în jos de-a lungul peretelui și și-a cuprins genunchii cu mâinile. Era prea important să... S-a oprit cînd i-a privit fața. Nu te cunoșteam, Jed. Steven era aici de șapte ani. Nu aveam dreptul...

- E în regulă. Pot să-ți înțeleg motivația. Asta nu mă face să mă simt mai bine, dar pot să o înțeleg. Hai să ne'întoarcem cu șapte ani în urmă. Cum a ajuns scumpul meu tată în toată această poveste?

- Trebuie să ne întoarcem mai mult în urmă. Cu douăzeci de ani în urmă.

- Înainte să te fi născut tu?

- Marino de-abia preluase puterea, dar exista deja o mișcare de rezistență împotriva regimului lui, condusă de Perez. Mama mea era Rosa Camina; făcea parte dintre rebelii pe care soldații lui Marino îi prinsese și-i aruncase în închisoarea din Saltillo. într-o zi, oînd vizita închisoarea, Marino a zărit-o. Era foarte frumoasă. Poți să ghicești ce a urmat. Un an mai târziu, m-am născut eu.

- În închisoare?

- Primii șase ani din viață mi i-am petrecut în închisoare. Marino se, amuza să o viziteze din cînd în cînd pe mama. Se bucura de faptul că nu-i ceda fără să-i opună rezistență și că ura atingerea lui.

- Știa că ești fiica lui?

- Oh, sigur că da. Nimeni, în afară de el, nu avea voie

să o atingă pe mama. Rîse răgușit. Crezi că-mi arăta vreo afecțiune oarecare? Ți-am spus că e un monstru. Eu eram importantă numai ca dovadă a virilității lui. Totuși, șase ani mai târziu, cînd s-a născut Steven, lucrurile s-au schimbat. Marino nutrea dorința de a avea un moștenitor pe linie bărbătească. Intenționa să i-l ia mamei îndată ce-l va fi pornit sănătos în viață. Brusc, celuia noastră era mai curată, hrana mai bună și ni se permitea să ieșim la soare. Cît de mult iubeam lumina soarelui

Se opri cîteva clipe, rememorînd acele momente de căldură luminoasă, după întunecimea din închisoare.

- După două luni, rebelii lui Perez ne-au ajutat, să fugim din închisoarea de la Saltillo, dar Perez n-a acceptat în trupa lui copiii lui Marino. Mama a refuzat să ne abandoneze și a fugit în junglă, unde ne-a ascuns timp de peste un an de zile, păcălind patrulele lui Marino. Dar el era furios și trimitea fără încetare pîtrule să ne caute.

- Cum a ajuns, în toată povestea asta, tatăl tău adoptiv?

- John Belfort era un preot protestant care întemeiase o misiune în sudul Insulei San Miguel. Mama era tot mai disperată și știa că, în cele din urmă, Marino ne va găsi dacă nu va descoperi un loc unde să ne ascundă. A auzit de misiune și a văzut-o ca ultima ei speranță. L-a convins pe John să ne ia pe mine și pe Steven și să ne crească ca pe propriii lui copii.

- Iar mama voastră?

- Era prea periculos pentru noi să rămîm prin apropiere. Copiii își schimbă înfățișarea cu trecerea anilor, dar ea ar fi putut fi recunoscută imediat. S-a alăturat forțelor rebele din munți, dar venea să ne viziteze ori de cîte ori putea.

- Ai fost fericită la misiune?

- Nu este nevoie de multe lucruri ca să faci un copil

fericit, zise ea, dînd aprobator din cap. Iar John se purta foarte frumos cu noi și găsise chiar o modalitate să facă documente oficiale de adopțiune. Da, eu și Steven am fost amîndoi fericiți. Zîmbi ușor, aducîndu-și aminte de acele vremuri. Steven era mai mult ca un copil al meu, decît ca fratele meu. Iar după, ce mama a plecat, eu m-am ocupat complet de el. Dar nu asta te interesează, nu-i așa? Ai întreat de tatăl tău.

- Pare o figură compatibilă în tot acest tablou de iad.

- Marino a descoperit cine eram - avea un informator în sat care lucra la misiune. Începu să vorbească repede, ca să termine cît mai curînd cu toată povestea asta. A pus sub supraveghere misiunea, iar cînd a venit mama să ne viziteze, soldafii lui au omorît-o, l-au omorît și pe John și au dat foc misiunii.

- Doamne Dumnezeule!

- Ne-au dus pe mine și pe Steven în capitală. Tatăl tău îi era oaspete la palat. Pe atunci se gîndea să investească în niște întreprinderi ale lui Marino.

- Și te-a văzut și și-a descoperit „mireasa”, zise el, sumbru.

- M-a ajutat să fug și mi-a spus că o să ne întîlnim cu Steven la elicopter. Era o minciună. A considerat că salvarea lui Steven era prea periculoasă și nu-i aducea nici un avantaj. Am încercat să sar din elicopter, dar m-a ținut bine pînă cînd ne-am ridicat în aer și apoi a început să vorbească. M-a convins că nu i-aș fi de nici un folos lui Steven dacă aș rămîne în San Miguel și că, dacă aș fi liberș, l-aș putea ajuta.

- Așa că Ji-a oferit un tîrg pe care nu-l puteai refuza.

- Da, s-a oferit să-mi asigure banii și influența pentru a-l scoate pe Steven din San Miguel, dacă am să fac ce-mi cere. A închis ochii. Părea atît de simplu. N-am

înțeles...

- Cum puteai să înțelegi? Nu erai decît un copil.

- Nu, nu am fost niciodată un copil. Nu-mi puteam permite luxul ăsta. Nu-l puteam lăsa pe Steven în închisoare cînd eu eram liberă.

- Liberă?

- Ei bine, era o închisoare pe care o acceptasem de bunăvoie.

- Și era planul tatălui meu. Văd că nu a reușit să-l scoată pe Steven din San Miguel.

- Era zăhărelul de care vorbeai. După cum ai spus, era foarte bun la asta. A stabilit contactul cu Ridelez, care scotea și ducea scrisori la castillo. Trăiam pentru acele scrisori. Zîmbi amar. A pus-o pe Betty să mi le raționalizeze. Dacă eram umilă și ascultătoare, îmi primeam recompensa. Odată, cînd am fost deosebit de sfidătoare, Betty a ars una dintre scrisorile lui Steven în fața mea. N-am mai făcut niciodată greșeala asta! N

- Nu-ți dădeai seama ce-ți face tatăl meu?

- La început, nu. Manevra totul cu atîta abilitate! La fiecare cîteva luni, mi se prezenta un raport luminos cu toate planurile pe care le făceau ca să-l elibereze pe Steven. La vreo patru ani, după ce venisem în Insula Winter-, și-a dat seama că eram tot rpai neliniștită și descurajată și a pus în practică un plan de evadare. A eșuat. Atunci nu mi-am dat seama, dar acum cred că asta a fost intenția lui de la început, să eșueze. Atîta vreme cît Steven se afla în castillo, aș fi făcut orice ca să-l eliberez. După încercarea de evadare, am devenit mai sceptică, dar întotdeauna reușea să-mi insufle o rază de speranță. Și speranța poate fi o capcană. îi întîlni privirea. Ai să mă ierți?

- Nu fi absurdă, zise el, mormăind. Nu am de ce să te iert.

- Ba da, ba da. Nu am fost complet cinstită față de tine.

- Este o minune că-ai avut încredere în mine, atît cît ai putut. Experiențele tale din trecut nu prea te-au făcut să ai încredere în oameni.

- Vreau să știi că tot ce am spus este adevărat, zise ea, cu o voce tremurată. Nu am nici o intenție să te pun în primejdie mai mult decît am făcut-o deja. Rolul tău în toată această poveste s-a terminat. Dacă mă aștepți aici pînă mă întorc, am...

- Nici vorbă, zise ferm Jed. Merg cu tine.

- Este bătaia mea, spuse ea, dînd din cap. Marino are deja un dinte împotriva ta și eu nu am să te fac să riști.

- Tu nu faci nimic. Este opțiunea mea, zise și zîmbi. Refuz să fiu folosit și apoi să fiu aruncat.

Cuvintele, cu o notă de impertinență, i-au sunat vag familiare și brusc și-a adus aminte unde le-a auzit.

- Exact așa a spus Ronnie la hotel. .

- Ronnie spune multe. Uneori spune chiar lucruri înțelepte. S-a încruntat, gînditor. Trebuie să găsim o cale ca să o împiedicăm să ne urmeze.

- Și ce ai de gînd să faci pentru asta?

- Perez, zise el, pocnind din degete. După ce ne lasă la baracă, am să-i cer să o ia cu el la baza rebelilor din munți. Apoi pilotul lui Perez o poate aduce cînd vom pleca cu elicopterul. O să fie mai atrasă de faptul că o să-i poată filma pe rebeli în acțiune, decît de ceea ce se întîmplă la castillo. S-a îndepărtat de perete. Și pentru că veni vorba de Ronnie, am să merg să o ajut. Aș prefera să nu încep această treabă specială, cu o durere de stomac!

L-a privit neajutorată în timp ce el traversa camera.

- Dar nu am nevoie de tine, Jed. Mama mea a luptat în rezistență încă de cînd avea paisprezece ani. Crezi că m-

ar fi crescut fără să mă învețe cum să mă apăr și să supraviețuiesc? -

- Puțin ajutor din partea prietenului tău nu strică, zise Jed, întorcându-se cu fața spre ea.

- Prieten? murmură ea.

Un zîmbet brusc a luminat trăsăturile, de o rară frumusețe, ale bărbatului din fața ei. .

- Prieten. Putem să vorbim mai târziu de aspectele mai incendiare ale relației noastre, dar acum cred că un prieten îți poate fi de folos.

- Da. Nu-și putea desprinde privirea de fața lui. Nu am avut niciodată un prieten, în afară de Steven.

- Dumnezeu, ce vrei să-mi faci? zise el și zîmbetul îi dispăru. S-ă uitat o secundă la ea, apoi s-a întors brusc pe călcîie și a dispărut în bucătărie.

Ysabel o auzea vag pe Ronnie spunînd ceva, dar nu putea înțelege sensul cuvintelor. Totul era o învălmășire sălbatică de sunete și senzații pentru ea, care rămăsese cu ochii după Jed. Totul, în afară de un singur lucru, care o izbise ca un trăsnet.

Dumnezeule, cum a putut să fie atît de oarbă? Trebuia să-și fi dat seama ce se întîmplă cu ea. Au fost, firește, semne destule.

Trebuia să-și fi dat seama că este îndrăgostită de Jed Corbin. '

Ronnie și-a ridicat privirea de pe documentul pe care tocmai îl citea.

- Îi dai într-adevăr lui Jed casa ta?

- Casa lui. Nu a fost niciodată a mea. Eu nu am avut niciodată cu adevărat un cămin. Vrei să-mi certifică semnătura, te rog?

Ronnie a ezitat, apoi a acceptat stiloul pe care i-l întindea Ysabel și s-a semnat acolo unde îi arăta ea. .

- Nici eu nu am avut vreodată un cămin, zise ea, cu o

privire plină de regret. N-am avut niciodată o țară. Mi-am dorit întotdeauna ...S-a oprit și și-a îndreptat umerii. Vrei să mai semnez și altceva?

- Nu, am vrut doar să fiu sigură că totul este legal. Ultimele cuvinte spuse de Ronnie i-au trezit curiozitatea. Parcă mi-ai spus că ești cetățean american.

- Sînt, dar există unele probleme... Ronnie s-a întors și s-a îndreptat spre bucătărie. Era clar că nu voia să i se mai pună nici o întrebare în legătură cu acest subiect.

- Unde te duci?

- Înapoi pe vas, ca să aduc sacii de dormit. Dacă trebuie să ne petrecem noaptea aici, prefer să nu-mi rup oasele pe podeaua asta.

- Să merg și eu cu tine? Ai nevoie de ajutor?

- De ce? Pentru Dumnezeu, sînt destul de puternică încît să aduc trei saci de dormit. Pe curînd. Și a dispărut înainte ca Ysabel să-i poată răspunde.

Da, Ronnie era puternică, se gîndi Ysabel, dar nota de vulnerabilitate pe care o constatase mai înainte devenea tot mai evidentă pe măsură ce o cunoștea mai bine.

A împăturit cu grijă contractul și i-a pus în rucsacul lui Ronnie, simțind că i s-a luat o mare povară de pe umeri. Acum putea petrece aceste ultime zile cu Jed, fără ca deasupra lor să planeze umbra Insulei Winter.

-Ați face mai bine să curățați mai întîi locul de insecte.-Ronnie se uita pe geamul mașinii la mica baracă cu acoperișul de paie, din luminiș. Sper că nu vreți să vă treziți cu vreo tarantulă în sacii de dormit!

-Că gînd liniștitor! Jed puse jos doi saci de dormit, înainte să o ajute pe Ysabel să coboare din mașină.

-Sigur nu aveți nevoie de mine? întrebă Ronnie. Nu trebuie să merg neapărat la baza lui Perez.

-Ca pe urmă să te vedem învîrtindu-te de colo-colo și

făcînd pe martira. Cred că o să supraviețuim fără tine, pînă mîine.

- Dacă aveți noroc, zise Ronnie. Vino, Ramon. Să mergem, am treabă.

- Imediat. Ramon s-a întors spre Jed și Ysabel. Revin la șapte și cincisprezece minute, mîine dimineață, ca să vă duc la castillo.

- Nu trebuie să faci asta, zise Ysabel, surprinsă. Pînă acolo nu sînt decît cinci mile și am o hartă.

- Eu hotărăsc ce trebuie să fac, zise Ramon, cu îndărătnicie. Nu am de gînd să te ajut la evadare, dar am să te las la o milă de castillo. Mi-ai făcut destule probleme și nu vreau să-mi irosesc eforturile dacă ai să fii destul de proastă ca să te lași prinsă. A pornit motorul, iar o secundă mai tîrziu vechiul Ford era plecat.

Jed a luat cei doi saci de dormit.

- Am să pun lucrurile înăuntru și apoi am să mă duc în recunoaștere spre castillo. Își îndreptă privirea spre baracă. Stai aici. Locul ăsta pare într-adevăr să nu fi fost folosit de ani de zile și s-ar putea ca Ronnie să aibă dreptate, cînd a vorbit de tarantule.

- De obicei, nu sînt o problemă. Am mai avut de-a face cu tarantule, înainte.

- Sînt sigur de asta! Și adăugă sobru: îmi închipui că ai avut de-a face cu o grămadă de tîrîtoare în scurta ța viață. Dar fă-mi o favoare și lasă-mă să mă ocup eu de astea.

A simțit cum o inundă un val de fericire, privindu-l cum se îndreaptă spre baracă. Nu-și amintea să mai fi încercat vreodată sentimentul că este prețuită și apărută. Nu-și putea permite să continue așa, dar cu siguranță că nu o să fie nimic rău dacă mai lasă lucrurile așa, o vreme.

- Cum, nici o împotrivire? Jed îi aruncă o privire rapidă

peste umăr și un zîmbet îi lumină trăsăturile mobile ale feței.

Pasiune, inteligență și curiozitate.

Un Lancelot îndrăzneț, dur.

Sfîntă Fecioară, cît îl iubea!

- Nu, n-am nimic de spus.

- Nu sînt gărzi pe ziduri, șopti Ysabel, privind la cele două turnuri gemene ale castelului, aflat la cîteva sute de yarzi depărtare. Iar la poartă nu este decît un singur soldat, așa cum mi-a scris Ridelez.

Jed aprobă și dădu drumul ramurilor tufișului după care se ascunseseră ca să privească spre castel.

- Nu este absolut sigur, dar așa pare să fie.

- Atunci o să o facem mîine, zise ea, în- torcîndu-se și pornind pe cărarea ce ducea în junglă.

- Da. Era încruntat, dar nu a mai spus nici un cuvînt pînă cînd nu au ajuns la jumătatea drumului spre baracă. M-am tot gîndit. Nu este nevoie să mergem amîndoi după fratele tău.

- Păi tocmai asta ti-am tot spus și eu, zise ea, repede.

- Așa că am să mă duc numai eu.

- Tu? Nici pomeneală! zise ea.

- Eu am mai multă experiență și...

- Am spus, nu, Jed. Este fratele meu și este problema mea.

- O să vedem, zise el, cu buzele strînse.

Doamne Dumnezeule, cît era de încăpățînat!

Ce voință puternică avea! Tot atît de puternică pe cît avea și Arnold!

Gîndul i-a trecut brusc prin cap, creîndu-i o stare de panică. Fusese capabilă să supraviețuiască dominației lui Arnold, pentru că el nu-i putea afecta emoțiile, dar dragostea care o simțea pentru Jed îi dădea acestuia o putere uriașă asupra ei.

- Nu te uita așa, zise Jed, aspru, cu ochii pe fața ei. O să iasă bine. O să-l scoatem.

O să-l scoată pe Steven din închisoarea lui, însă s-ar putea ca ea să se apropie tot mai mult de o închisoare a ei. Dar de ce să se îngrijoreze? se gândi, nerăbdătoare. Jed nu o iubea și nu menționase nici un fel de sentimente, numai dorință și prietenie. Nu era loc în viața lui pentru o relație permanentă. A fost cuprinsă de un amestec confuz de durere și ușurare.

Nu, nu trebuie să se gândească la viitorul ei, fără Jed. Se va bucura de aceste prețioase momente atîta vreme cît o să le aibă și va încerca să le facă să fie cît mai pline.

Capitolul 9

Jed a ieșit din baracă și a aruncat gunoiul pe care-l strînsese înăuntru. Cămașa gri-deschis, plină de sudoare, îi era lipită de spate, iar pantalonii gri-cărbune erau plini de praf, ca și părul lui argintiu. Era un studiu în gri .și-i amintea lui Ysabel de o lamă strălucitoare făcută din cel mai dur oțel. A simțit o tandrețe copleșitoare privindul. S-a îndreptat cînd i-a surprins privirea.

-Unde ai fost?

A lăsat genele în jos, ca să-și ascundă privirea, cînd s-a îndreptat spre el.

-Nici o tarantulă?

-Nici una. Am fost aproape dezamăgit. Eram gata de luptă. Privirea a coborît spre coada strălucitoare care-i atîrna pe piept. De ce ai părul ud?

-Nu m-ai lăsat să te ajut așa că, în timp ce tu te-ai luptat cu tarantulele inexistente, eu am făcut o mică recunoaștere. Cam la o jumătate de milă de aici am găsit un mic iaz.

-Așa că te-ai dus să înoiești? S-a încruntat. Nu trebuia să te duci singură. De ce nu m-ai așteptat?

-Este absolut sigur, lazul este înconjurat de tufăriș și

am crescut în junglă, ai uitat? S-a întors și a pornit-o înapoi pe cărare. Hai să mergem.

-Unde?

-La iaz. Ești tot atît de încins cum eram eu înainte să înot. A privit peste umăr spre el. Vii?

A încercat să-și păstreze o expresie calmă, dar probabil că el a sesizat ceva în ea, pentru că s-a schimbat și expresia lui.

-Sigur că da! murmură, pornind după ea.

Zece minute mai târziu, au ajuns la un mic bazin. Ea s-a strecurat prin tufăriș și s-a așezat pe malul acoperit de mușchi. Și-a dat seama că-i tremură mâinile și le-a ascuns repede în poală.

-Pregătește-te pentru un șoc. Apa este rece, după soarele fierbinte de afară.

-Nu mai intri și tu?

-Aștept aici.

Jed a surprins ușoara răgușeală a vocii ei și, privind-o, i s-au îngustat ochii.

-Aștepti ce?

-Aștept, pur și simplu, zise ea, uitîndu-se spre mâini, pe care le ținea în poală.

-Ce înseamnă toate astea, Ysabel?

Nu se aștepta să se simtă atît de nervoasă și de timidă. A trebuit să facă un efort ca să răspundă calm:

-Nu este altceva decît căldura. Ești înfierbîntat și ai să înoți.

l-a simțit privirea pe față, apoi a auzit fîșîitul hainelor cînd a început să se dezbrace.

O secundă mai târziu, a auzit zgomotul făcut de apă și a ridicat ochii și l-a văzut pe Jed în iaz. Lumina soarelui se juca pe musculatura spatelui, îi scotea în evidență tendoanele încordate ale coapselor.

A cuprins-o fierbințeala și a simțit cum unghiile

i se înfig în palme.

Se afla în apă pînă la piept cînd s-a întors spre ea.

- Ai dreptate, este rece ca... Mușchii i s-au încordat. Ysabel!

Ea își descheiase nasturii de la bluză și și-o scosese; și-a scos apoi cizmele și ciorapii.

- Pot să te întreb ce faci? o întrebă el, cu o voce joasă, privindu-i sînii goi.

- Mă dezbrac. A ieșit din pantaloni, i-a aruncat într-o parte și a început să-și despletească părul. Vreau puțin la soare. Și-a trecut degetele prin părul despletit, înainte să se întindă pe malul acoperit de mușchi.

- Nu vrei numai asta.

Privirea lui, care i se plimba pe trup, era mai aprinsă decît soarele arzător. Simțea cum îi alerga sîngele fierbinte pe sub piele, îmbujorîndu-i obrajii și întărindu-i sfircurile sînilor.

- Așa cred și eu! S-a oprit ca să-și recapete fermitatea vocii. Simte-te liber să mă ignori dacă dorești. Nu vreau să forțez...

- Să te ignor? Se îndreptă spre mai. Ești nebună? Nu ignori o masă bogată după ce ai flămînzit de moarte. A pășit pe mai și a rămas în picioare deasupra ei. Pielea umedă strălucea ca bronzul în lumina soarelui, iar erecția era puternică, șocantă. Picături de apă cădeau, de pe trupul lui, pe pielea ei încinsă de soare. Nu o răcoreau.

- De ce acum?

Trebuia să fi știut că nu o să accepte fără să pună întrebări. Trebuie să facă repede ceva ca să-i distragă atenția.

- Ce importanță are?

- Trebuie să știu... S-a oprit cînd ea a întins mîna și i-a

atins gamba. Mușchii i s-au încordat, tresărind sub palma ei. A început să-și plimbe mîna, frămîntînd, mîngîind. A fost cuprins de un tremur și a închis ochii. În momentul următor, i-a deschis larg. Are importanță. S-a lăsat în genunchi lîngă ea. Dar nu-mi pasă.

I-a desfăcut coapsele și, cu o încetineală de-a dreptul chinuitoare, a pătruns-o adînc. Îl simțea rece, puternic, tare, în căldura ei, iar senzația era insuportabil de erotică.

- Doamne, ce bine este! Vocea lui tremura. Ce strimt! Nu seamănă cu nimic... Și-a vîrît mîinile sub ea și i-a cuprins fesele. Stai așa! A ridicat-o spre el cît a putut și a început să plonjeze.

- O furtună de emoții, senzații amețitoare, vîrtejuri, acceptare și cedare... S-a simțit luată, posedată, dominată total, periculos, dar plăcerea...

A întins mîinile, apucîndu-l de umeri; își legăna capul într-o parte și alta pe mușchiul moale. Ritmul a crescut, tensiunea la fel.

- Jed!

- Știu, zise el, răgușit-. Simt cum mă sfîșie. Trebuie să... Cuvintele au rămas în aer și începu să se miște tot mai ritmic, să ia cît mai mult.

- Da. Voia să strige, dar cuvîntul i-a ieșit ca o șoaptă. Da, asta este... S-a arcuit și a scos un strigăt.

Descărcare.

O descărcare tot atît de puternică, de sălbatică, de devoratoare, ca și disputele pe care le avuseseră înainte. Jed a înțepenit deasupra ei, venele gîtului fiind puternic vizibile; strîngea din dinți și a dat capul pe spate.

- Ysabel!

Numele ei sună gutural, aspru, fără intonația muzicală pe care se obișnuise să o audă la el, dar a umplut-o de o satisfacție primitivă. S-a prăbușit peste ea, iar brațele ei

s-au strîns puternic în jurul lui. Era al ei.

A rămas nemișcat cîteva momente, lăsîndu-și toată greutatea peste ea. Apoi s-a mișcat și ea a slăbit, reticentă, strînsoarea brațelor, lăsîndu-l să se îndepărteze. îi simțea încă greu pieptul cînd a ridicat capul și a privit în jos spre ea, prudent.

- Acum, ce dracu'a fost asta?

Nu era al ei. Niciodată nu o să fie în întregime al ei. Și-a reprimat repede valul de durere provocat de acest gînd. Ce proastă a fost! Trebuia să-și li dat seama că această fericire este efemeră din momentul în care a început.

- Este foarte simplu. Am vrut să se întîmple.

- Și ai făcut totul pentru asta. S-a tras într-o parte. Asta înseamnă seducție.

- Sînt bucuroasă că ai observat A făcut o grimasă. Nu eram sigură că ceea ce fac este bine. .

- Oh, ba da, ai făcut bine! M-ai aprins în așa hal încît aș fi putut să transform iazul ăsta rece într-un gheizer! Brusc, a devenit rigid. Ce dracu' înseamnă tîrgul ăsta din nou? Un fel de mită?

- Nu, de ce trebuie să interpretezi totul?

- Ziaristul din mine. Nu înghit această bruscă dorință irezistibilă pentru trupul meu. Trebuie să existe un motiv!

Nu o să renunțe cu una cu două și, dacă-i spune întregul adevăr, o să strice momentele astea. Nu putea să lase să se întîmple asta.

-Cred -că mă tem puțin de ziua de mîine. Ceea ce era categoric adevărat. Marino m-a hăituit toată viața, mi-a luat totul de fiecare dată. Am vrut să uit că s-ar putea să o facă din nou.

Expresia lui s-a îmblînzit.

... ș De^ce dracu' nu mi-ai spus? A întins mîna și i-a

prins obrazul cu o tandrețe neslîrșită. NU trebuie să-ți fie teamă. Am să am întotdeauna grijă de tine.

întotdeauna. Cuvîntul sunase dulce-amar.

-Nu ți-am cerut să ai grijă de mine. A întors capul și și-a lipit buzele de palma lui. Pot să fac asta singură.

-Ai dreptate. Rolul meu a fost să asigur distracția. Ochii începură să-i lucească brusc. Sper că m-am dovedit satisfăcător.

-O, da, foarte satisfăcător, spuse ea, zîmbind cu dragoste.

-Pot să o fac mai bine.

' - Poți? A făcut ochii mari privind spre partea inferioară a trupului lui. Ereecție! Acum?

- Știam că o să se ivească ocazia, i-a cuprins sînul în mîină. Lasă-mă să-ți arăt.

Ysabel s-a strecurat în sacul de dormit.

- M-am aranjat. Poți să stingi lanterna.

- Nu încă. A strîns-o mai tare în brațe. Îmbrățișarea lui nu avea nimic din sexualitatea posesivă de mai înainte, ci dezvăluia numai forță și protecție. Vreau să vorbesc. Îmi umblă ceva prin minte. Și adăugă, jalnic: Dumnezeu știe, este o minune că mai pot, totuși, să gîndesc. Nu a fost o zi tocmai cerebrală.

- Ce s-a întîmplat?

- Vreau să știu cum arată.

- Cine?

. - Fratele tău.

- Deștept, iubitor, ștregar. Ridică privirea plină de gravitate spre el. Chiar dacă între noi nu există nici un fel de legătură, merită să fie salvat, Jed.

- Ramon avea dreptate. Îi dădu cu tandrețe părul spre spate. Nu poți fi sigură că este același băiat pe care-l știai tu acum șapte ani. Nu avea atunci decît zece ani și toți anii ăștia cu Marino...

- Nu s-a schimbat, l-a întrerupt ea. Dacă i-ai citi scrisorile ți-ai da seama că nu l-a lăsat pe Marino să-l influențeze.

- Atunci, de ce-l vizitează Marino în fiecare lună?

- Ți-am spus că Steven este deștept. El a înțeles că se va bucura de mai multă libertate dacă între el și Marino există o relație în care cel puțin să se tolereze reciproc.

- Vrei să spui că puștiul ăsta a manipulat un pervers de talia lui Marino, pentru propriile lui scopuri?

- Steven este... ai să-l înțelegi când ai să-l întâlnești.

- Stai puțin, la dracu', nu vreau să fii dezamăgită.

Cuvintele au fost spuse morocănos, dar, dincolo de grosolănia lui, a sesizat o îngrijorare reală și a simțit o dragoste atât de intensă față de el, încât aproape că o durea. Instinctiv s-a strâns lângă el.

- Nu-ți face probleme, o să fie bine. Apoi a schimbat subiectul. Vreau să știi că am avut grijă de totul. Mi-am ținut promisiunea.

- Ce promisiune?

- Mireasa de la Castelul Winter. Asta am făcut în bucătărie cu Ronnie seara trecută, după ce am mâncat. Am semnat documentul prin care Insula Winter și tabloul îți aparțin, iar Ronnie a fost martor.

- La dracu' cu Mireasa, zise el, cu o voce aspră. M-am săturat de această doamnă.

- Nu-i adevărat. Ea este motivul pentru care ai venit aici.

- Oare? Nu mai sînt sigur de nimic.

- Ei bine, m-am gîndit că ar trebui să finalizez aranjamentele.

- Parcă ai fi un soldat care-și anunță ultima dorință și-și face testamentul înainte de a porni la luptă. Nu o să ți se întâmple nimic.

Dorea să poată fi tot atât de sigură precum sunase vocea

lui. Pe măsură ce-și aducea aminte de trecut, euforia ei scădea.

- Trebuia să-mi țin promisiunea. Ți-am spus că am să-ți dau Insula Winter.

- Iar eu ți-am spus că nu vreau nenorocita aia de insulă. Tîrgul nostru era pentru pictură.

- Cred că insula înseamnă pentru tine mai băiat pe care-l știai tu acum șapte ani. Nu avea atunci decît zece ani și toți anii ăștia cu Marino...

- Nu s-a schimbat, i-a întrerupt ea. Dacă i-ai citi scrisorile {i-ai da seama că nu l-a lăsat pe Marino să-l influențeze.

- Atunci, de ce-l vizitează Marino în fiecare lună?

- Ți-am spus că Steven este deștept. El a înțeles că se va bucura de mai multă libertate dacă între el și Marino există o relație în care cel puțin să se tolereze reciproc.

- Vrei să spui că puștiul ăsta a manipulat un pervers de talia lui Marino, pentru propriile lui scopuri?

- Steven este... ai să-l înțelegi cînd ai să-l întâlnești.

- Stai puțin, la dracu', nu vreau să fi dezamăgită.

Cuvintele au fost spuse morocănos, dar, dincolo de grosolănia lui, a sesizat o îngrijorare reală și a simțit o dragoste atît de intensă față de el, încît aproape că o durea. Instinctiv s-a strîns lîngă el.

- Nu-ți face probleme, o să fie bine. Apoi a schimbat subiectul. Vreau să știi că am avut grijă de totul. Mi-am ținut promisiunea.

- Ce promisiune? .

- Mireasa de la Castelul Winter. Asta am făcut în bucătărie cu Ronnie seara trecută, după ce am mîncat. Am semnat documentul prin care Insula Winter și tabloul îți aparțin, iar Ronnie a fost martor.

- La dracu' cu Mireasa, zise el, cu o voce aspră. M-am săturat de această doamnă.

- Nu-i adevărat. Ea este motivul pentru care ai venit aici.
 - Oare? Nu mai sînt sigur de nimic.
 - Ei bine, m-am gîndit că ar trebui să finalizez aranjamentele.
 - Parcă ai fi un soldat care-și anunță ultima dorință și-și face testamentul înainte de a porni la luptă. Nu o să ți se întîmple nimic.
- Dorea să poată fi tot atît de sigură precum sunase vocea lui. Pe măsură ce-și aducea aminte de trecut, euforia ei scădea.
- Trebuia să-mi țin promisiunea. Ți-am spus că am să-ți dau Insula Winter.
 - Iar eu ți-am spus că nu vreau nenorocita aia de insulă. Tîrgul nostru era pentru pictură.
 - Cred că insula înseamnă pentru tine mai mult decît vrei să recunoști. Este căminul tău. Nu ai iubit-o cînd erai copil?
- O vreme a rămas tăcut.
- Cred că am iubit-o. Cînd eram copil, o vedeam prin ochii mamei mele, iar ea iubea fiecare piatră a castelului. A făcut o scurtă pauză. Mai tîrziu, am văzut-o numai prin ochii lui.
 - Iar el a făcut să devină otravă pentru tine. Nici unul dintre noi nu am fost prea norocoși cu tații noștri, nu-i așa? Brațele i s-au strîns protector în jurul lui. Ce trist că poate exista cineva care să aibă puterea să-ți îndepărteze căminul de tine!
 - Vorbești ca și cum ești gata să izbucnești în lacrimi. Pentru Dumnezeu, nu ai avut niciodată un cămin. .
 - Dar nu-ți dai seama? Este mult mai rău să pierzi ceva ce ai avut decît să nu fi avut nimic vreodată. Rîse sacadat. O, Doamne, nu sună oare ciudat?

- - Ba da, zise el, cu o voce răgușită. Și dulce și drăgăstos.

A ridicat capul să se uite la el. Nu-i putea vedea expresia, numai lumina ochilor strălucind în obscuritate.

- Nu cred să-mi mai fi spus ceva asemănător pînă acum.

- Nu? Buzele îi mîngîiau ușor tîmpla. Este genul de lucruri care se spun... unui prieten.

Prieten! Blîndejea și căldura pe care le simțise seara trecută, cînd i-a vorbit la fel, erau acum amestecate cu melancolie.

- Oare?

- Da. l-a strîns tandru capul de umărul lui. Dormi. Amîndoi avem nevoie de somn.

Da, trebuia să doarmă, dar nu mult. Trebuia să fie sigură că dimineată se trezește înaintea lui Jed. A închis ochii și s-a cuibărit mai bine în brațele lui. Timpul lor împreună era aproape pe sfîrșit și dorea să nu piardă nici o secundă.

- Am să adorm imediat... dar acum este bine, nu-i așa? l-a simțit din nou buzele pe tîmplă, iar vocea lui a fost ca un tunet depărtat în întuneric:

- Da, iubita mea, este foarte bine, într-adevăr.

S-a întors din ușă și l-a văzut pe Jed ridicîn-

- Unde naiba crezi că pleci?

Iris Johansen

du-se din sacul de dormit. Ar fi trebuit să știe că, oricît de prudentă ar fi fost, nu putea fi atît de norocoasă încît să nu-l trezească.

- N-am vrut să te deranjez. S-a întors și s-a așezat în genunchi lîngă el.

- De ce te furișezi? Cît este ora?

- Avem încă suficient timp înainte să sosească senor Damirez. N-am putut să dorm și m-am hotărît să-l aștept

afară.

Suspiciunea din voce a început să-i dispară.

- De ce nu renunți și nu mă lași să mă duc singur la castillo? Am să mă descurc..

- Știu că poți să te descurci. Doar că... Brusc și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui. El a devenit rigid.

- Ce înseamnă asta?

- Pur și simplu sînt drăgăstoasă.

- Păi este și momentul pentru asta! în pofida cuvintelor, a tras-o spre el. Ramon va...

- Sst! Vreau să-ți spun ceva și mă ajută dacă sînt aproape de tine.

-Ce?

- Te iubesc!

- Ysabel, ce...

- Nu trebuie să spui nimic. Am vrut doar să-ți spun, să fiu cinstită cu tine, șopti ea, în timp ce degetele i se mișcau mîngîietoare, căutau cu abilitate de-a lungul gâtului lui. Pentru asta...

Jed alunecă într-o parte inconștient și ea l-a prins, lăsîndu-l ușor pe spate în sacul de dormit.

- Pentru asta există prieteni, termină ea propoziția. L-a sărutat delicat pe frunte, apoi a părăsit fără zgomot încăperea.

Cinci minute mai tîrziu, a ieșit înaintea Ford-ului rablagit al lui Ramon, care venea spre baracă. Ramon a deschis portiera din partea opusă și s-a aplecat spre Ysabel.

- Unde este Jed?

- Oprim elicopterul și-l luăm pe Jed după ce-l salvăm pe Steven. A hotărît să rămînă aici.

- Jed? Vocea lui Ramon era plină de scepticism.

- Ei bine, eu am hotărît, zise ea și se urcă în mașină.

Să mergem.

- Nu cred că...

-Nu te mai gîndi, zise ea, dur. Pot să-l scot pe Steven din castillo și fără ajutorul lui Jed. Nu am de gînd să-l mai las să riște.

- Și ce se întîmplă dacă eu hotărăsc că ai nevoie de el?

-Nu tu ești cel care trebuie să ia deciziile. Eu am făcut planul, iar tu n-ai fi fost aici dacă, împreună cu Perez, n-ați fi considerat că eliberarea lui Steven merită osteneala. Se lăsă pe spatele scaunului. Acum, putem să plecăm?

-Nu-mi place... Sfîntă Fecioară, nu avem timp să ne certăm. A ambalat motorul. Am un mesaj pentru tine din partea lui Perez.

-Nu trebuie să-mi mai spui, zise ea, cu un aer obosit. Știu că nu sîntem bineveniți la San Miguel. M-a făcut să înțeleg clar, cu multă vreme în urmă, că nu sîntem acceptați de rebeli.

-Este greu și să te uiți la puii de cobră, fără să nu încerci să te ferești imediat. Dar să-i adăpostești la sîn, este de-a dreptul imposibil!

-Dacă mă ajutați să-l scot pe Steven, nu vă vom mai face probleme. .

Ramon o privi bănuitor.

-Aș fi curios să știu cum l-ai împiedicat pe Jed să vină cu tine.

Ea nu a răspuns.

- Știi că o să vină după noi. L-am mai văzut în acțiune înainte și este un om foarte tenace.

El spusese cu voce tare gîndul de care se temea ea cel mai mult. Își mușcă buza de jos.

- Mă rog la Dumnezeu să nu ai dreptate. Ramon a ridicat din umeri, a întors mașina și a pornit înapoi de unde venise.

- Se pare că rugile nu prea au valoare când ai de-a face cu generalul nostru Marino.

- La naiba! Scoală-te odată!

Jed a deschis ochii și a văzut fata îngrijorată a lui Ronnie deasupra lui. îngrijorarea s-a trans-

- M-ai speriat! Ce naiba Ji-a făcut Ysabel?

Jed s-a strîmbat de durere când a dus mîna la gît.

- Ea unde este? Ronnie l-a ajutat să se ridice în fund.

- Bănuiesc că este la castillo. Ramon s-a informat imediat în ușurare când a văzut că-și revine.

Era îngrijorat când a văzut că nu apare și a sunat elicopterul să se oprească aici, înainte să meargă la punctul de întâlnire. Te-a lovit în cap?

- O apăsare foarte abilă pe artera carotidă și mi-am pierdut cunoștința. Ronnie scoase un fluierat ușor.

-Talentată doamnă!

- Nu pot să spun că nu m-a prevenit. Mi-a spus că a învățat cum să se apere singură. De acum înainte, o cred. S-a ridicat în genunchi. Hai să plecăm!

- Știa evident ce face, zise Ronnie. Probabil că ți-ar fi făcut mai mult rău dacă ar fi încercat.

- Asta-i pentru consolarea mea? Grăbește-te și mișcă-te!

- Nu a făcut-o decît ca să te protejeze. Ronnie l-a ajutat să se ridice în picioare. Altfel, n-ar fi semnat actele prin care îți dă tot ce are, iar mai târziu să te cruțe.

- Crezi că eu nu știu asta? Vorbea cu voce dură, îndreptîndu-se spre ușă. A îndurat iadul pe pămînt ca să-și protejeze fratele și acum se pare că am fost băgat și eu sub mantia ei protectoare. Ronnie a luat-o repede după el. .

- Mergem la castillo?

-Prea târziu. Va trebui să respectăm planul inițial și să ducem elicopterul la locul de întâlnire, în luminiș. Cel

pujin o să fim în apropiere dacă... S-a oprit.

-Dacă ceva nu merge cum trebuie, încheie Ronnie. Se temuse prea mult ca să spună cuvintele, dar știa că trebuie să fie pregătit.

-Da, dacă ceva nu merge cum trebuie.

Nimic nu merge cum trebuie, se gîndi Ysabel _ cu disperare și teamă. Soldatul de pază apăruse după colțul clădirii și, într-o secundă, o să vadă că poarta este deschisă și o să dea alarma. La naiba, nu trebuia să se întoarcă înainte de zece minute!

-Fugi, i-a șoptit ea lui Steven cînd au ieșit pe poarta deschisă, spre junglă. Nu te opri, indiferent ce se întîmplă.

-Nu-Ji face probleme. Ar trebui să tragă cu tunul ca să mă mai tină aici! Steven a prins-o de mînă și a tras-o după el, luînd-o la fugă cu picioarele lui lungi. Mă antrenez pentru asta de șapte ani!

În urma lor s-a auzit o împușcătură.

- Ne-au văzut. Dă-mi drumul, poți să fugi mai repede fără mine, zise Ysabel. '

- Nici vorbă. El o strînse mai tare de mînă. Nu-mi place aici. Dacă te prind, atunci va trebui să mă întorc ca să te scot. O să reușim împreună! '

- Steven... Și-a zis că trebuie să-și cruțe puterile. Uitase cît de încăpățînat putea fi... și cît de drag! A accelerat pasul îndreptîndu-se spre luminiș.

S-a auzit o trosnitură în tufărișul din spatele lor. Oh, dă Doamne să fie elicopterul acolo, se rugă ea. Un glonț i-a șuiertat pe lîngă ureche! Se apropiau!

- Luminișul este în fată, spuse ea, gîfîind. Riscă să arunce o privire peste umăr, dar cărarea tocmai făcuse o curbă și nu mai putea aprecia cît de aproape sînt următorii lor. Elicopterul trebuie să fie în spatele

palmierilor ăia! Trebuie să reușim!

- Firește, murmură Steven, cu dezinvoltură.

Nu m-am îndoit de asta nici un moment. Totuși, a mărit viteza.

- Sigur, te-ai uitat în globul de cristal și... nu!

Ultimul cuvânt era un strigăt de disperare văzînd că elicopterul, care tocmai apăruse în raza ei vizuală, decola, atingînd vîrfurile pomilor.

- Ne lasă aici! .

În tufișul din fața lor s-a auzit un zgomot și a apărut Jed.

- Nu mai este timp! Pe aici! A luat-o spre stînga, îndepărtîndu-se cît mai mult de cărare. Ysabel l-a urmat instinctiv, trăgîndu-l și pe Steven după ea.

Elicopterul se învîrtea deasupra, curentul făcut de elice răvășindu-i părul. S-a auzit o rafală de împușcături. Trăgeau în ei sau în elicopter? Jed a prins-o de mîină și a culcat-o la pămînt. Steven i-a urmat, aruncîndu-se pe burtă lîngă ei.

- De ce ne lasă aici? murmură Ysabel.

- l-am spus lui Ronnie să vorbească cu pilotul să decoleze. Jed cerceta, printre ierburi, cărarea. Soldafii erau prea aproape de voi și n-ați fi ajuns la timp la elicopter. Singura șansă era ca ei să creadă că ați ajuns deja și să-și îndrepte atenția spre elicopter.

- Dar așa o să facă? Ce se întîmplă dacă ău fost destul de aproape ca să te vadă?

- Să așteptăm și să vedem, zise Jed.

- N-ăr fi trebuit să vii, spuse Ysabel.

- M-ai făcut să înțeleg destul de clar că nu sînt binevenit, zise Jed, sec. Acum taci din gură și să vedem dacă trucul meu a mers.

Elicopterul se îndrepta spre sud. Ysabel își ținu răsufierea așteptînd. Cîteva împușcături și înjurături,

apoi s-a auzit un ordin scurt. Și-a pus capul pe brațele încrucșate, amețită de ușurare. Or să se întoarcă la castillo ca să cheme, prin radio, sprijin aerian, pentru a intercepta elicopterul!

A auzit zgomot de crengi călcate, voci care se îndepărtau și apoi tăcere. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Se temea să vorbească chiar și după ce trecuseră câteva minute bune!

- Rămîi aici. Mă duc să arunc o privire. Ea a pornit după el.

- Eu trebuie să fiu cea care...

- Stai pe loc, șuieră el. Dacă nu vrei să ai grijă de tine, ai măcar de fratele tău! S-a oprit și a rămas pe loc, cu toți mușchii încordați, privind cercetător desigurul în care dispăruse Jed.

- Deștept om, zise Steven, moale. Când o să avem mai mult timp, să-ți amintești să ne faci cunoștință.

Ysabel s-a destins aruncîndu-i o privire amuzată.

- Iartă-mă. Nu prea era momentul pentru politețuri.

Cîteva minute mai tîrziu, Jed s-a întors.

- Au înghițit-o. Au plecat spre castillo și nu au lăsat nici un fel de pază în urmă.

- Slavă Domnului! spuse ea, dintr-o suflare. Steven se uită la ea.

- Nu faci prezentările?

- Fratele meu își bate joc de manierele mele, zise Ysabel. Jed Corbin, Steven.

- Sînt încîntat să te întîlnesc, spuse Steven, înclinînd solemn capul. Mai ales în această ocazie.

- Ce mai faci? spuse Jed, cu aceeași gravitate.

. - Foarte bine, mulțumesc. Fața lui Steven se aprinse de un zîmbet luminos. Cel mai bine, în ultimii șapte ani. Acum, ce facem?

- Rămînem aici. l-am spus pilotului să se în-, toarcă în douăzeci de minute.

- Aici? Ysabel făcu ochii mari.

- Pînă atunci, soldații vor ajunge la castillo și va fi ultimul lucru la care să se aștepte. Pilotul va ateriza, ne va lua și va decola înainte ca soldații să aibă timp să ajungă din nou aici.

- Ți-am spus că este deștept, Ysabel, zise Steven, rîzînd.

- Sînt. foarte bucuros că mă apreciază și pe mine cineva. Sora ta este deosebit de neîncrezătoare.

-Nu că nu m-am gîndit... zise Ysabel, repede,

- Știu, o întrerupse el. Ai vrut să o faci singură. El a început să se tîrască pe panta pe care se aflau. Să ne apropiem de luminiș ca să nu pierdem nici un moment cînd o să aterizeze elicopterul. Am să țin sub observație cărarea ce duce la castillo, pînă cînd ajunge aici.

- Este supărat pe tine, remarcă Steven, urmă- rindu-l pe Jed cum se strecoară în tufăriș. Are motive?

Oh, da, are motive. Steven o privi întrebător. L-am făcut knock out.

- Un fel de ritual de împerechere? întrebă el, politico.

- De ce întrebi asta?

- Nu sînt orb, Ysabel. Am petrecut șapte ani fără să fac nimic altceva decît să studiez și să observ ce se întîmplă în jurul meu.

- Vezi prea mult. îl cercetă cu privirea, plă- cîndu-i ceea ce vedea. Cînd l-a zărit prima dată pe Steven în curte, la castillo, aproape că nu l-a recunoscut. Lăsase la San Miguel un copil și acum, cînd s-a întors, a găsit aproape un bărbat; nu-i mai erau familiari decît ochii negri depărtați și părul cîrlionțat și zburlit. Acum vedea că mai păstrase puritatea adolescenței, iar în expresie,

un aer ștengăresc, pe care, Slavă Domnului, Marino nu a putut să i-l șteargă. Nu a realizat pînă atunci că, în pofida faptului că negase acest lucru în fața lui Jed, s-a temut că Marino, care părea capabil să distrugă totul, ar fi pufut reuși să-l distrugă și pe Steven.

- Încep să mă întreb dacă viața mea nu ar fi fost mai ușoară în cazul în care te-aș fi lăsat la castillo.

- Mai ușoară da, dar mai puțin interesantă, zise el.

- Ei bine, deja a început să fie interesantă. Ysabel a pornit să se tîrască pe pantă. Vino, Jed avea dreptate. Trebuie să fim aproape cînd o să aterizeze elicopterul.

Ramon Damirez aștepta cînd elicopterul a aterizat, o oră mai tîrziu, la marginea satului. El a deschis repede ușa și aproape că a tras-o pe Ysabel jos.

- Porniți imediat, îi zise el lui Jed. Aerul a fost împînzit și se spune că Marino este furios ca naiba și scotocește toată insula.

- Vă sînt foarte recunoscătoare pentru ajutor, senor Damirez, zise Ysabel.

- N-am făcut-o pentru tine sau pentru fratele tău, zise sumbru Ramon. Am vrut să-l prind pe Marino cu pantalonii în vine și să-l fac să-și piardă prestigiul, iar dacă nu o luați din loc, totul o să fie zadarnic.

Jed a sărit din elicopter.

- Am pornit. Mulțumiri, Ramon.

- Este întotdeauna interesant să te vadă omul, Jed. Ramon s-a întors și a pornit către mașina care era în apropiere.

- Oprește camera de luat vederi și hai să plecăm de aici, zise Jed, întorcîndu-se spre locul din spate unde se afla Ronnie.

- Imediat, a răspuns ea absentă, dar coborî, urmată de Steven. Luați-o înainte și lăsați-mă să-i filmez pe Ysabel și Steven cînd urcă la bordul

vasului.

Jed i-a făcut semn pilotului că poate să decoleze.

- La dracu', Ronnie, să faci ce-ți spun... A apucat-o pe Ysabel de mînă și a împins-o spre vas. Vino, mai repede faci ce spune, decît să te cerți cu ea. Unde este Steven? Ar trebui... Privi peste umăr și rămase cu gura Căscată. Ce...

Steven făcea plecăciuni, zîmbea, se împăuna în fața aparatului de filmat al lui Ronnie. Iar Ronnie lăsă camera jos și spuse:

- Nu este un film de familie. Vrei să încetezi... Se opri cînd îi zări expresia ștregărească și începu să rîdă și ea. Ei bine, pentru asta am să te filmez.

- Am să fiu cît se poate de cooperant. Să mă întorc, ca să-mi poți lua profilul din stingă. Așa arăt într-adevăr cel mai bine.

- Urcați imediat la bord, zise Jed, cînd sări pe debarcader. Pentru Dumnezeu, încetați să mai faceți pe clovnii!

- Steven, te rog! îl strigă Ysabel.

- Vin! S-a întors și a pornit iute spre vas, spunîndu-i lui Ronnie peste umăr: Vezi să immortalizezi cum se cuvine grația mea inegalabilă, pentru posteritate.

- Arăți ca un puști care merge la picnic și nu ca unul care abia a scăpat din închisoare, zise Ronnie.

- Dar merg la un picnic! După castillo, întreaga lume este un picnic. A sărit pe vas, a prins-o pe Ysabel în brațe și a început să se învîrtească cu ea. Nu-i așa, Ysabel?

- N-am scăpat încă. Ar trebui... S-a oprit cînd a văzut expresia lui de fericire. Nu poți să-i spulberi speranțele, după ce a trecut prin toate astea, se gîndi ea. Da, lumea poate fi un picnic, Steven, zise ea, cu blîndețe. Vom face să fie așa pentru tine.

Ronnie și-a aruncat minicamera pe umăr și a pornit

spre vas.

- Ei bine, pentru că mi-ați stricat secvența, cred că acum putem să plecăm.

- Mulțumesc. Îți sînt recunoscător pentru atenția pe care ne-o acorzi. Jed a comandat ridicarea ancorei și a pornit motorul. Mă temeam că o să insiști să așteptăm pînă sosește la fața locului Marino, ca totul să fie mai dramatic.

- Este o idee, dar am fi riscat să pierdem filmul pe care l-am făcut deja. Ar fi mai bine să plecăm.

Ronnie s-a urcat la bord. Vreau să iau cîteva imagini cu San Miguel dispărînd în zare. Va trebui să te ocupi tu de cîrma vasului. A desfăcut aparatul și l-a pus din nou pe umăr. Chiar dacă eu sînt mai bună la asta decît tine!

Capitolul 10

- Am ajuns în apele internaționale? întrebă Ysabel. Jed privea drept în față, spre linia orizontului.

- Da, de circa cincisprezece minute.

- Asta înseamnă că sîntem în siguranță?

- Numai dacă Marino nu se decide să pornească după noi și să se gîndească mai tîrziu la jurisdicție. Asta depinde de cît de mult îl dorește, pe Steven înapoi.

- Nu-i place să i se ia nimic, zise ea, scuturată de un fior. Ne-a căutat timp de peste nouă ani, după ce am scăpat de la Saltillo.

- Atunci ar fi mai bine să ne grăbim. O să ancorăm la Georgetown, Guyan, iar de acolo o să plecăm cu avionuUa Porto Rico. Privi cu exasperare la Ronnie și Steven care se aflau pe puntea din față. Uită-te la ei, parcă ar fi doi copii într-o călătorie de plăcere.

- Îi invidiez. Ochii cercetători ai lui Jed se îndreptară spre fața.ei.

- Amîndoi sînt atît de tineri și atît de,, tari, zise ea.

- Tari?

- Au forța să se bucure de fiecare moment bun și totuși să nu cedeze în fața răului. Eu nu am învățat asta niciodată.

- Cum puteai să o faci? întrebă el, aspru. Tu ai fost sufocată.

- Am crezut că răbdarea și rezistența sînt singurele căi prin care aș putea cîștiga, dar în ultima vreme începusem să mă gîndesc dacă n-ar fi trebuit să lupt mai m'ult, să nu mă las jefuită... S-a oprit și l-a privit pe furiș. Știi, n-am vrut să-ți fac rău. Nu am văzut altă cale... A'trebuit.

- A trebuit și să mă îmbrobodești?

- Nu; asta am făcut-o pentru mine. Voiam ceva și pentru mine. Cred că am vrut să-mi iau rămas bun.

- Nu pot să vorbesc despre asta acum, zise el, strîngînd mai tare roata cîrmei. Trebuie să ajungem la Georgetown.

Era încă supărat pe ea și cum ar fi putut să-l învinovățească pentru asta?

- Da, zise ea, făcînd un efort să zîmbească. Firește, ăsta este lucrul cel mai important. Nu am vrut decît să știi. S-a întors și a pornit repede spre Ronnie și Steven.

- Ysabel! Privi spre el, peste umăr. Ochii lui erau de un albastru de gheață, în lumina soarelui.

- M-am săturat și am obosit să tot decizi tu ce este necesar, zise el, cu o violență moale. M-am 'săturat să mă tot folosești și, mai ales, am obosit să mă tot protejezi. Cînd o să ajungem la San Juan, să fii pregătită pentru cîteva schimbări.

Cînd au ajuns la San Juan, în seara următoare, au tras la același hotel unde Ysabel a

'întîlnit-o prima oară pe Ronnie.

Jed a părăsit biroul de recepție și a traversat holul, îndreptîndu-se spre Ysabel, Ronnie și Steven, care

așteptau lângă lift. Le-a dat fiecăruia câte o cheie.

- Voi stați la etajul cinci, iar eu la șase. S-a întors spre Ysabel și i-a spus sever: îți sugerez să dormi puțin. Arăți ca și cum ai fi gata să te prăbușești.

- Dumnezeu, niciodată nu ai fost atît de politicoș, Jed, zise Ronnie.

- Nu am vrut să o jignesc pe doamna. Am fost acuzat că dau ordine în stîng'a și în dreapta.

Ysabel a strîns tare cheia în mînă.

- Nu sînt obosită. Am dormit în avion. S-a întors și s-a îndreptat repede spre lift. O să fie totul în regulă după ce am să fac un duș. Steven a ajuns-o din urmă.

- Atunci, nu ai nimic împotrivă să mergem să vedem puțin orașul?

Privi afară prin ușile de sticlă ale hotelului.

- Să vedem orașul? Este deja întuneric.

- Ei bine, vreau să văd- lumea, să merg pe străzi, să mă lovesc de oameni. Vreau să aud zgomot.

- Ești nebun! zise Ronnie. Zgomot?

- Știi cîtă tăcere este la castillo?

Pe Ysabel o încercă un sentiment de compasiune. Steven pierduse atît de mult în acești ani de închisoare!

- Lasă-mi douăzeci de minute și...

- Jed are dreptate. Ai trecut prin destule emoții în ultimele zile. Nu mai ai nevoie de altele. Ronnie zîmbi spre Steven. Du-te să faci duș și te schimbă. Am să-ți găsesc eu zgomot și poate mai filmăm ceva. Firește, sper că nu ai nimic împotrivă să-l filmez pe fiul lui Marino gustînd primele ore de libertate!

- De ce aș avea? Atîta vreme cît o să-mi filmezi profilul din stînga. S-a întors spre Ysabel. Te superi?

- Este sigur? îl întrebă Ysabel pe Jed.

- Ar trebui să fie. N-am văzut nici un semn că Marino ne-ar fi urmărit, iar Porto Rico este teritoriu american.

Mă îndoiesc că-și dorește un incident internațional.

- Du-4e, Steven. Ysabel i-a urmat pe ceilalți în lift și a apăsător butoanele pentru etajele cinci și șase. Dar ține minte că, la orice picnic, există și furnici.

-Ronnie știe cum să evite lucrurile neplăcute, zise Jed. Să fiți înapoi înainte de miezul nopții.

-Cum, nici un fel de discuții? Ronnie îl Jintui cu o privire printre gene. Cred că pui ceva la cale. Mă întreb ce mai ai de gînd să faci!

-Nimic care să zguduie lumea. Am de dat cîteva telefoana

-Marino? zise ea, rigidă.

-Am să sun la ambasadă să văd dacă vreun cetățean din San Miguel a intrat de curînd în Porto Rico. A ridicat o sprinceană. Cred că treaba asta se bucură de aprobarea ta!

-Doar dacă nu umbli după ceva interesant, fără mine.

-Nu pot să pornesc nici o ofensivă pînă cînd Ysabel și Steven nu vor fi în siguranță, nu-i așa?

-Presupun că nu. S-a încruntat. Dar totuși...

A fost întreruptă de oprirea liftului la etajul al cincilea.

-La miezul nopții, a spus Jed, cînd ei au ieșit. Dacă ai de gînd să vii mai tîrziu, sună-mă.

Ysabel privi înapoi peste umăr și o cuprinse un sentiment de compasiune cînd văzu cît de obosit arăta. Jed făcuse toate aranjamentele pentru avion, luptase cu birocrăția și făcuse totul ca să-i aducă de la Georgetown la San Juan. Se îndoia că a dormit mai mult de un ceas de cînd părăsiseră San Miguel!

Ușa s-a închis, Jed dispărînd din raza vizuală a Ysabelei. A pornit grăbită după Ronnie și Steven.

O oră mai tîrziu, Ysabel ieșea din baie și-și punea pe ea halatul plușat, oferit de hotel. își lega cordonul cînd a deschis ușa băii.

- Nu te teme!

S-a oprit uimită, privind spre partea opusă a camerei unde Jed stătea în fotoliul de lângă fereastră.

- Am vrut să vorbesc cu tine cât mai avem timp. Ea rămase în picioare privindu-l, încercînd să-și recapete controlul.

- De ce ar trebui să mă tem?

- Poate că ar fi trebuit să folosesc cuvîntul „uimită”. Zîmbi strîmb. Amazoana care s-a strecurat singură în castillo, pentru a-și salva fratele, nu o să se teamă niciodată!

- Amazoanele au frați? Credeam că în lumea lor toți copiii de sex bărbătesc sînt strangulați la naștere sau ceva de genul ăsta. Sînt sigură că... Se întrerupse și trase adînc aer în .piept. Părea stupidă și nervoasă cu discuția asta fără noimă. Cum ai intrat?

- îmi pare rău că ți-am invadat intimitatea, dar nu voiam ca discuția noastră să fie întreruptă, l-am cerut funcționarului de la recepție o a doua cheie la camera ta. A scos cheia și a pus-o pe măsuta de lângă el. Nu mai am nevoie de ea.

A traversat camera, s-a așezat pe pat și și-a încrucișat brațele.

- Credeam că ai de gînd să dai telefoane.

- Am făcut-o. Am sunat ambasada și se pare că nu avem pe urmele noastre nici unul dintre flăcăii lui Marino, pentru moment. Le-am spus să fie atenți și că o să-i sun nriai tîrziu.

Ea și-a umezit buzele.

- Cred că știi ce' vrei să-mi spui. Da-i drumul. Ai dreptate să fii supărat pe mine.

El și-a strîns mîinile de brațele fotoliului.

- Pentru Dumnezeu, încetează să te mai învinovățești!

Te aștepti să te bat sau să te muș- truluiesc?

- Ce preferi. O merit, zise ea, zîmbind timid.

- Nu prefer nici una, nici alta. Am crezut că ai înțeles că nu maltratez femeile și n-am venit aici să mă cert cu tine.

- Atunci, de ce ai venit?

- Să te întreb dacă ai mințit cînd mi-ai spus că mă iubești.

- Nu este important, spuse ea, uitîndu-se în podea. N-am vrut să te pun într-o situație stînjitoare. Nu trebuie să-ți faci probleme...

- Este adevărat?

- Da, spuse ea, simpiu. Nu are nici un sens, nu-i așa? Am început totul cu stînga și nu poate să iasă nimic din asta. Știu că există prea multe lucruri împotriva noastră. De exemplu? '

- încă mă asociezi cu tabloul și nu mă vezi așa cum sînt eu în realitate. Se uita la ea așteptînd. Temperamental, sîntem total diferiți.

- Continuă.

- Ți-am spus deja cît de mult mă tem de cuști.

- Asta-i tot?

- Nu este destul? Zîmbi trist. încă un lucru: tu nu mă iubești.

- Acum ai terminat?

- Da.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Ar fi trebuit să se aștepte la asta după ce l-a respins, dar era încă uimită... și o durea.

-Unde te duci?

-înapoi în camera mea. Am un răspuns.

-înteleg.

-Mă îndoiesc. A deschis ușa. Pari să fii în mod deliberat oarbă cînd este vorba de mine. Ți-ai construit o

idee numai pe supoziția că ți-e teamă să te atașezi de vreun bărbat. Singurul motiv pentru care m-ai lăsat să te iubesc la San Miguel a fost faptul că ai crezut că este ceva temporar și, deci, sigur. S-a întors să privească la | ea și Ysabel a inspirat adânc când a văzut expresia i de pe fața lui. Și pot să-ți spulber fiecare dintre afirmațiile alea neîntemeiate. Unu: ,Nu. pot \$ă neg că orice relație cu mine nu ar presupune limite! Aș fi posesiv ca naiba cu tine, dar nu sînt atît de prost, încît să nu înțeleg că va trebui să fac unele compromisuri. Doi: Dacă am fi avut același temperament, ne-am fi plictisit probabil unul de | altul într-o lună de zile! Trei: Dacă te identific încă cu Mireasa, este pentru că ești curajoasă și frumoasă și mă obsedezi tot atît de mult cît m-a obsedat ea. Ce este rău în asta?

-Nimic, dar...

-Iar motivul pentru care plec acum este că nu mă mai pot controla. Dacă nu ies din cameră, am să te arunc pe pat și am să fac dragoste cu tine.. Privirea lui a trecut peste ea și Ysabel a rămas nemișcată, fără să respire. Și nu am de gînd să fac asta. Nu mai vreau ordine. Dacă mă dorești, vino și ia-mă așa cum ai făcut la San Miguel.

-Jed, nu...

- Așteaptă. A ridicat mîna-ca să-i oprească izbucnirea. Și ai greșit și când ai făcut ultima afirmație. Nu te-ai obosit să mă întrebi pentru a obține confirmarea sau infirmarea de către mine a ultimei tale supoziții. La naiba, te iubesc! Ușa s-a trîntit în urma lui.

Ysabel privi, uluită spre ușă. Bucurie! Știa că valul brusc de fericire, care o încerca, este periculos, dar nu-l putea reprima. Fiecare dintre obstacolele pe care le ridicase în fața lui Jed era rațional și logic, dar rațiunea și logica nu aveau nici o legătură cu emoția care o

cuprinsese.

Oare avea dreptate? Oare în mod deliberat nu voia să vadă ce ar putea avea împreună, din cauză că-i era teamă de ceea ce ar fi putut însemna un angajament?

Doamne, nu mai era sigură de nimic. Simțămintele erau ca un vârtej, iar fericirea, care a încercat-o când a rostit el ultima propoziție scurtă, îi distrugea orice încercare de a-și recăpăta controlul.

Te iubesc. .

Își simți palmele umede și le șterse nervos de fusta de bumbac, înainte să bată la ușă. Nici un răspuns. Era aproape miezul nopții și trecuseră două ore de când el părăsise camera ei. Dacă dormea? Dacă plecase sau...

Ușa s-a deschis larg. Jed era îmbrăcat într-un halat plușat, părui lui argintiu ud lucind ca oțelul. I s-au încordat toți mușchii când a văzut-o. Ea și-a umezit buzele.

- Pot să intru? ,

- La naiba că da. A prins-o de încheietura unei mâini și a tras-o în cameră. Crezi că sînt tîmpit? A trîntit ușa. Stai jos. Vorbesc la Washington. Scap de ei într-un minut...

- Aș putea să plec și...

- Stai jos. S-a îndreptat spre noptieră, a luat telefonul și a început să vorbească scurt:

- Nici o discuție. Trebuie să rezolv problema asta. Ori o facem împreună, așa cum am spus, ori o fac singur. A pus receptorul în furcă și s-a întors spre Ysabel. Ei bine? -

- De ce-ai vorbit la Washington? Aproape că putea simți tensiunea dintre ei. El ignoră întrebarea pe care i-o pusese.

- De ce ai venit? .

- Era vorba de Marino...

- N-am de gînd să vorbesc despre Washington, Marino

sau fratele tău. Vreau să știu de ce ești aici.

A înghițit puternic, apoi a zis dintr-o răsuflare:

- Ai spus că n-ai să-mi mai dai nici un ordin. Ai spus că trebuie să vin la tine.

El a rămas nemișcat.

- Să fim clari. Mă dorești?

- Da, murmură ea. Oh, da!

- Slavă Domnului! S-a apropiat repede și a luat-o în brațe.

Brusc, a cuprins-o panica. A fost incapabilă să lupte împotriva forței care a adus-o aici, dar acum se simțea ca și cum i s-ar fi luat ultimul punct de sprijin.

- Vreau să-ți spun ceva. Încă nu știu cum... Există atâtea probleme, încât...

- Nu-mi pasă de probleme, zise el, cu o voce joasă. Acum lucrul ăsta este important. Asta este singura problemă al cărei răspuns știu cum să-l aflu. A așezat-o în genunchi pe pat. Și cred că gândești la fei, pentru că altfel nu ai fi aici.

I-a descheiat în grabă bluza, i-a scos-o și a rămas în picioare, uitându-se la ea.

- Când stăteam întins pe canapeaua aia îngustă de pe vas, nu mă gândeam decît la asta. Și-a aplecat încet capul pînă cînd gura i-a învăluit sfîrcul sînului drept. A simțit un val fierbinte cînd răsuflarea lui caldă i-a mîngîiat sînul.

- îmi aminteam cum arătai pe scaunul ăla de la fereastra din cabană, cu soarele care te învăluia. Mîna îi ajunsese între coapse și se plimba încet, în sus și în jos. Stomacul i s-a făcut ghem cînd a simțit căldura palmei lui prin materialul subțire al fustei. N-am să pot să rezist multă vreme. Jed a așezat-o pe spate și și-a desfăcut halatul, O să fie dur și repede prima dată, iubito.

Prin ceața dorinței răzbăteau dragostea și afecțiunea

dulce ca mierea.

- Nu-mi pasă. îl urmărea cum își scoate halatuf și-l aruncă pe podea. Forță musculară și erecție îndrăzneată. S-ă simțit, brusc, mică, neajutorată, femeie din cap pînă în picioare. El și-a dat seama de reacția ei și a rămas nemișcat.

- Dacă nu asta vrei, spune-mi acum. N-am să mă pot opri dacă tu...

- Te doresc. Numai că este tare...

- Firește că este. Dintr-o dată, ochii au început să-i strălucească și erau plini de umor. Și o să devină și mai tare...

Detensionarea lui a avut un efect liniștitor asupra ei.

- Știi ce vreau să spun. M-am simțit... Se opri.

- Subjugată? Din expresia lui dispăruse orice urmă de umor. Doamne, ajungem de unde am plecat? Brusc, i-a ridicat fusta și i-a desfăcut coapsele. Întrucît nu te pot lăsa acum, presupun că va trebui să mă obișnuiesc cu sperietoarea asta.

- Cum...? în momentul în care a simțit degetul mare presîndu-i punctul sensibil ai feminității ei, s-a arcuit toată. Jed!

- îți place! A început o mișcare circulară care a făcut-o să-și muște buzele ca să nu strige.

- Nu te forțez, nu-i așa? Dorința devine puternică și intensă.

- Nu...

El a întins și cealaltă mînă și a simțit cum a pătruns-o cu două degete, în timp ce mișcarea circulară continua.

- Asta dorești. Am dreptate?

- Da.

- Facem progrese. Vocea îi era guturală și i-a văzut vag fața, îmbujorată, încărcată de senzualitate, cînd s-a mișcat deasupra ei. Spune: îți dau ceea ce dorești?

Simțea că ia foc. S-a încleștat, încercînd să se strîngă în jurul lui.

- Jed, este... Sunetul i-a rămas în gît; a pătruns-o și s-a oprit imediat.

-Nu!

- Vrei să mă retrag?

- Știi că nu asta am vrut să spun. El a mai înaintat o fracțiune.

- Atunci, spune-mi ce să fac. Nu ești obligată. Tu ești cea care controlezi lucrurile. N-am să mă mișc pînă cînd nu ai să-mi spui tu. Pînă cînd nu-mi ordoni tu.

Simțea o plinătate grea, dar nu suficient. Ardea, palpita.

- Jed, pentru Dumnezeu, mișcă-te!

- Nu încă! Dumnezeule, am spus eu asta?

Ea îl trăgea tot mai strîns, încercînd să obțină cît mai mult, dar rămînea imobil.

- Comandă!

- Foarte bine! Mîinile i s-au înfîpt în umeri. La naiba, Jed, îți ordon: mișcă-te!

S-a mișcat, a explodat, i-a cuprins fesele și a plonjat adînc. Ysabel a scos un strigăt și și-a strîns mai tare picioarele în jurul lui.

Era la fel ca mai înainte și, totuși, altfel, mai pasionat și mai dulce. Dura de o veșnicie, dar cînd au terminat parcă era prea curînd.

Slăbiciunea pe care a simțit-o a fost mai profundă, mai totală și chiar și după ce el s-a retras a continuat să se simtă legată de el. Au trecut cîteva momente bune înainte să poată vorbi:

- Este foarte dificil, nu-i așa?

- Nu sînt de acord. Nimic nu este mai simplu, zise el, rîzînd. Și-i mușcă urechea. Sau mai plăcut.

- Nu, n-am vrut să spun... Se ridicase într-un cot și-l privea. Sexul face ca lucrurile să devină mai... este prea

puternic totul... îți întunecă judecata. El a devenit rigid.

- Am făcut dragoste, nu sex. Am crezut că am depășit faza asta.

- Da, am depășit-o. Am vrut să spun... S-a oprit. Cred că sînt puțin cam confuză.

- în legătură cu ce? Cred că am vorbit foarte clar.

A rămas tăcută.

-Vorbește-mi.

- Cred că mă tem, murmură ea. Ești mult mai puternic decît Arnold și... oh, știu că tu nu ești la fel dar...

- Cușca, zise Jed. Cum este tatăl, așa este și fiul. Degetele lui îi mîngîiau cu delicatețe obrazul. Am încercat să fiu cît se poate de cinstit cu tine. Tu va trebui să decizi dacă ai încredere în mine sau nu, dar nu te aștepta să nu rămîn aproape și să nu încerc să-ți influențez modul de gîndire, chiar, dacă pentru asta o să am nevoie de următorii cincizeci de ani. A venit din nou deasupra ei, penetrînd-o cu delicatețe. între timp, cred că am să-mi întăresc poziția.

A sunat telefonul. De ce nu răspunde Jed? se întrebă Ysabel, somnoroasă. A auzit din nou telefonul, provocîrîdu-i un frison de îngrijorare. A deschis ochii și a înțepenit imediat. Nici urmă de Jed. Soarele dimineții arăta că pe perna de lîngă ea dormise cineva, acesta purtînd încă urma capului lui. Dar el nu mai era acolo.

Telefonul a sunat din nou. S-a întins după receptor, dîndu-și seama că cearceafurile nu mai purtau nici o urmă de căldură.

-Alo?

- De cînd a plecat? întrebă Ronnie.

- Poftim? îngrijorarea i s-a accentuat. S-a ridicat încet și și-a dat părul de pe față.

- La naiba, a plecat fără mine, tună Ronnie. Ei bine, de data asta n-o să-i meargă. De cînd a plecat?

- Nu știi despre ce vorbești. Ce s-a întâmplat?
- Nu știi? Ronnie trase în surdină o înjurătură. Jed a plecat după Marino.
l-a înghețat sângele în vene.
- De unde știi?
- În fața mea se află Brooking de la CIA. Jed a tras sfori la Washington și i-a determinat să-l trimită pe Brooking după noi.
- Nu înțeleg.
- Jed a vrut să ne protejeze împotriva lui Marino și a aranjat cu Brooking să ne asigure protecție, în timp ce el e plecat să se joace cu generalul.
- Ce... să facă?
- Să se joace de-a șoarecele și pisica, Jed fiind momeala. A crezut că Marino este atât de înnebunit, încât este momentul perfect să-i atragă într-o cursă. Ysabel a închis ochii.
- Dumnezeu!
- Ei bine, n-o să se poată descurca. Are nevoie de mine. Nu am de gând să mă ascund în cine știe ce nenorocit de hotel din Virginia de Vest în timp ce... Pe linie s-a auzit o voce de bărbat.
- Doamnă Corbin, aici este Paul Brooking. Am trimis pe cineva la dumneavoastră să vă ajute să vă faceți bagajele și să vă însoțească în hol, imediat ce doriți. Domnișoara Dalton, fratele dumneavoastră și eu vă vom aștepta în patruzeci și cinci de minute, dacă vă convine. În pofida exprimării curtenitoare, în vocea bărbatului se simțea o ho- tărîre de neclintit.
- Unde este Jed?
- Nu vă putem divulga locul exact unde se află. Mi-a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră. Mi-a spus că dacă-l veți urma la San Miguel, asta nu va face decît să-i înrăutățească și mai mult situația, întrucît prezența

dumneavoastră s-ar putea să-l împiedice să obțină ajutorul rebelilor. Vă va contacta cât va putea de repede. Patruzeci și cinci de minute, vă rog. Legătura a fost întreruptă, j

A pus receptorul în furcă cu o mână tremu- rîndă. De ce nu a anticipat acțiunea lui Jed, când era atît de previzibilă? Lancelot a sărit în ajutor. Dintr-o dată, parcă a înghețat. Nu, era altceva, era teamă! A sărit din pat și s-a îndreptat spre baie. Patruzeci și cinci de minute...

Brusc, teama a fost înlocuită de furie. Cum a îndrăznit Jed să-i facă asta ei? A fost atît de al naibii de supărat și indignat de faptul că ea încearcă să-l protejeze și, totuși, el face același lucru, riscîndu-și viața și...

Viața lui. Furia i-a trecut tot atît de repede cum i-a vepit. Dumnezeu, Jed ar putea muri. Marino l-ar putea ucide, așa cum i-a ucis pe atîția alții, iar ea nu poate să facă nimic în legătură cu asta. Niciodată în viața ei nu s-a simțit atît de neputincioasă. Ezităările și uimirea, încercate în noaptea anterioară, păreau să pălească cu totul în fața faptului clar că ar putea să-l piardă.

Jed ar putea să moară!

Nu, nu o să accepte această posibilitate! Va trebui doar să aștepte și să aibă încredere că se va întoarce la ea. Doamne Dumnezeu, așteptarea asta nu va fi ușoară!

Între timp, va trebui să lupte împotriva fricii și să înfrunte noua situație. Nu-I putea ajuta pe Jed, dar le va asigura securitatea lui Ronnie și Steven.

Ysabei traversă holul cu pași repezi, îndrep- tîndu-se spre Ronnie și Steven. Lîngă ei, îmbrăcat într-un costum kaki, se afla un tînăr înalt, cu părul roșcat-închis și cu pistrui pe față. S-a oprit în fața lui. .

- Domnul Brooking? Sînt Ysabel Corbin. Aran- jamentele dumneavoastră cu Jed prevăd anumite măsuri

de protecție pentru noi?

- Trebuie să ne ducă undeva, în „teritoriul nimănui”, murmură Ronnie, luându-i cu compasiune brațul. Am mai fost acolo înainte. Nu este amuzant să te afli pe „teritoriul nimănui”, dar o să ne descurcăm cum putem.

- Cît timp ne vom afla sub pază? l-a întrebat Ysabel pe Brooking.

- Să sperăm că nu. mai mult de cîteva săp- tămîni. Superiorul meu i-a dat asigurări lui Jed că vă veți afla în securitate completă, dar asta nu înseamnă că o să vă ținem într-o celulă. Am descoperit deja un hotel foarte drăguț în Virginia de Vest, care are chiar și o piscină. Vă asigur că vă vom face să vă simțiți cît mai plăcut posibil.

Ronnie pufni. Ysabel aprobă din cap.

- Cred că reacția prietenei mele seamănă foarte mult cu a mea proprie. De-abia mi-am eliberat fratele dintr-o închisoare și nu am de gînd să-l duc într-alta.

- V-am spus...

- Am auzit ce mi-ați spus. Acum cred că ar fi mai bine să mă ascultați dumneavoastră pe mine. Tonul îi exprima inflexibilitatea. Nu am nimic împotriva să accept ajutorul dumneavoastră în asigurarea securității noastre. Totuși, eu voi fi cea care voi alege unde să fiu păzită.

Brooking se încruntă.

- Nu sînteți rezonabilă. Noi avem o experiență bogată, care dumneavoastră vă lipsește. A încercat să-și atenueze duritatea din voce. Aveți încredere în mine. Lăsați-ne să ne facem treaba.

- Nu sînt proastă, domnule Brooking, nu am de gînd să fac greșeala de a ne primejdui viețile. Doresc prea mult să trăiesc.

Ronnie și-a îngustat ochii privind fața Ysabelei.

- Ce ai de gînd?

- Cunoscut un loc izolat, care ne va permite maximum de libertate și care poate fi apărat cu un efort minim,

- Ce loc?

- Ei bine, de ce nu ne-am întoarce pe Insula Winter? zise Ysabel.

Ronie scoase un fluierat ușor când urcau cărarea ce ducea la ușa din față a castelului.

- Sînt impresionată. Jed nu mi-a vorbit niciodată despre căminul lui, dar nu mă așteptam să dau peste... Castelul Windsor.

- Jed a avut cîteva probleme cu Insula Winter. Ysabel îl privi pe Steven. Ai fost foarte tăcut de cînd am părăsit vasul. Ce s-a întîmplat?

- Asta mă întreb și eu. Privirea i se întoarce spre turnurile de piatră. M-am obișnuit cu asta.

- De ce...?

Ronnie a prins-o pe Ysabel de braț.

- Dumnezeu, cine este femeia asta uriașă? Betty Starnes deschisese ușa și rămăsese acolo, cu fața schimonosită de răutate. Ysabel se pregătise pentru întîlnire și a reușit să zîmbească.

-Este nostim că spui astă. Jed mi-a zis că-i amintește de soția uriașului din Jack și vrejul de fasole.

-Așa deci, te-ai întors! Știam că ai să o faci! Privirea lui Betty s-a oprit asupra lui Ronnie și a lui Steven. Cine sînt oamenii ăștia? Nu vreau să-i primesc aici. Trebuie să plece. Domnul Arnold nu ar accepta...

-Alegeți ce cameră dorești, i-a spus Ysabel lui Ronnie, ocolind-o pe Betty și intrînd în hoi.

, Dumnezeu știe că sînt destule în castel.

Betty i-a urmat.

-Ți-am spus că ei nu pot să rămînă. Ysabel s-a întors spre Steven.

-Te deranjează că seamănă cu castillo, nu-i așa? Cînd a

încercat să protesteze, ea a dat din cap. Nu-ți face probleme în legătură cu asta. Îți trebuie puțină vreme să te adaptezi. Jed are o cabană-în partea de sud a insulei. Nu este foarte luxoasă, dar poți să stai confortabil acolo. De ce nu te-ai muta acolo? Steven păru ușurat.

-Aș putea? Pentru moment, m-am săturat de castele. Nu te-ar deranja, nu?

-Și eu am crezut că m-am săturat, pînă cînd mi-am dat seama că locul unde stai este ceea ce faci tu din el. A zîmbit. Du-te și instalează-te. Ia-o pe cărarea ce duce spre sud și coboară dealul. Nu se poate să nu o găsești. Te așteptăm la cină la ora șapte.

Steven i-a adresat un zîmbet plin de recunoștință și a părăsit castelul.

- Cine este ăsta? întrebă Betty. Ce drept-ai tu ca să-i spui unde să stea? ,

Ysabel a ignorat întrebările ei.

- O să mai avem încă patru oaspeți, oameni ai serviciilor secrete care fac o recunoaștere a insulei, pentru moment, dar care vor fi aici într-o oră. Vezi să se instaleze cum se cuvine.

- îmi dai ordine? Betty s-a îndreptat în toată înălțimea ei. Ai uitat cine sînt?

- O scorpie înfricoșătoare și prost crescută, zise Ysabel, cu răceală. Dar ești și menajera casei și ai anumite îndatoriri pe care aștept să ți le îndeplinești.

- Nu primesc ordine de la tine, zise Betty și-i apărură pete în obraji.

- Nu? Ori le accepți, ori va trebui să te simți foarte neplăcut.

- Doamne Dumnezeule, parcă aș fi la Manderley, zise Ronnie. Unde ai găsit-o pe această sărmană doamnă, Ysabel?

- Am moștenit-o. împreună cu castelul.

- Atunci'nu mă mai mir că i-ai dat castelul lui Jed.
- Ce-ai făcut? Ochii lui Betty au fulgerat-o pe Ysabel. Nu poți să faci asta, domnul Arnold...
- Arnold i-a furat lui Jed Insula Winter, spuse Ysabel. | ar acum este din nou a lui.
- Tîrfă, ai distrus totul. Betty a apucat-o pe Ysabel de braț, înfigîndu-și cu cruzime unghiile în carnea ei. Doar pentru că te-ai culcat cu el și...
- la mîna 'de pe brațul meu. Isabel a rostit cuvintele clar și cu răceală. Ți-am spus cîndva să nu mă mai atingi vreodată. .

Strînsoarea lui Betty a slăbit. Ronnie a făcut un pas protector înainte.

- Stai pe loc, Ronnie, zise Ysabel, fără să privească spre ea. Mă descurc singură.
- Tîrfă nerecunoscătoare, șuieră Betty printre dinți.
- îți mai spun o dată: Dă-mi drumul.
- întotdeauna ai...

Pumnul drept al Ysabelei s-a proptit în stomacul femeii. Sunetul care a ieșit din gura lui Betty fu asemănător cu zgomotul făcut de aerul care scapă dintr-un balon. Cînd strînsoarea femeii a slăbit, Ysabel s-a eliberat, a făcut un pas într-o parte și i-a aplicat o lovitură de karate în gît. Menajera s-a prăbușit ca un copac retezat.

Ysabel a fost ușor șocată de satisfacția pe care a simțit-o cînd a văzut-o zăcînd întinsă la pămînt, fără cunoștință. Pînă în acel moment, nu-și dăduse seama cît de mult avea nevoie de o descărcare pentru tot ce a suferit în acei ani.

A zîmbit calmă și a trecut peste trupul chircit al femeii, îndreptîndu-se spre scări.

- Poate că o să-ți placă camera de lîngă mine, Ronnie. Este decorată în galben și este ceva mai veselă decît...

De ce rîzi?

- Și eu ziceam „frișcă"! Ronnie păși peste Betty și fugi pe scări în sus, după Ysabel. Dumnezeu, și eu care credeam că ești făcută din frișcă!

- Sînt pe Insula Winter? Jed îl privea uluit pe Brooking. De ce dracu' i-ai dus acolo?

- Nu i-am dus de bunăvoie acolo. Aveam o casă sigură în Virginia de Vest, dar n-am avut de ales. Ysabel Corbin a refuzat să meargă în altă parte. Brooking dădu din umeri. Nu puteam face altceva decît ori să-i bag într-o celulă, ceea ce ne-am gîndit că nu ai să apreciezi, ori să facem ca ea. Nu voia ca libertatea de mișcare a fratelui ei să fie limitată.

- Da, așa este, zise Jed, absent. Dar de ce Insula Winter? Ysabel nu părea să iubească locul, iar Betty Starnes ar fi încîntată să-i facă viața un iad. Au trecut patru săptămîni. De ce nu mi s-a spus de această schimbare a planului?

- A fost tot hotărîrea doamnei Corbin. A spus că schimbarea te-ar îngrijora și nu ai nevoie de „bagaj" suplimentar dacă o să fii în pericol. Părea foarte protectoare față de tine.

- Oh, categoric este protectoare. S-a strîmbat. Uneori, într-un mod foarte dureros. Ai terminat cu mine?

Brooking dădu din cap că da.

- Pleacă dracului de aici, spuse, zîmbind. Și mulțumiri, Corbin. Cu timpul, l-am fi putut doborî pe Marino, dar mai bine mai devreme decît mai tîrziu.

- Așa am zis și eu. Am făcut-o atît pentru mine, cît și pentru voi. Jed s-a întors să plece. Vreau să fac ordine în viața mea.

- Jed? murmură Ysabel, mîna încleștîndu-i-se pe receptorul telefonului. Se simțea amețită de ușurare și fericire. Totul este în regulă?

- Totul este bine, zise el. Ce naiba faci acolo cu vrăjitoarea aia?

- Betty? Nu mai este aici de mult. A plecat la trei zile după ce am sosit noi.

- De ce?

- Nu-i mai plăcea. Ea a schimbat repede subiectul: Ești sigur că nu ești rănit? Ce s-a întâmplat cu Marino?

- L-a luat Perez, iar baza lui politică se prăbușește. Spune-i lui Ronnie că am filmat eu însumi prinderea lui și am făcut-o cum trebuie.

- Am să-i spun.

- Sînt în drum spre voi. Pîna la prînz, voi fi la Seattle, iar la unu și treizeci, voi ajunge pe insulă.

- Te aștept.

- Ai să o, faci? Vocea îi era răgușită. Sună frumos! Nu mi-a mai spus nimeni asta pîna acum. În secunda următoare, legătura s-a întrerupt.

- Vine! a exclamat Ysabel lăsînd receptorul jos și întorcîndu-se spre Ronnie, care stătea într-un fotoliu în partea cealaltă a bibliotecii. În cîteva ore, o să fie aici.

- Ce s-a întâmplat cu Marino?

- L-a capturat Perez. Jed mi-a zis să-ți spun că a filmat prinderea lui și că a făcut-o bine.

- Ar fi trebuit să fiu acolo. Ronnie dădu din umeri. Ei bine, poate că Jed se va simți destul de vinovat pentru că m-a păcălit. Strînse sumbru buzele. Și voi face totul să-și dea seama de asta.

- Sînt sigură că așa vei face, zise Ysabel, întorcîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă.

- Unde te duci?

- Am de făcut unele pregătiri înainte să sosească. Privea gînditoare spre tabloul Mireasa de la Castelul Winter, de deasupra căminului. Cred că este timpul să schimb unele lucruri. Stătea în spatele unui copac, iar

vîntul îi răvășea părul peste mantia de catifea, cînd Jed a apărut pe cărarea ce ducea spre castel. L-a văzut oprindu-se în plin mers cînd a zărit-o; a încercat să se stăpînească cînd a pornit repede spre ea.

- Am crezut că am terminat cu șarada asta, zise el, plimbîndu-și privirea peste rochia lungă din catifea ivorie și peste capa brodată cu hermină. Presupun că ai avut un motiv ca să faci asta,

- Am vrut să fac o declarație.

- Și anume...? Ea i-a întîlnit privirea.

- Că nu-mi mai pasă ce înseamnă Mireasa de la Castelul Winter pentru tine. Am avut destulă vreme să mă gîndesc la asta și am ajuns la concluzia că nu-mi mai face concurență. Am suficientă prestanță și forță să fiu eu însămi.

- Asta tot încercam să-ți spun mereu.

- Trebuia să ajung singură la concluzia asta, zise ea, zîmbind. Cred că ai remarcat că sînt puțin cam încăpățînată.

- Am observat asta, zise el, cu buzele strînse.

- Așa m-am gîndit și eu. Zîmbetul i-a dispărut. - Am fost foarte supărată pe tine că te-ai dus după Marino.

- Trebuia să termin cu asta. Prezența lui ar fi fost permanentă, observîndu-te.

- Dar nu m-ai lăsat să te ajut. Făcu un gest spre rochie. M-ai tratat ca și cum aș fi fost copila din tablou. Ai încercat să mă protejezi, pentru Dumnezeu. Nu a fost drept din partea ta cînd tu însuși te-ai supărat atît de tare pentru faptul că și eu am făcut același lucru.

- Asta-i altceva. N-aveam altă alegere decît... S-a oprit. Ai dreptate. A fost același scenariu. Numai că actorul principal am fost eu. Era imposibil să suport gîndul că putea să ți se întîmple ceva.

- Așa că l-ai trimis pe Brooking să ne vîre într-o cutie

frumoasă, pînă cînd îl înfrunți tu pe Marino. A ridicat mîna cînd el a deschis gura să protesteze. Am să accept ce ai făcut de data asta și m-am împăcat cu gîndul că meseria ta înseamnă și pericol și îngrijorare, în anii care urmează.

- în anii...? El a rămas nemișcat.

- Parcă ai spus cincizeci de ani sau cam așa ceva, zise ea.

- Cel puțin. Vocea îi era ca un firicel. Dacă asta nu înseamnă prea mult pentru tine.

- Nu este destul. Nu, nu mă atinge. A făcut repede un pas înapoi cînd s-a apropiat de ea. Mai am de spus ceva și nu pot să gîndesc cînd mă atingi.

-Nici eu. Vorbește, dar și mai repede dacă se poate. Dumnezeu, au trecut patru săptămîni, iubito.

Doamne, cît de mult dorea să i se arunce în brațe!

-Vreau să-ți spun de ce m-am întors în Insula Winter.

-Mi-a spus Brooking, zise el, nerăbdător. Și m-am gîndit și eu la asta. Poate că ar fi bine să stăm aici pînă cînd vom fi siguri că au fost prinși toți oamenii lui Marino. Am să angajez gărzi de corp. particulare, după ce pleacă oamenii lui Brooking. Mai tîrziu, o să cumpărăm un apartament la Seattle.

-Am avut eu deja grijă de gărzi. Brooking m-a pus în legătură cu patru foști membri ai Forțelor Speciale și vor sosi aici mîine dimineajă.

-Presupun că trebuia să mă aștept să mi-o iei înainte, zise el, sec.

-O să-i plătim foarte bine și sper să rămînă aici multă, foarte multă vreme.

-Nu ai nevoie de ei mai mult de șase luni sau cam așa ceva. Pentru San Miguel, Marino este terminat, iar Perez va avea grijă ca forjele lui să fie dezmembrate.

- Ba vom avea-nevoie de ei, zise ea. Am hotărît că, dacă

continui această profesiune extrem de periculoasă, ai nevoie de un loc unde să vii acasă. Când o să călătorim, vom lua probabil unul dintre oameni cu noi.

- Un bodyguard? Părea furios.

' - Ascultă-mă, Jed. În vocea ei se simțea o tărie de oțel. Am să fac tot ce pot pentru a-ți asigura securitatea. Altfel, nu accept.

- Nu o să umblu cu o coadă după mine... Brusc, a început să rîdă. Ferească-mă Dumnezeu de femeia protectoare!

- Această femeie protectoare îl va ajuta pe Dumnezeu să te salveze din situații dificile, mai mult decît ai face-o tu singur.

- încep să mă întreb dacă mai există situații periculoase.

- Și mai există un motiv pentru care m-am întors pe Insula Winter. A făcut o pauză. Doresc să mă căsătoresc aici.

- Ce? A făcut ochii mari. Doar nu vorbești serios! În castelul ăsta ai trăit un iad!

- De asta doresc ca aici să aibă loc căsătoria mea. Cuvintele începură să i se rostogolească cu repeziciune: Nu înțelegi? Avem nevoie de amintiri noi, ca să le dăm uitării pe cele vechi. Mama ta a iubit această insulă și la fel și tu, cîndva. Dacă-I lași pe Arnold să distrugă asta, atunci ai să pierzi încă o dată. Și a adăugat în șoaptă: Și am să pierd și eu. Sîntem mai puternici, Jed. Nu trebuie să mai fugim din nou.

Privi un timp la ea.

- Dorești cu adevărat asta?

- Doresc ca locul ăsta să devină al nostru. Vreau ca Insula Winter să-ți aparțină din nou. l-am spus lui Ronnie că niciodată nu am avut un cămin, dar este important să cultivăm rădăcinile. Tu ai deja rădăcini aici și tot ce

avem de făcut este să le îngrijim ca să devină din nou sănătoase și puternice. A zîmbit timid. Ce crezi că ar fi făcut Mireasa în vremuri medievale? Și-ar fi făcut bagajuJ și s-ar fi mutat într-un apartament la Curtea lui Camelot? Nu, ar fi trăit în castelul ei și ar fi schimbat lucrurile în așa fel încît să-i convină.

Jed a făcut un pas înainte și i-a atins cu tandrețe obrazul.

- Dar, așa cum mi-ai spus adesea, tu nu ai legătură cu Mireasa de la Castelul Winter.

-Greșeam. Un zîmbet strălucitor i-a luminat fața. Eu sînt noua mireasă de la Winter și va trebui să {ii seama de mine, așa cum a făcut și soțul celeilalte.

I-a ridicat bărbia, privind-o în ochi.

-Oh, am să țin, zise el, cu căldură. Și cît o să trăim, am să te iubesc și am să te ocrotesc!

-Ai să o fapi? murmură ea.

Brusc, ochii lui începură să strălucească ștreqărește.

-Nici n-aș îndrăzni să fac altfel!

Sfîrșit